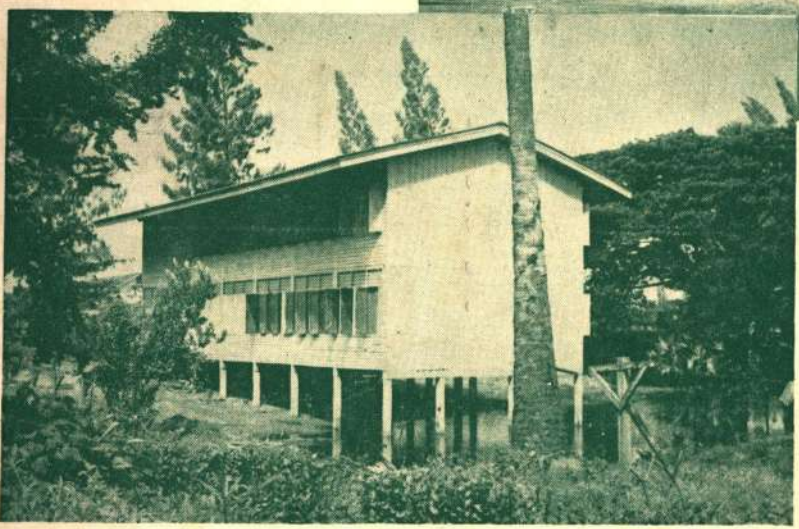
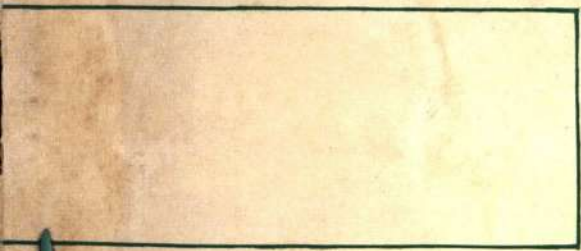
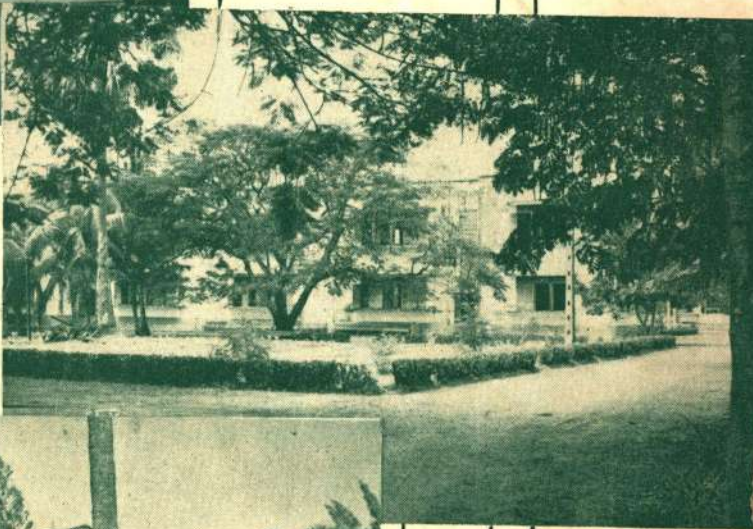

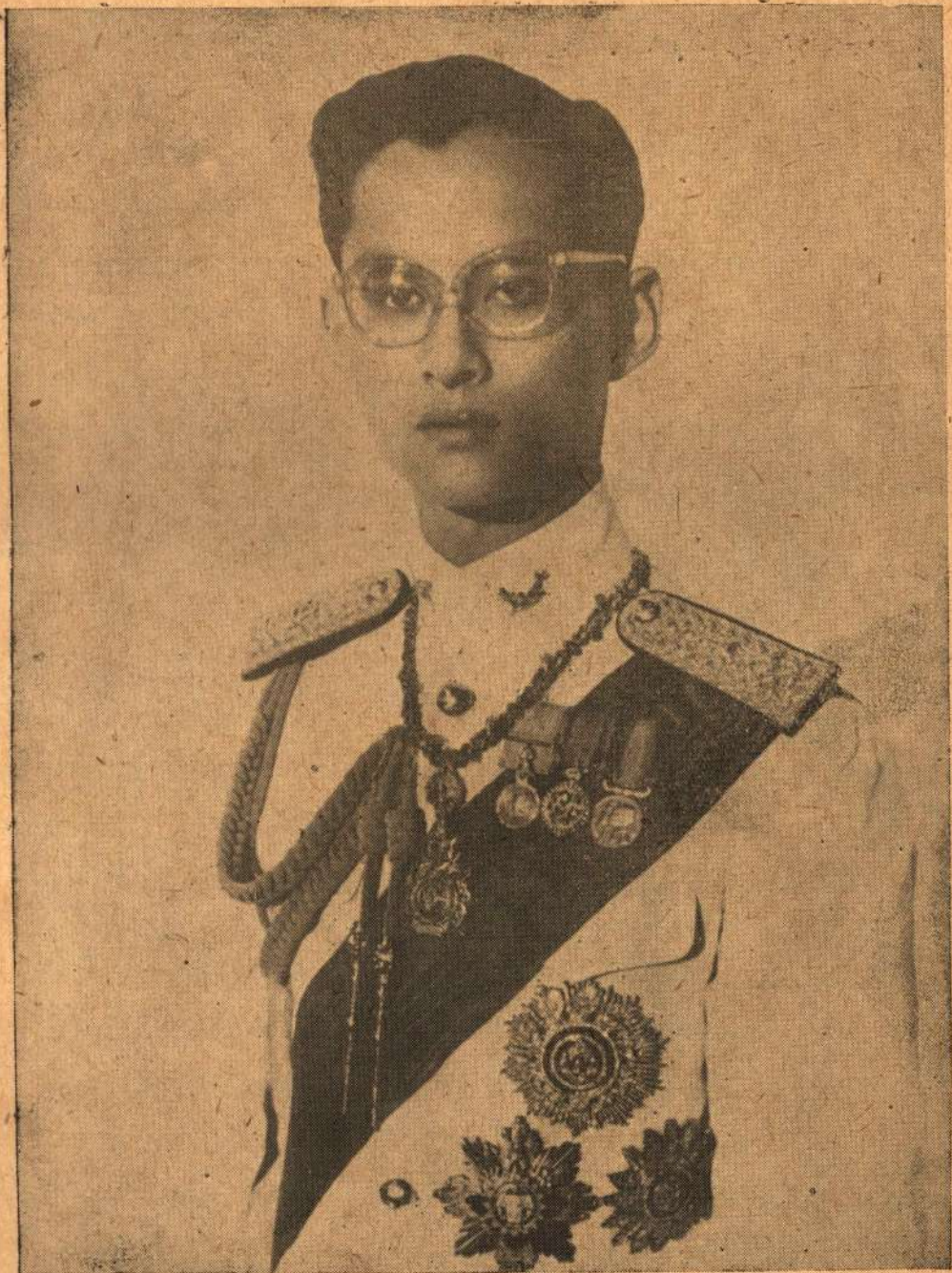
๒๕๐๗

วารสาร เขมสจรี

ภาคกลาง

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ ๒๕๐๗

คณะกรรมการหนังสือพิมพ์ประจำปี

อาจารย์วัลลภ สวัสดิวัลลภ
 นายสมิง สำเร็จ
 น.ส. อัมรา ศรีชัย
 นายสนั่น เมืองวงษ์
 นายวิเชียร ชุ่มช่วย
 น.ส. รัตติ กรรพทุทธิ
 น.ส. อรุณี สุกสุข
 นายบุญธรรม วาระนุก
 นายลักษณะ แสงอรุณ
 นายเฉลิม ม่วงทอง
 น.ส. ละม่อม บนศิริ
 นายเดชา สุตเสวต
 น.ส. ปราณ สุระพญานนท์
 น.ส. ทองเจือ เรืองเดช

อาจารย์ที่ปรึกษา
 สาราณียกร
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายเรื่อง
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายเรื่อง
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายกิจกรรม
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายกิจกรรม
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการพิมพ์
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการพิมพ์
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการพิมพ์
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายศิลปะ
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายศิลปะ
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายภาพ
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการเงิน
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการเงิน และเลขานุการ

คณะผู้จัดทำหนังสือพิมพ์ภาคกลาง

อาจารย์ที่ปรึกษา
 สาราณียกร
 สาราณียกรดำเนินงาน
 สาราณียกรฝ่ายการพิมพ์
 ผู้ช่วยสารณียกรฝ่ายการพิมพ์

อาจารย์วัลลภ สวัสดิวัลลภ
 น.ส. อัมรา ศรีชัย
 นายสมิง สำเร็จ
 น.ส. อรุณี สุกสุข
 นายบุญธรรม วาระนุก
 นายลักษณะ แสงอรุณ
 นายสุรียนต์ บุญชาติพิสัย
 น.ส. ทองเจือ เรืองเดช

สารบัญ

โซ่ทอง	วัฒน์ วรรณ	1
การช่วยพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขง	อ. สุกัญญา ชารีวรรณ	6
มนต์รักก่อสร้าง	อุบลวรรณ อรญศิริ	13
ชีวิตนักเรียนประจำ	อำนาจ ใจประดับเพชร	14
พระเจ้าผู้หลัง	ลำเวง บัญดาลำเวง	16
สิบโทฮิตเลอร์		
กลายเป็นผู้เผด็จการเยอรมันได้อย่างไร	สุวิทย์ สุวรรณ	25
โลกของนิศากร	บัณฑิต	29
คู่มือ สมัยประยุกต์	หัตถรัตน์	31
มนุษย์สัมพันธ์ในการปฏิบัติงาน	อายุชัย	35
เคราะห์ของลิงคอลลิน	วงศ์วุฒิ	37
จดหมายถึงประภาศรี	ชาวบ้านรุ่น 2	41
ศรีสกุล เขาวน เขาวพาน์	กฤติกา	45
โธ.....ลูกเอ๊ย	พฤตินัย	49
ราตรีอุบาทว์	สนั่น เมืองวงษ์	50
นาฏศิลป์ ปกิณณะ ละเก	ศิริวัฒน์	59
ชีวิตคือเพลงเศร้า	พิมพ์วัฒน์	62
มรุตและนิตดา	จามจุรี	65
หิมะในป่ายามสายันต์	สมิง ลำเวง	69
จดหมายจากสหรัฐอเมริกา		70

แต่สง

หนังสือพิมพ์ภาคกลางออกมาสู่สายตาของเพื่อนนักเรียนอีกฉบับหนึ่ง นับเป็นฉบับที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๐๗ นี้ เราพยายามอย่างยิ่งที่จะให้เสร็จก่อนปีภาค แต่ผลก็อย่างที่เห็นอยู่นี้ อุปสรรคการจัดทำก็มีตามปกติของงานหนังสือพิมพ์ แต่เราก็มิได้ท้อถอยกัน พยายามจนเป็นรูปเล่มออกมาอย่างที่เห็นนี้แหละ

หนังสือพิมพ์ภาคกลางนี้คุณอัมวา ศรีชัย รับผิดชอบที่เป็นสาราณียกร แต่เพราะว่าคุณอัมวา ติดฝึกสอน และมีความจำเป็นบางอย่าง จนไม่มีเวลาที่จะปลีกตัวมาจัดการได้ ผมจึงดำเนินการแทนคุณอัมวา ฉะนั้นถ้าหากมีสิ่งบกพร่องผมจึงขอรับผิดชอบเดียว

เรื่องต่างๆที่เพื่อนนักเรียนส่งมาให้ เราก็คัดเลือกลงตามความเหมาะสม สำหรับเรื่องของท่านที่ไม่ได้นำลงก็อย่าเพิ่งท้อใจ เขียนไปใหม่เราจะสนับสนุนอย่างเต็มที่ ถ้าถึงขั้นพอที่จะลงได้ และขอขอบคุณเพื่อนนักเรียนเป็นอย่างมากที่ส่งเรื่องไปให้ ซึ่งอดปลาบปลม และอดภูมิใจมิได้ว่าวิทยาลัยของเรา มีนักเรียนที่มีท่วงทีจะรุ่งโรจน์ในอนาคตอยู่ไม่น้อย

อาจารย์บางท่านได้กรุณาส่งเรื่องที่เป็นประโยชน์มาให้ลง นับว่าได้ประโยชน์แก่พวกเรามาก จึงขอขอบพระคุณท่านไว้อย่างสูง ณ ที่นี้ด้วย

เรื่องของเพื่อนนักเรียนที่ส่งมาลงน่าอ่านทั้งนั้น มีทกรด ตั้งแต่บทความ ร้อยกรอง สารคดี เรื่องสั้น ปกิณณะ เรื่องแปล ฯลฯ เพื่อนนักเรียนลองอ่านดูก็แล้วกัน

มีเพื่อนนักเรียนของเราหลายคนได้รับทุน A.F.S. (American Field Service) และได้เดินทางไปถึงสหรัฐอเมริกาเรียบร้อยแล้ว ได้ส่งจดหมายเล่าเรื่องการเดินทางและ

ความเป็นอยู่ในอเมริกา มายังวิทยาลัยของเราโดยผ่านท่านทางผู้อำนวยการบ้าง ชุมมุนต่างๆ บ้าง และเพื่อน ๆ บ้าง เราจึงได้นำมาลงไว้ ณ ที่นี้ ฝ่ายหนังสือพิมพ์สภาฯ ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ, ขอขอบคุณประธานชุมนุมภาษาอังกฤษ, คุณสุริยรัตน์ ศิตะบันย และเจ้าของจดหมายทุกๆท่าน ที่กรุณาให้นำจดหมายเหล่านั้นมาลงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ปรึกษาของฝ่ายหนังสือพิมพ์ คือ ท่านอาจารย์วัลลภ สวัสดิวัลลภ ที่กรุณาเอาใจใส่แนะนำช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา แม้ท่านจะมีภารกิจที่ยุ่งจนแทบหมุนตัวไม่ทันก็ตาม ขอขอบคุณผู้จัดการโรงพิมพ์ หัตถโกศลการพิมพ์ คือคุณสนั่น หัตถโกศล ที่ได้กรุณาแนะนำกิจการพิมพ์ที่เป็นประโยชน์แก่คณะหนังสือพิมพ์เป็นอย่างมาก จึงขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ฝ่ายหนังสือพิมพ์ของเราพยายามปรับปรุงให้ดีเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้สมกับเป็น ยุงทองของ ของชาวเทพฯ เพื่อนักเรียนที่รัก ความร่วมมือ, ความสามัคคี ความมีน้ำใจ, และความมีเหตุผล, เท่านั้น จะทำให้เรา... ลุกยุงทองทุกคน วิาแพนทางได้โอ้อ่า สมกับเป็นยุงทองของชาวเทพฯ ขอเพื่อนทุกคนจงร่วมมือกันต่อไป

สวัสดิ์

สมิง สำเร็จ

สราณิษกรดำเนินงาน
ดำเนินการแทนสราณิษกร

ไอ้ทอง

“วัดนี้ วรรษย์”

เมื่อออกทางนกลงเรือมาแดงเต็มต้น เราได้เข้ามาอยู่ในเรือแห่งหนึ่งด้วยความ
เริงใจ เป็นไปด้วยศรัทธาและความหวัง... ฝนพรำตลอดดวันตฤตุ ช่อชัยพฤษ์ ห้อย
ย้อยเป็นระย้า ครั้นลมหนาวพัดผ่าน ต้นทางนกลงก็สลัดดอกลงเกลื่อน ชงโคเริ่มบาน
แทนที่ กลีบดอกสีม่วงสดใส ดาษตาตั้งเทพแต่มี อีกไม่นานก็กลับพฤษ์ก็ผลิดอกออก
ช่อตามมา นี่แหละดินแดนแห่งความร่มรื่นชานบ้านที่เราได้พบกัน

“ทำไมเธอจึงเลือกมาเรียนครู”

“ก็เพราะฉันศรัทธา ฉันต้องการเอาเยี่ยงอย่างของคนที่คุณรักเคารพอย่างสูง
สุด” ดาษตาของระจิตประสานกับเขาอย่างทำท่าย แล้วเธอก็ยื่นถามขึ้นบ้าง

“แล้วเธอล่ะอวัช”

“อย่ามาเอาานิยายอะไรกับฉันเลย ฉันไม่มีจุดหมายปลายทาง เว้ยป้อยไป
วัน ๆ เท่านั้น”

อวัชยังคงเป็นเพื่อนข้าพเจ้าที่ไม่จริงจังอะไรกับชีวิตเช่นเคย

“น่าเสียดายนะเกริก” ระจิตหันมาพูดกับข้าพเจ้า “เสียดายที่เพื่อนเธอเข้า
โรงเรียนผิดเสียแล้ว งานที่สร้างสรรค์บนคนให้เป็นคนนั้นมันไม่สนุกสนานเลย แต่ผล
ที่ได้รับ ก็รู้สึกอึดใจ ยากที่จะหาสิ่งใดมาเทียบได้”

ข้าพเจ้าจำได้แม่นถึงทุกคนที่ร่วมเรียนชั้นเดียวกันมา ..... ระจิต ... อวัช .....
ชินวร... และ ฯลฯ

ชินวร... เป็นคนมีพรสวรรค์ นอกจากรูปโฉมที่สง่างามสมชายชาติตรีแล้วเขายัง
ยังเป็นศิลปินที่หลายคนหลงใหลใฝ่ฝัน เขาทุ่มเทชีวิตจิตใจให้แก่งานที่แสนรักมากกว่า
การเรียนเสียอีก ทุกครั้งที่เขาแสดงความสามารถ พวกเราก็อดภูมิใจในผลงานของเขา
ไม่ได้

“ซงโคบาน - อีกแล้วเกริก” เขากล่าว

“กันยังไม่ได้อ่านหนังสือสักตัวเลย” ข้าพเจ้าตอบ

“แล้วจะเอาอะไรไปสอบกับเขาล่ะ” เขาเอ่ยขึ้นขณะวางมือจากชอด้วงตัวเก่าคันนั้น เสียงเพลงพระยาโศกเฟื่องผ่านไปเมื่อครู่หนึ่งเอง ท่วงทำนองเยือกเย็นยังตมตำในความรู้สึกของข้าพเจ้า

“เดินต่อไปอีกเถะ ชิน... มันเย็นใจดีกว่าการที่จะพูดถึงเรื่องสอบ” แต่เขาหยุดเดินเพราะไม่มีอารมณ์เสียแล้ว ชินวรยังไม่ลืมความหลัง ภาพเก่า ๆ ผุดเด่นในความทรงจำของเขาอีกวาระหนึ่ง แม้เขาจะพยายามข่มใจให้ลืมเรื่องเก่า ๆ แต่ก็เหมือนยังย่ำให้ชอกช้ำยิ่งขึ้น ใบหน้าเขาเข้มขึ้น ดวงตากร้าวเป็นประกาย มองลอดหน้าต่างไปที่ถนนใหญ่ “ทางสายเก่า” ยังปรากฏชัดเจน

“กันยังไม่ลืม...” เขาเอ่ยขึ้น

“เฮ้อ ทำไมหนอโลกมันจึงพิเรนสันดี” ข้าพเจ้ายิ้มเจื่อน ๆ “แกพยายามรักคนสวย แต่แล้วก็ไม่มีความสำเร็จ”

“ผิดไปแล้วเกริก มันยากหัวใจนัก กันไม่ได้รักเธอเพราะความงามภายนอกกันไม่ได้รักเธอเพราะรู้ว่าเธอเป็นคนมี... ความดีต่างหากเล่าที่ชนะจิตใจได้ แต่เพื่อนก็เห็นจะไม่เข้าใจกันอีกน่ะแหละ”

กลิ่นกาวตะเภา หนังสือนั่งอ่านของโตตั้งเต็มโต๊ะตัวนั้น มือเรียวเล็กของหญิงสาวหยิบมาที่ละเล่ม ๆ ประติต ประตอ อย่างชำนาญ

“เก่งจัง” ธวัชเอ่ย

“เฮอ เข้าใจขอคนให้ทำงาน” ระจิตย่น

“เปล่า คุณพูดด้วยความจริงใจต่างหาก” ธวัชแย้ง

“ผู้ชายโกหกเก่งจะตาย” เธอว่า

“ฉันอยากหัดทำจัง อยากทำด้วยคนแล้วละ” เขาหยิ่งเสียงดู

“ก็ดีสิ... ถ้าเธอทำด้วยศรัทธามันจะเป็นความสุขอีกทางหนึ่งที่เขาจะหาได้ด้วย ความภาคภูมิใจยิ่งนัก... เธอรู้ไหมว่า ทำไม ตลอดศตวรรษ เขียน “สงครามและสันติ

ภาพ ทำไม รุสโซ จึงต้องเขียน “สัญญาประชาคม” และทำไม บันยัน จึงเขียน “เดอะฟลิกกิมโปเกรส”

อวัชกับข้าพเจ้าก็ยังไม่เข้าใจกันเช่นเคย

เมื่อพวกเราอยู่พร้อมหน้ากัน ไม่ว่าจะเวลาเรียน เล่น หรือทำงาน มันเป็นความสุขที่พวกเราปรารถนายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด คินนิกก็เช่นกัน... งานลดยกกระทง จะเริ่มพรุ่งนี้ เราต้องเตรียมทำงานแต่คนนั้น และเป็นงานที่ประกวดประชันฝีมือด้วย ... วันเพ็ญกลางเดือนสิบสองมีความหมายแก่เราทุกปี เศษกระต๊าก ดอกไม้ และกาบกล้วยยังเกลื่อนเต็มห้อง

..... ต่างคนต่างทำหน้าที่ บางทีนั่งล้อมวงร้อยมาลัยดอกไม้อย่างประณีต บรรจง บางทีแต่งลำเรือสุพรรณหงษ์สุดฝีมือ ดีหน้าของอวัชเคียวต จนเป็นที่น่าสังเกต

“อ้อ เกวิก” เขาทักข้าพเจ้าก่อน “เราออกไปข้างนอกกันเถอะ”

“อ้าว ออกไปทำไม อยู่ทางนี้ไม่สนุกหรือนั่นไง แอ้ว ไปช่วยเธอร้อยดอกไม้บ้างสิ” อวัชเล็กคว ดวงตาดม้ทั้ง

“ทำไมนะเพื่อนจึงเข้าใจไปเช่นนั้น ไปข้างนอกด้วยกันเดี๋ยวนี้ เข้าใจไหม?”

เขาขู่แกมบังคับ

แล้วเราก็กออกจากห้องนั้นเดินไปตามถนน เขาพาข้าพเจ้ามาหยุดที่ร้านอาหาร ตรงข้ามกับพระปรางค์โบราณที่เด่นตระหง่าน ถูกฉาบด้วยแสงจันทร์งามจับตา ยิ่งนัก

“นี่ของเพื่อน” เขาเลื่อนแก้วน้ำเย็นให้ข้าพเจ้า “นี่ของกิน”

อนิจจา อวัชเสียจริตไปแล้วหรือ ข้าพเจ้าอ้าปากค้าง ตะลึงตอกวิยาอาการ คล้ายคนที่ผิดหวังมากมาย

“มันไม่ได้หมายความว่าอะไรหรอก นั้น... ตรงนั้นเขานัดพบกัน ไปเที่ยวไหนต่อไหน... ระวังคิดดีของเพื่อนนั่นแหละ โดย... อ้อ... เยอะแยะมากมาย”

ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นบ้าง “แกควรเข้าใจให้ถูกต้องกว่านี้ ผู้หญิงไม่เหมือนผู้ชาย”

“อย่าเล่นดินนิกเกวิก” เขาขัดทันทึ่และหัวเราะอย่างน่ากลัว

“... นายชินวรเอ๋ย วันหนึ่งกันต้องชนะแก่ให้ได้”

ข้าพเจ้าจับตาอวัช ปล่อยความคิดให้แว้งคว้างดับสน... เป็นความจริงหรือ
ที่ ชินวร หลงรักระจิต ไม่แปลกอะไรหากทั้งคู่มีความเข้าใจกันด้วยดี แล้วทำไมอวัช
จึงเข้าไปยุ่งวุ่นวายเกี่ยวกับอวัชแล้ว อวัชต้องการแข่งขันหรือ ข้าพเจ้าไม่อยากจะคิดเช่นนั้น
ไม่อยากจะเห็นเพื่อนรักที่ร่วมชั้นเรียนกันมาตลอด ต้องผิดหวังหมองใจกันด้วยเรื่องนี้ แต่
... เอ๊ะ! แล้วข้าพเจ้าเล่า ทำไมต้องเข้าไปยุ่งยากพัวพันด้วย ทำไมข้าพเจ้า จึง
ต้องชนะแก่ให้ได้ทั้งอวัช และ ชินวร ”

ลมหนาวโชยแผ่วเบา เงามไม้ทอดเงายาวออกไปทุกที ต้นทางนกยูง ชงโค
ไหวต้น พรวตามแรงลม ผุ่งโคที่ถิ่นหญ้าอยู่กลางสนามถูกต้อนให้กลับเข้าคอก

“พ้ามืดแล้วเกริก... รุ่งเช้า เราก็จะได้พบกับแสงอาทิตย์ใหม่ เราจะเห็นตอก
ไม้อันสวยงาม เห็นชนเขาและธรรมชาติอันสวยงามเช่นเคย แต่ความหวังของเราเล่า
มันดับมืดไปแล้วเหมือนแสงอาทิตย์เมื่อครู่ เมื่อดวงอาทิตย์กลับมา ความหวังของ
เราจะกลับมาด้วยไหมหนอ...” นาดิษฐ์ของระจิตละห้อย ขวนขว้าเหลือเกิน

ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นบ้าง “อีกไม่นาน ฉันก็คงได้กลับไปอยู่บ้านเกิดอีกแล้วสิ
ชนบทคงต้อนรับฉันด้วยความอบอุ่นใจยิ่งนัก แต่เราก็คงไม่ได้คุยกันอย่างนี้อีก ระจิตเธอ
คงได้เรียนต่อ ฉันขอภาวนา อยากเห็นความดีใจของเพื่อนแต่ละคนด้วยความยินดี
ชิน..... ก็คงได้ชยในเมือง”

ชินวรยิ้มให้ล้อย่างยะโส “ไม่แน่หรอก พ่อฉันไม่เคยสอนให้ฉันฟังบารมี
ท่าน ฉันต้องสร้างอนาคตด้วยลำแข้งของตัวเอง ผืนแผ่นดินไทยยังกว้าง ฉันไม่หวังที่จะ
ชิงดีชิงเด่น แก่งแย่ง กับหมู่ชนที่คิดว่าตนเจริญแล้วหรือ”

“แต่ว่า...” อวัชแย้ง “อีกกี่ร้อยวันพันปี จึงจะเงยหน้าอ้าปากได้เล่า”

“ลืมภาษิต บทเก่าแล้วหรือ มันเชื่อว่าแก่จะต้องทนอยู่ไม่ได้แน่” ข้าพเจ้า

เสริม

ข้าพเจ้ามิได้ประมาทชินวรว่าจะอยู่ชนบทไม่ได้ ไม่ได้คิดตำหนิอวัชที่เห็นว่า
ชีวิตที่จะก้าวหน้าจำเป็นต้องอยู่ในเมือง โกลีผู้ใหญ่ ไม่ได้ตกอกตกใจกับที่เราจะต้อง
จากกันในวันนั้น ข้าพเจ้าคิดอยู่แต่ว่าใครกันเล่าที่จะเป็นผู้ชนะใจระจิตได้

ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบง่าย เมื่อเวลาแห่งความสุขสันต์กลับกลายเป็นเวลาที่เรา
ต้องจากกันไกล อะไรเล่าที่ทำให้เราพบกัน อะไรเล่าที่ทำให้เรารักกัน และอะไรเล่า

ที่ทำให้เราต้องจากกัน ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งที่ว่า โลกนี้คือละคร บทบาท
บางคนออกก่อน ..... ชีวิตเราก็คงเหมือนจะเป็นเช่นคำกล่าววนเวียนเหลือเกิน ถ้าเช่น
นั้น พวกเราเป็นผู้แสดงละคร และฉากก็เป็นฉากที่สำคัญ และสนุกสนานที่สุดในชีวิต
ของเรา ซึ่งเราจะลืมเธอ ซึ่งเป็นผู้ร่วมแสดงที่มีบทบาทมากเสียมิได้...”

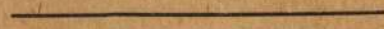
ตามเดือนผ่านไป..กลายเป็นหกเดือน...แล้วก็เป็นปี ข้าพเจ้าได้รับจดหมาย
จากเพื่อนที่เคยยกกันมาเรื่อยๆ... ชินวร ได้ไปอยู่ในถิ่นทรกัณฑ์แห่งหนึ่ง ที่เพชรบูรณ์
เขาเล่าให้ฟังถึงชีวิตที่ไร้ค่า ลำบากลำบาก แต่แล้วเขาก็พบสิ่งพึงใจ และตกลงจะยึด
ถิ่นนี้เป็นเรือนตาย

ส่วนธวัชโรครายไปเจอผู้บังคับบัญชาที่หมายศ ตอนหนึ่งของจดหมายมีว่า
ครูใหญ่คนนั้นมันใหญ่จริงๆ โว้ยไม่เคยเห็นเลย ก็นึกว่าตนบนยายไม่ได้จำเบนต้องมีการลา
ออกกันบ้างละ แก่กรูยู่ว่ากันมันชอบสนุก ไม่ชอบจริงจังกับชีวิตและคำพูด การเอาใครผู้
ใหญ่ก็ไม่มี.....

เพื่อนบางคนก็พบกับความต่ำเรงสมหวังอย่างน่ายินดี
ต้นทางนกลูกงผลิใบใหม่ ข้าแล้วข้าแล้ว กลุ่มเราพบกันอีกอย่างไม่คาดฝันแต่
ระจิตไม่ใช่ระจิตคนเดิม เธอไม่ได้ผูกโบว์สีขาวอย่างแต่ก่อน

“ระจิต - กฤตยา” ไม่ใช่ ธวัช ชินวร หรือข้าพเจ้า เรามาช่วยช่วยให้
พรเธอในวันมงคลสมรสด้วยความรู้สึกเก่ายังพล่านอยู่ในความจำ

ผู้ได้เห็นภริยาของผู้เอนเสมอมาตาตน. เห็นทรัพย์ของผู้เอนเสมอด้วยก่อนกิน, และ
เห็นสัตว์ทั้งหลายเสมอด้วยตน ผู้คนคบฉันท

การช่วยพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงของออสเตรเลีย

โดย Lionel Wigmore

จาก Hemisphere ฉบับประจำเดือน สิงหาคม 1964

สัญญา ธารวรรณ แปล

แม่น้ำโขง ยาวทั้งสิ้น 2,600 ไมล์ ไหลผ่านประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ
ต้นน้ำอยู่ในประเทศทิเบต ไหลผ่านทางตะวันตกของจีน เป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่าง
พม่าและลาว และยังเป็นเส้นเขตแดนระหว่างลาวและไทยด้วย แล้วไหลผ่านประเทศ
กัมพูชาและเวียตนามลงสู่ทะเลจีนใต้ ปริมาณของน้ำตอนปากน้ำในประเทศกัมพูชา
มากกว่าปริมาณของน้ำในแม่น้ำเมอร์เรย์ (Murray) ซึ่งเป็นแม่น้ำสายสำคัญที่สุดของ
ออสเตรเลียถึง 12 เท่า แต่การช่วยเหลือทางชลประทานในอาณาบริเวณลุ่มแม่น้ำโขงนี้
มีเพียงประมาณร้อยละ 3 เท่านั้น พื้นที่ทำการเพาะปลูกส่วนใหญ่ ขึ้นอยู่กับนาตาม
ธรรมชาติ

ในการประชุมครั้งที่ 15 ของ ECAFE ซึ่งจัดให้มีขึ้นในควีนสแลนด์ในปี 1959
รัฐบาลออสเตรเลียได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงหลายประการ นอกจากได้
ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแล้ว ยังได้ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคอีกด้วย การ
ช่วยเหลือทางเทคนิคนี้ ออสเตรเลียได้เคยมีประสบการณ์ และความชำนาญมาแล้ว
จากการพัฒนาตามโครงการภูเขาสโนว์ (Snowy Mountains) เพื่อประโยชน์ในการ
ผลิตไฟฟ้าพลังน้ำและเพื่อการเก็บกักน้ำสำหรับการชลประทาน

โดยแท้จริงแล้ว แม่น้ำโขงสามารถให้ความชุ่มชื้นแก่ผืนดิน 2 ฟากฝั่งแม่น้ำ
ได้เป็นจำนวนมากอันเป็นอยู่ตามธรรมชาติในปัจจุบัน นับเป็นเวลา
หลายศตวรรษมาแล้วที่น้ำได้ไหลลงทะเลไปปีละสิบล้านล้านแกลลอน โดยประชากรได้ใช้
ประโยชน์น้อยที่สุด ในพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จะสามารถทำนาได้ปีละ 2 ครั้ง
แต่เพราะขาดแคลนฝน ไม่มีน้ำเพียงพอที่จะหล่อเลี้ยงต้นข้าว จึงทำนาได้เพียงครั้งเดียว
หรือทำไม่ได้เลย ผลจากการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงนี้ จะทำให้ชาวนาข้าวไร่สามารถเก็บ

เกี่ยวผลผลิตจากพื้นดินได้เป็นจำนวนมาก และจะทำให้สามารถผลิตไฟฟ้าอันมหาศาลจากพลังน้ำ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวางและต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ ผลประโยชน์ที่จะได้รับเหล่านี้จะเป็นผลชัดเจนกันกับที่ประชาชนจำนวน 17 ล้านคนในลุ่มแม่น้ำโขงได้เคยกระเสือกกระสนตุนร่นเพื่อแสวงหามาแล้ว

เมื่อเริ่มลงมือทำแผนพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงนั้น ปรากฏว่ายังไม่ได้มีการสำรวจและบันทึกข้อเท็จจริงและความเป็นไปต่าง ๆ เกี่ยวกับแม่น้ำสายนี้ได้เป็นหลักฐานมาก่อนเลย พลังน้ำและปริมาณของน้ำ จึงเป็นวัตถุประสงค์อันแรกในการที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไปก็ยังไม่เป็นที่ทราบแน่นอน ถ้าหากได้ก่อสร้างเขื่อนและติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าแล้ว คนนับจำนวนล้าน ๆ ในแถบนั้นจะต้องเปลี่ยนจากการดำรงชีวิตแบบเก่า ๆ และหันไปสู่วิถีชีวิตของโลกสมัยใหม่

ปัญหาและปัญหาอื่น ๆ เนื่องในการใช้น้ำและพลังน้ำให้เกิดประโยชน์พอกพูนกับทวีขมาในการวางโครงการ คำตอบก็หาได้ไม่่ง่ายนัก แม้จะใช้เครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้คิดประดิษฐ์ขึ้น ผู้เชี่ยวชาญทางเศรษฐศาสตร์ทางการเมืองและอื่น ๆ กล่าวว่าการวางแผนพัฒนาครั้งนี้เป็นรูปร่างขึ้นมาได้เพราะการมีศรัทธาร่วมกัน คงจะเห็นได้ว่ามีประเทศต่าง ๆ ถึง 20 ประเทศ และองค์การต่าง ๆ ของสหประชาชาติ 12 องค์การได้เข้าร่วมกันในการพัฒนานี้

งานชิ้นแรกของฮอสเตอเวอเลีย คือ การสำรวจหาที่ซึ่งเหมาะจะสร้างเขื่อน 2 เขื่อนก่อน ที่ที่กำหนดไว้สำหรับสร้างเขื่อน 2 แห่งนั้นคือ ที่ลัมบอร์ (Sambor) ในกัมพูชา และทามอง (Pa Mong) ระหว่างชายแดนไทยกับลาว ในการทำงานใหญ่และสำคัญเช่นนี้จำเป็นต้องสำรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน และถูกต้องแน่นอน เช่นสำรวจทางน้ำ คำนวณปริมาณน้ำที่เขื่อนสามารถจะเก็บกักไว้ได้ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนานี้ได้รับผลสำเร็จสมความมุ่งหมาย

ลักษณะและรูปร่างของพื้นที่จะต้องตรวจวัดอย่างละเอียด และมีการทำแผนที่ไว้ ลักษณะของพื้นดินในบริเวณนั้นเป็นอย่างไรก็ต้องสำรวจให้แน่นอน เพื่อจะได้ทราบว่าพื้นดินตรงนั้นมีความแข็งแรงพอที่จะรองรับตัวเขื่อนและตุนพลังน้ำได้หรือไม่

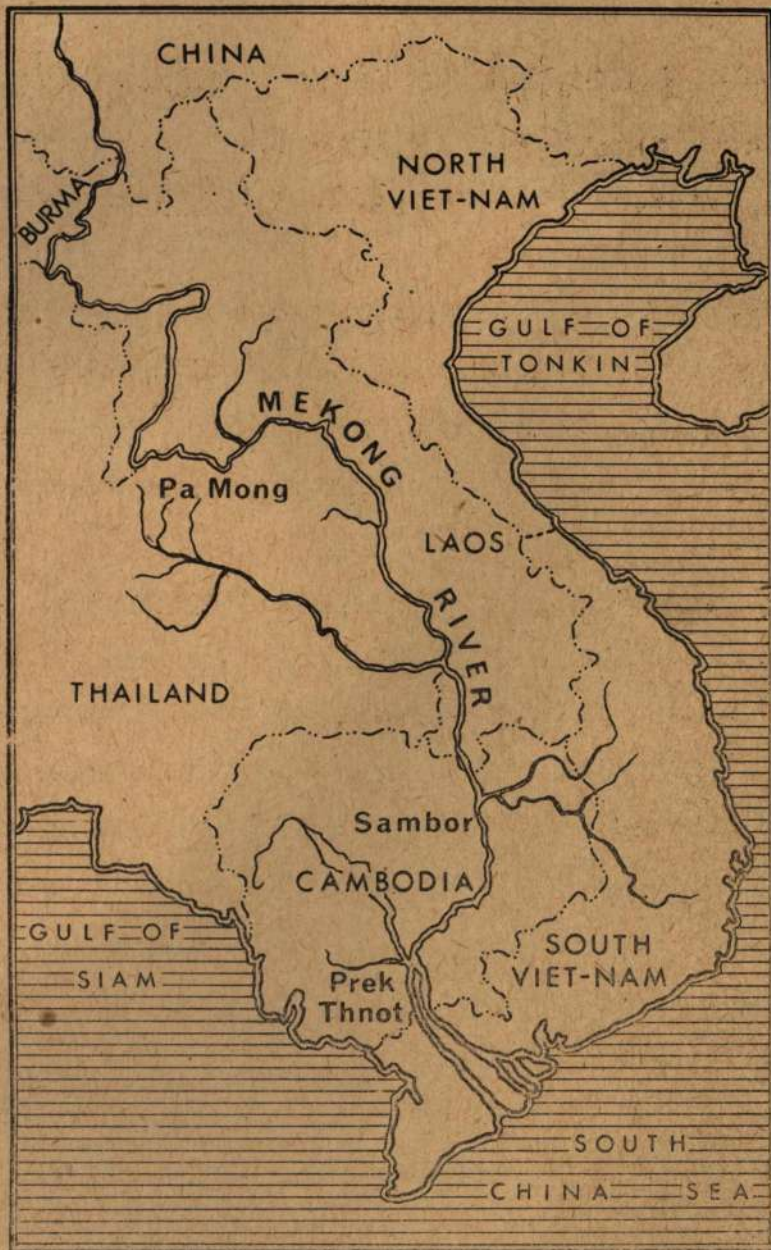
วิศวกรธรณีวิทยา และวิศวกรอื่น ๆ จากโครงการภูเขาดโนวีได้เดินทางมาสำรวจทำแผนที่และศึกษาพื้นดินในบริเวณนี้ เขาใช้เครื่องจักรเจาะดินลงไปเพื่อศึกษา

ให้ทราบชัดถึงสภาพที่ดินด้วย ถ้าปราศจากการสำรวจอย่างถี่ถ้วนเช่นนี้ โครงการอาจล้มเหลว ถ้าการวางรากฐานเขื่อนไม่มั่นคงพอ ก็อาจจะทำให้ต้องเสียเงินจำนวนหลายล้านปอนด์ และจำนวนชีวิตมนุษย์หลายพันคนโดยเปล่าประโยชน์ และอาจเป็นชนวนให้เกิดความล้มเหลวในทางการเมืองอีกด้วย

ผู้ทบทวนหมายให้ออสเตรเลียเป็นผู้ดำเนินงาน และผู้ที่ได้มาลงมือทำงานอันใหญ่ยิ่ง ต่างก็ตระหนักถึงความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี งานที่ผู้เชี่ยวชาญออสเตรเลียทำไปแล้วไม่ใช่อยู่ที่งานก่อสร้างอันมีมาลงบนพื้นที่ที่เลือกไว้ แต่เป็นงานขุดเตรียมทำนองเดียวกับที่องค์การ ECAFE ได้วางเค้าโครงของโครงการพัฒนาลุ่มน้ำโขง และทำนองเดียวกับที่องค์การนี้พร้อมด้วยประเทศต่าง ๆ และองค์การอื่น ๆ ได้ให้ความร่วมมืออันดีต่อโครงการนี้

ผู้เชี่ยวชาญออสเตรเลีย 2 คน คือ ไอ.พี. ซาร์เจนท์ (I.P. Sargeant) วิศวกรจากกองกรพัฒนา (Development Division) และ ดี.จี. มอย (D.G. Moye) หัวหน้าวิศวกรธรณีวิทยา จากหน่วยการไฟฟ้าพลังน้ำโครงการภูเขาสโนว์ (The Snowy Mountains Hydro - Electric Authority) ได้มาสังเกตพื้นที่แถบนี้เมื่อเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 1960 ออสเตรเลียต้องดำเนินงานตามรายงานของผู้เชี่ยวชาญนี้ ผู้เชี่ยวชาญคณะหนึ่งซึ่งต้องไปดำเนินงาน ตามโครงการสร้างเขื่อนที่ซัมบอค (Sam Bor) ประกอบด้วยวิศวกรธรณีวิทยา 3 คน คือ ดี.เอช. สเตเพิลตัน (D.H. Stepleton), ดร. ซี.ซี. วู้ด (Dr. C.C. Wood) และ บี.เค. แมคมาฮอน (B.K. Mc Mahon) จากกองวิทยาศาสตร์ของโครงการภูเขาสโนว์ และ เจ. แฮร์ริสัน (J. Harrison) ซึ่งเป็นวิศวกรประจำโครงการ ผู้เชี่ยวชาญคณะนี้ได้ทำการสำรวจเสร็จในเดือน พฤษภาคม 1962 และได้ทำรายงาน บันทึกความก้าวหน้า ทำแผนที่ของภูมิภาคแถบนี้และถ่ายภาพไว้เป็นจำนวนมาก เมื่อรวบรวมตั้งเกล้าเข้าเป็นเล่มจะได้ถึง 4 เล่ม

พื้นที่ที่คณะสำรวจเลือกไว้คือ ตอนล่างของแก่งสามบอค (Samboc Rapids) ซึ่งอยู่ทางตะวันออกกลางของกัมพูชา และห่างจากทะเลจีนขึ้นไป 350 ไมล์ แก่งสามบอคนี้เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้เรือผ่านขึ้นไปทางเหนือไม่ได้ การสร้างประตูน้ำเพื่อช่วยให้เรือผ่านไปมาได้สะดวกเป็นส่วนหนึ่งของแผนการพัฒนานี้ แม่น้ำตอนบนกว้างประมาณไมล์ครึ่ง เนื่องจากลักษณะของพื้นที่บริเวณนี้มีความราบเรียบคณะนักสำรวจได้

Areas where Australia has undertaken tasks in the Lower Mekong Basin Scheme—Sambor, Pa Mong and Prek Thnot—are indicated on this map.

พื้นที่ที่ประเทศออสเตรเลีย ช่วยเหลือตามโครงการลุ่มแม่น้ำโขง สามบ่อ ผามอง, และ เปรกทนอต

ให้คำแนะนำว่า อาจสร้างเขื่อนได้สูงถึง 150 ฟุต และมีความยาวทั้งหมดเกือบ 14 ไมล์ (ตอนกลางของเขื่อนนี้ จะมีทางสำหรับระบายน้ำ โรงไฟฟ้าพลังน้ำและประตูน้ำซึ่งจะมีความยาวทั้งสิ้นกว่า 1 ไมล์ และเขื่อนดินริมฝั่งแม่น้ำแต่ละฝั่งจะยาวกว่า 6 ไมล์)

เขื่อนผามองซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศไทยและลาวนั้น ด้านหนึ่งจะจดประเทศไทยและอีกด้านหนึ่งจะจดประเทศลาว เขื่อนนี้เป็นเขื่อนคอนกรีตสูงประมาณ 360 ฟุต และยาวประมาณ 3,280 ฟุต เมื่อสงครามระเบิดขึ้นในภูมิภาคแถบนี้ ชาวออสเตรเลียคณะหนึ่งจึงได้เดินทางกลับชั่วคราว อย่างไรก็ตามงานสำรวจก็ได้สำเร็จลงเมื่อเดือนกรกฎาคม 1963

งานสำรวจทั้ง 2 แห่งดังกล่าวได้รับผลสำเร็จอย่างดียิ่งจนรัฐบาลกัมพูชาได้ขอร้องให้ออสเตรเลียทำการสำรวจให้อีกแห่งหนึ่ง งานใหม่นี้คือการให้ความช่วยเหลือทางบริการที่ปรึกษาด้านเทคนิคตามโครงการไฟฟ้าพลังน้ำที่ เปรก ทนอต (Prek Thnot) แม่น้ำเปรก ทนอต (Paek Thnot) เป็นแควสาขาหนึ่งของแม่น้ำโขง ส่วนใหญ่ของแควนี้อยู่ในประเทศกัมพูชา ประเทศทั้งสี่ในคาบสมุทรวินโดจีนได้รับการสนับสนุนให้สร้างโครงการไฟฟ้าและโครงการเก็บกักน้ำจากแควต่าง ๆ ของแม่น้ำโขงในอาณาเขตประเทศของตนทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นโครงการตัวอย่าง อันจะนำไปสู่งานพัฒนาแม่น้ำโขงซึ่งเป็นงานที่สำคัญยิ่งขึ้นไปอีก ดังเช่นโครงการ เปรก ทนอต ซึ่งรัฐบาลกัมพูชาเป็นผู้ดำเนินงานเป็นตัวอย่าง

คณะผู้เชี่ยวชาญจากอิสราเอล ซึ่งมีความชำนาญในการพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่ขุมบึงทะเลทรายให้เป็นที่สำหรับทำการเพาะปลูกได้โดยอาศัยการชลประทาน และคณะผู้เชี่ยวชาญจากญี่ปุ่นได้ทำการสำรวจพื้นที่ และวางแผนว่าควรจะต้องทำอะไรบ้าง จุดที่เลือกไว้สำหรับสร้างเขื่อนอยู่ห่างจากพนมเปญเมืองหลวงของกัมพูชา 45 ไมล์ โครงการนี้เช่นเดียวกับโครงการใหญ่อื่น ๆ กล่าวคือ มีวัตถุประสงค์เพื่อการชลประทาน การไฟฟ้า และการป้องกันน้ำท่วม การผลิตกำลังไฟฟ้าจะเป็นวัตถุประสงค์ประการแรกแต่ก็เป็นที่หวังกันว่า การชลประทานก็จะอำนวยความสะดวกอันมหาศาลด้วย

หัวหน้าวิศวกรจาก Civil Design and Scientific Services ของโครงการภูเขา สโนว์คือ เอ็น. เอ็ม. วอร์เมอร์ (N.M. Wormer) และคณะวิศวกรคือ แฮร์ริสัน (Harrison)

และ ฮอลิเดย์ (Holiday) ได้เดินทางมาในเดือนกุมภาพันธ์ เพื่อดำรงว่าการดำเนินงานของออสเตรเลียได้รับผลดีหรือไม่อย่างไร และเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับการก่อสร้างเขื่อนด้วย บุคคลอีกคนหนึ่งประกอบด้วย อาร์. เอช. แมทเทอร์ (R.H. Mattner) วิศวกรฝ่ายบริหารและวางแผนงาน, เจ. แอล. ฮิลตัน (J.L. Hilton) วิศวกร, เค. อาร์. ชาร์ป (K.R. Sharp) วิศวกรธรณีวิทยา และ เอ. ไอ. ลอเรนซ์ (A.I. Lowrance) วิศวกร, ได้เป็นผู้ดำเนินงานสำรวจต่อไปตั้งแต่เดือนมีนาคมปีที่แล้ว และเมื่อได้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ มาแล้วก็จะได้มีการปรับปรุงแผนงานของโครงการซึ่งได้ทำขึ้นที่สำนักงานของคณะบริหาร ภูเขาสโนว์ (Snowy Mountains Authority) ที่เมืองคูมา (Cooma) ใกล้แคนเบอร์รา (Canberra) ให้ละเอียดรอบคอบขึ้น

ชาวพื้นเมืองในเขตที่จะสร้างเขื่อนตามโครงการสามบ่อ (Sambor) และผามอง (Pa Mong) ได้มารับจ้างทำงาน นอกจากนั้นยังได้รับความช่วยเหลือเป็นอันดีจากเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น การสำรวจที่สามบ่อ (Sambor) นั้นได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และความรู้อันเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ระหว่างคณะผู้เชี่ยวชาญจากออสเตรเลียและญี่ปุ่น ซึ่งกำลังรายงานการดำเนินงานตามโครงการนี้อย่างละเอียดรอบคอบ

ที่ผามอง (Pa Mong) มีความจำเป็นที่จะต้องทำการสำรวจทั้งด้านลาวและไทย ชาวออสเตรเลีย ไทยและลาว ร่วมกันทำงานอยู่ร่วมกันอย่างไม่ตรีจิต โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างภาษา เชื้อชาติ และทัศนคติ มีผู้ได้รับการอบรมและฝึกงาน 6 คนจากลาว และไทย ได้แก่ นักธรณีวิทยาฝ่ายละ 1 คน ช่างเจาะหินฝ่ายละ 2 คน นักธรณีวิทยาจากลาวได้ไปฝึกงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญโครงการภูเขาสโนว์ (Snowy Mountain Authority) เป็นเวลา 6 เดือนแล้ว ส่วนผู้ร่วมงานจากประเทศไทยเวลานกำลังศึกษาต่อและดูงานที่ออสเตรเลียเป็นเวลา 3 ปี เพื่อทำปริญญาโท และในระหว่างปีถัดมา ก็จะไปฝึกงานในแถบภูเขาสโนว์

ในการทำงานร่วมกับคนไทย กัมพูชา และลาวนั้น ชาวออสเตรเลียประจักษ์ว่าการทำงานที่ให้ผลดีที่สุด ควรให้คนเหล่านั้นทำตามวิธีของเขาเอง และใช้เครื่องมือที่เขาเคยใช้ ดีกว่าใช้เครื่องจักร ซึ่งแม้จะเห็นว่ามีประสิทธิภาพสูงดีกว่าก็ตาม นายแฮร์สัน ได้กล่าวในแคนเบอร์รา เมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า “ความรู้ในการข้ามลำนำของคน

เหล่านี้มีคุณค่าและประโยชน์มาก เราสามารถนำเครื่องอุปกรณ์ขนาดใหญ่ ข้ามแม่น้ำได้ โดยปล่อยให้เขาใช้วิธีเดิมของเขาเอง”

คณะผู้เชี่ยวชาญจากออสเตรเลีย เมื่อเริ่มทำงานใหม่ ๆ นั้น ส่วนมากมาจากโครงการภูเขาสโนว์ และบรรดาบุคคลเหล่านี้มีประมาณ 40% ที่อพยพมาจากประเทศต่าง ๆ ออสเตรเลีย บางคนเอาภรรยาและบุตรมาด้วย สามีภรรยาคนหนึ่งมีบุตรเกิดที่กรุงเทพฯ ๑ อีกคนหนึ่งมีลูกสาว ๒ คน อายุ ๗ ขวบและ ๙ ขวบ เด็กทั้งสองนี้ได้รับการศึกษาโดยการเรียนทางไปรษณีย์จากออสเตรเลีย

เซอร์วิลเลียม ฮัดสัน (Sir William Hudson) ข้าหลวงใหญ่จากโครงการภูเขาสโนว์กล่าวว่า “สภาพการณ์ที่น่าทึ่งพอใจก็คือ เดียวน้ออสเตรเลียมิใช่จะมีความรู้ความสามารถแต่เพียงช่วยตัวเองเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยเหลือประเทศอื่น ๆ ในการใช้พลังงานเพื่อการไฟฟ้า และการชลประทานอีกด้วย ข้าพเจ้าดีใจที่ผู้เชี่ยวชาญ จากโครงการภูเขาสโนว์ได้รับเลือกไปช่วยแผนการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขง”

เซอร์วิลเลียม ได้ไปร่วมประชุมกับคณะกรรมการสำรวจลุ่มแม่น้ำโขงตอนใต้ที่กรุงเทพฯ ๑ เมื่อเดือนมกราคม 1964 บันทึกของคณะสำรวจออสเตรเลียเกี่ยวกับสภาพทางธรณีวิทยาที่ ผามอง (Pa Mong) ได้ถูกนำเสนอต่อที่ประชุมครั้งนั้นด้วย

เซอร์ โรเบิร์ต แจคสัน (Sir Robert Jackson) ที่ปรึกษาพิเศษขององค์การกองทุนพิเศษของสหประชาชาติ ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือในแผนการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขง ได้มีจดหมายถึงเซอร์ วิลเลียมว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าร่วมประชุมกับคณะผู้บริหารตามโครงการตามโครงการพัฒนาแม่น้ำโขง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงต้องการทราบว่าคณะของท่านได้ปฏิบัติงานไปได้ผลเพียงไร” เซอร์ โรเบิร์ตเขียนต่อไปอีกว่า “ชาวออสเตรเลียได้สร้างความประทับใจไว้ที่สามบ่อ (Sambor) และเมื่อคณะผู้บริหารไปตรวจงานตามโครงการ ผามอง (Pa Mong) ก็ได้พบว่า งานของชาวออสเตรเลียปรากฏผลดีเป็นที่ประจักษ์แก่คณะผู้แทนโดยทั่วไป

มนตร์กอสูร

อุบลวรรณ อรัญศรี

ณ ยามนี้
ที่ขั้มพรแจ่มแจ้งด้วยแสงจันทร์
เมฆลอยฟ่องล่องอวลประดับ
รัศมีพร่างพรายประกายวาว

ในราตรีเย็บแสงแห่งสันต์
คาราถันเรียงรายพรึบพรายพราว
ดาวระยับย่านฟ้าเวหาหวาว
สุกสการาววาวเก๋ลัดเพชรมัน

โอมเอย
เสียงพิณแผ่วบรรเพลงดนตรี
อสุรกายร้ายมนต์คลอใจร้าย
จิตหว่านพราวพราวค่อนครัน

ลมร่ำเพชชอกไขไฉฉวี
เสียดฤดีคลค้นแทบแคยัน
ร้องผะผ่าวเพียงว่าจะอาสัญ
เสียวกระสันขวัญปลิวละล้าลม

๕ ๕ ๖
สะออนอนพรนอกลมอมกใหม่

มนต์ขำขานขงใจให้หว่านพราว
มนต์ดั่งเพลิงร้อนลวกและลากลาม
ด้วยกลกามแห่งอสุรผอนครวญ

ตฤณชาติสิ้นสะท้านมนต์มารต้อง
พฤกษ์ยังโกลวโหวดสิ้นด้วยวิญญจน
ภาติกะอสุรประกาศิต
มัจฉาเคยเริงใจในสาคร

มารดำพองระกำใจให้กำครวด
มาดิอวดกลืนอายขจายจร
มวลดทิวขวานร้องตังต้องคร
กลับชอกซอนโดยต้นจะสิ้นใจ

กลั่นตลบกระทบฝั่งดังกักก้อง

เป็นผ้อยฟ่องสาดฝั่งพริ้งทิวไทร
ฟ้าซอ้มคลุ้มเมฆหม่นไป
มีทันไรสู่น้ำตฟาดลงมา

คนผู้ขึ้นนั่งประวิงหวาด
มนต์ประหลาดกระซอกใจให้โทษพ
ระวามหวิบบันขึ้นพริ่นอุรา
อนิจจาตกเป็นทาสหวาดอาคร

โอมเอย

อย่าเลื่อนใจให้ข้าทวิคุณ
วอนจงหยุดพรมนต์คลลสวาท
วอนวาตะจงยุติหยุดคร่ำเพย

อย่าเบาเลยมนตร์กแห่งอสุร
อย่าเพิ่มพูนเวทนาแก่ข้าเลย
เพียงใจขาดครวญหานิจจาเอ๋ย
อสุรเอยข้าวอนถอนมนต์คน.

ชีวิตนักเรียนประจำ

“อานวย ใจประดับเพชร”

ตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมา ไม่เคยเลยที่จะจากบ้านที่ให้ความอบอุ่นของข้าพเจ้า
แม่จะเป็นกระต๊อบเก่า ๆ ปลูกง่าย ๆ ตามแบบชนบท แต่ที่บ้านมีทุกสิ่งทุกอย่างที่
ข้าพเจ้าต้องการ มีพ่อ แม่ ที่คอยอบรมสั่งสอนลูก ๆ เพื่อเติบโตใหญ่จะได้เป็นพลเมือง
ที่ดีของประเทศชาติต่อไป

บัดนี้ข้าพเจ้าต้องจากบ้านและพ่อแม่อันเป็นที่รักยิ่งอย่างแสนเสียดาย ใน
โรงเรียนประจำตอนใหม่ ๆ ที่ข้าพเจ้ามาอยู่ มันแสนจะอดอัดใจเมื่อพวกรุ่นพี่ ๆ วาง
ท่าว่าใหญ่ จะพูดจะไข้อะไรก็จะต้องทำตาม วันเวลาช่างช้าเสียเหลือเกิน พอวันสิ้นสุด
สัปดาห์มาถึง ข้าพเจ้าก็ไม่รอช้ารีบจัดกระเป๋าไว้แต่เช้า พอโรงเรียนก็เลิกขออนุญาตกลับ
บ้าน พ้นจากโรงเรียนเปรียบเหมือนนกภูเขาออกจากอก เพราะข้าพเจ้าไม่เคยต้องอยู่
ในกรงขังมาก่อนเลย แต่ก่อนเมื่ออยู่บ้านจะทำอะไรก็ทำตามอำเภอใจ

สองสามอาทิตย์ผ่านไปก็ค่อยมีชีวิตชีวาขึ้นบ้าง พอที่จะลงยืนเดินย่ำตายใน
สนามได้บ้าง รุ่นพี่ใช้ทำอะไรก็ไม่ทำ เดินออกไปเสียเฉย ๆ เพราะรู้ดีเสียแล้ว เสียงที่
ทุกคนไม่ชอบในตอนตี ๕ ก็คือเสียงกระดิ่งปลุก มันช่างขัดจ้วงหวะเสียนักกระไร คนจะ
นอนมาปลุกกันอยู่ได้ แต่ก็จำใจลุกอย่างอาดๆที่นอน บางคนทีหลังไม่ตื่น ก็สวมชุด
พลศึกษาก่อนเข้านอน พอกระดิ่งปลุกก็ไม่ลุก นอนต่อไป จนกระดิ่งลงพลศึกษาจึง
ยอมลง แม้กระนั้นบางคนก็ไม่อยากจะลง จนท่านอาจารย์ต้องมาเชิญ

อาหารเช้าของโรงเรียนประจำไม่พันทักตามไปได้ ตอนใหม่ ๆ ไม่เคยก็ต้อง
ทนหิวไปจนถึงตอนกลางวัน ครั้นได้เวลาเลยกินเสียหนึ่งท้องตึง หนึ่งตาเลยหย่อน
เพราะเป็นของคู่กัน บางคราวต้องหนีอาจารย์ไปแอบนอน บางทีมีขุมนมเล่านันทาน
เพื่อย่อยอาหาร แต่จะเรื่องไม่เคยพันตาเถรกับยายขี้เลย จนเสียงหัวเราะของพวกเรา

ตั้งไปถึงห้องอาจารย์ใหญ่ ต้องส่งการโรงมาบอกให้เจียบหนอย แต่เรื่องมันถึงตอน
 สุนัขจึงไม่ยอมเจียบเลยต้องเข้าแถวยืนตากแดด จนกระทั่งโรงเรียนเข้า

เวลาอาบน้ำตอนเย็น เป็นตอนที่เราประกวดกล้ำกัน บางคนกล้ำไม่มี
 ยังจะเข้าประกวดกับเขา เสียงหัวเราะและเล่นกันทำให้อาจารย์ต้องสั่งห้ามส่งเสียง
 ดังเวลาอาบน้ำ ถ้าใครส่งเสียงดังแล้วจะจับให้ล้างส้วมแทนการโรง 1 อาทิตย์

วันหนึ่งข้าพเจ้าลืมไม่ได้เลย แม่ครัวทำอาหารเย็นพิเศษที่พวกเราไม่เคยกิน
 เอ็ดอ้วยไปตาม ๆ กัน จนกระทั่งหุงข้าวตั้งหลายกะทะ แต่พอตักดีกอาหารเจ้ากรรม
 เกิดทำพิษ จะนอนต่อไปเห็นจะไม่ไหว ถึงแม้จะเสียดายทีนอนก็จำต้องลุก แต่ข้าง
 เกรกรรมเสียนี่กระไร ส้วมเต็มหมดหลายคนยังรอดชีวิตอยู่ ทนต่อไปเห็นจะไม่ไหว จึง
 เรียงเข้าป่า แต่กลับไปเหยียบกองทุกข์ของใครเข้าอีก แหมคืนนั้นทั้งคืน ต้องนอน
 พะอืดพะอมกว่าจะหลับเกือบสว่าง พอตื่นเข้าเดินตาไหลต่อว่าต่อขานแม่ครัวเป็นการ
 ใหญ่ ว่าที่หลังขออย่าให้มีอีกนะ

สองสามเดือนผ่านไป ข้าพเจ้ารู้สึกไม่อยากกลับบ้านเสียแล้วเพราะวันเสาร์
 อาทิตย์สนุกกว่าวันธรรมดาหลายเท่า เมื่อผู้หญิงมาเยี่ยมญาติ กฎของพวกเราจะต้อง
 ออกมาต้อนรับกันเป็นแถว ถามว่า “คุณมาหาใครไม่ทราบ” ถ้าบอกชื่อมา เราจะ
 คุษเฉยทีเดียวว่า “เอ้อ ผมกับเขารักใคร่สนิทสนมกันดี” แต่จะอดแถมท้ายว่า “คุณ
 ชื่ออะไรไม่ทราบ” แต่ถ้าบอกมาหาอาจารย์แล้วพวกเราจะหนีออกห่าง ๆ ปล่อยให้
 เป็นธุระของภารโรงไป นี่แหละโรงเรียนประจำที่ข้าพเจ้าเคยอยู่มาละ.

สหายเอ๋ย ขออย่าเยอโยในกเลาะร่างกาย อันก่อปรด้วยนางสมุตรคุณและ
 กระดุกขงเบนของตายไค้นเลย, สงวนแต่ยศชื่อเสียงของข้าเจ้าไว้เถิด

ทิโตนเทศ

พระเจ้าผู้หลัง

ถอดความจาก

GOD SEES THE TRUTH BUT WAITS

ของ Leo Tolstoi

โดย..... สำเร็จ บัญจสำเร็จ

เรื่องนี้เป็นเรื่องของนักประพันธ์ชาวรัสเซีย ผู้แต่ง "สงครามและสันติภาพ" ซึ่งมีชื่อเสียงทั่วโลก ต้นฉบับเดิมไม่น่าอ่าน และมีทางเป็นไปได้ ว่าจะแปลเรียนวรรณคดีอังกฤษ เมื่ออ่านก็ว่าตื้นจริงจึงคิดถอดความเป็นภาษาไทยทุกอย่างที่เคยได้ยินมาว่า การแปลนิยายหรือวรรณคดีจากภาษาหนึ่งเป็นภาษาหนึ่งนั้น จะทำให้ความหมายเดิมของผู้เขียนผิดไป ข้าพเจ้าผู้แปลก็ไม่ใช่ผู้สันตทางภาษา ข้าเป็นผู้เรียนอ่อนที่สุดในจำนวนเพื่อนที่เรียนด้วยกัน จึงต้องขอร้องย่ท่านผู้อ่าน ถ้าหากเกิดการผิดพลาดขึ้น และโดยเฉพาะตลอดสต่อย เจ้าของบทประพันธ์ถ้าหากถอดความผิดความหมายเดิมไป อนึ่ง ข้อตัวละครและสถานที่ในเรื่องเป็นภาษารัสเซีย ยากที่จะออกเสียงให้เหมือนได้ จึงได้กำกับภาษาอังกฤษไว้สำหรับคำแรกทุกคำลงถึง แต่คำต่อๆ ไปไม่กำกับ เพราะจะทำให้รุงรังมากไป

อีแวน ดิมิทริช อักสิออนอฟ (Ivan Dimitrich Aksionov) พ่อค้าหนุ่มชาวเมือง วลาดิเมอร์ (Vladimir) ก่อนข้างจะเป็นผู้มีอันจะกิน มีร้านค้าถึงสองแห่งและบ้านพักอีกหนึ่งหลัง

อักสิออนอฟ เป็นบุรุษที่ค่อนข้างแก่ มีเสน่ห์ ผสมดีทองหยิกสลวย ร่าเริง และอารมณ์ดีเสมอ ชอบครวญเพลงบ่อยๆ เมื่อยังหนุ่มๆ อยู่เขาชอบดื่ม ครุ่นเมาท์เอ็ดตะโร เป็นที่นำรำคาญเหมือนกัน แต่หลังจากแต่งงานแล้วก็หยุดดื่ม จะมีบ้างก็บางโอกาสที่จำเป็น

วันหนึ่งในฤดูร้อน อักสิออนอฟ เดินทางไปในงานแสดงสินค้าที่เมือง นิสซนี (Nizhny Fair) ขณะที่กำลังรำลาครอบครัวอยู่นั้น ภรรยาเขาพูดขึ้นว่า

“อีแวน ดิมิทริชคะ อย่าเดินทางวันนี้นะเลยล่ะ ฉันผันรื้อนเกี่ยวกับคุณ”
แต่เขาหัวเราะและพูดว่า

“คุณกลัวว่า ถ้าฉันไปออกรื้อนในงานนี้แล้วจะตีมืออีกใช้ไหมล่ะ”

“เรื่องนั้นฉันไม่คิดตอกคะ แต่ฉันกลัวเรื่องที่คุณผันรื้อนว่า เมื่อคุณถอด
หมวกออกตอนกลับจากในเมือง ฉันเห็นผมของคุณกลายเป็นสีเทาไปหมด” ภรรยา
เขาตอบ แต่ออกสีฮอนออฟเห็นเป็นของขบขันเดียว และตอบว่า

“สัญญาลักษณณ์ของโรคนี้ คอยดูแลนะ ฉันต้องขายของได้หมดแน่ ๆ ถ้าขาย
ไม่หมด และช้อของตามที่คุณสั่งไม่ได้ก็อย่ามาว่า”

เมื่อราลาครอบคร้วเสร็จก็ออกเดินทาง ระหว่างทางก็พบกับพ่อค้าซึ่งเคย
กัน ตกค้าก็พักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ตมมาซากันเสร็จแล้วก็แยกกันไปนอนในห้องติดๆกัน

ไม่ใช่นิสัยของออกสีฮอนออฟพ่อค้าคนขยันที่จะตื่นสาย หรือนึกถึงความหนาว
เย็นของอากาศยามรุ่ง วันนั้นก็เช่นกัน เขาตื่นก่อนเพื่อน และสั่งให้พนักงานโรงแรม
เตรียมม้าของเขาให้พร้อม เขาบอกทางที่จะไปกับเจ้าของโรงแรม ซึ่งพักอยู่ในกระ
ท่อมหลังโรงแรมขณะที่ย่ำระบิลด์

เขาเดินทางไปได้ประมาณ 25 ไมล์ ก็พักม้ากินหญ้า และตัวเขาเองก็จัดการ
กับกาแพ หลังจากนั้นก็เอาพิณออกมาเล่น

ทันใดเดียวระฆังรตม้าเทียมสามก็ก๊งวาลชัน เมื่อรตหยุดเจ้าพนักงานผู้รักษา
กฎหมายก็ลงมาจากรถเดินตรงมายังเขาที่นั่งอยู่ ติดตามด้วยทหาร 2 คน เมื่อถึงก็ถาม
ออกสีฮอนออฟว่า เขาเป็นใคร มาจากไหน เขาตอบพร้อมทั้งเชิญเจ้าหน้าที่ตมกาแพแต่
เจ้าพนักงานไม่ฟังเสียง กลับตั้งคำถามที่ชวนความหมายบางอย่างให้เขาตอบ เช่น
“เมื่อคืนคุณอยู่ที่ไหน คุณพักคนเดียวหรือมีพ่อค้าคนอื่น ๆ พักอยู่ด้วย เมื่อเช้าคุณพบ
พ่อค้าคนไหนหรือเปล่า ทำไมคุณออกจากโรงแรมมาก่อน”

ทั้งๆ ที่ประหลาดใจว่าทำไมเจ้าหน้าที่จึงถามเขาอย่างนั้น เขาก็ตอบไปตาม
ความจริง แต่อดสงสัยมิได้ก็ถามเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมคุณถามผมคล้ายกับว่าผมเป็นผู้
ร้าย โปรดอย่าเข้าใจผมผิด ผมเดินทางมาทำธุระทางการค้าของผม ถ้ายังข้องใจก็
เชิญตามได้ ผมยินดีตอบโดยไม่ปิดบังอำพรางเลย”

เจ้าพนักงาน เรียกลูกน้องเข้ามาใกล้ๆ แล้วพูดกับอีกสี่คนอพว่า “ผมเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจของเมืองนี้ ผมถามคุณเพราะทราบว่า เมื่อก่อนคุณพักอยู่กับพ่อค้าคนหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้เขาถูกฆาตกรรม ถูกแทงคอ ฉะนั้น เรามักความจำเป็นที่ต้องขอคนตัวท่าน และสิ่งของของท่าน หวังว่าให้ความร่วมมือครับ”

เจ้าพนักงาน ทั้งสามตรงไปยังกระเป๋ำ จัดการแก้ออกจากหลังม้าและค้นดูทันทีในนั้นเจ้าพนักงานก็งัดมีดเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋ำ แล้วอุทานออกมาว่า “มีดอะไรนี้”

อีกสี่คนอพดูการค้นอยู่ตลอดเวลา เห็นมีดที่เจ้าหน้าที่นำออกมาจากกระเป๋ำของเขา “เขาไม่ทราบว่าแกทำอะไร มีดเป็นเลือดได้อย่างไรเขาไม่ทราบ และไม่ทราบว่าคำตอบเจ้าหน้าที่ได้อย่างไรเหมือนกัน” เสียงของเขาตะกุกตะกัก “ผม... ผม... ไม่... ทราบ ... ไม่... ผม”

“เมื่อเช้าเราได้รับแจ้งว่าพ่อค้าคนหนึ่งถูกแทงคอ นอนตายอยู่บนเตียงในโรงแรม มีคนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ทราบว่าเขตายเพราะอะไร เรื่องจริงเป็นอย่างไร กลอนยังสลักข้างใน ไม่มีใครอยู่ที่นั่น แต่มีดของกลางอยู่ในกระเป๋ำคุณ สีหน้า... ทำทาง... ของคุณ แสดงว่ากระทำผิด คุณสารภาพกับผมเสียว่า ทำไมถึงฆ่าเขา คุณได้เงินมาเท่าไร” เจ้าหน้าที่พูดติดต่อกัน

อีกสี่คนอพตอบไม่ได้นอกจากจะสาบานว่า เขาไม่ได้ฆ่า เขาพบกับพ่อค้าคนครึ่งสุดท้ายตอนหัวค่ำเมื่อคืนมาชากัน เขามีเงินเพียง 8000 รูเบิลส์ (Rubles) เท่านั้น มีคนนั้นก็ไม่ใช่มีดของเขา เขาพูดเสียงสั่น หน้าซีดเขียว ตัวสั่นสะท้านเพราะกลัวความผิด

นายตำรวจให้ทหาร นำเขาไปที่รถม้า เขาถูกพันอนาการที่เท้า แล้วถูกหิ้วขึงเขารวด เขาได้แต่สะอึกสะอื้นเพราะความอึดอัดในใจ เงิน สิ้นค้าถูกยึด เขาถูกพาไปในเมืองด้วยความรู้สึกสะเทือนใจอย่างสุดซึ้ง ตำรวจสืบประวัติของเขาจากพ่อค้าและประชาชนในเมืองนั้นที่มาจากเมือง วลาดิเมอร์ เขาเหล่านั้นให้การกับตำรวจว่า ก่อนนั้นเขาเป็นคนชอบดื่ม แต่ไม่ได้ประพฤตินให้เป็นที่เดือดร้อนของใคร และเดี๋ยวนี้เขาก็

เล็กตมและเป็นคนดี

การสอบสวนเริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยการส่งฟ้อง ในข้อหาฆาตกรรมพ่อค้า จาก ราชอาณาจักร (Ryazan) และโจรกรรมเงิน 2000 รูเบิล

ภรรยาของเขาคงหมดหวัง และจะอยู่ได้อย่างไร ลูกยังเล็กๆ ทั้งนั้น คนสุดท้ายที่ยังแบเบาะกินนม ครอบครัวยังต้องการเขา เธอมาเยี่ยมเขาในคุก ครั้งแรกไม่ได้พบกัน แต่เธอก็พยายามจนได้พบ ขออนุญาตตำรวจ ขอร้องให้ช่วยติดต่อกับเธอพบกับสามี ครั้งแรกเมื่อพบสามีในเครื่องแบบนักโทษ เธอถึงกับเป็นลม เขาถูกขังกรง เธอพาลูกมานั่งใกล้ๆ เขา และเล่าเรื่องทางบ้านให้ฟัง เธอถามถึงความทุกข์ยากในท้องขัง และเรื่องราวของเขา เขาก็เล่าตามความเป็นจริง อย่างที่เล่าให้ตำรวจ ฟังอย่างไม่ปิดบัง และปรึกษาเธอว่าจะทำอย่างไรต่อไป เธอว่าได้ถวายฎีกาพระเจ้าซาร์ ทูลว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ได้ฆ่าเขา แต่ยังไม่ได้รับพระราชทานอภัยโทษ อักสิออนอฟนั่งคอยติดตามองพ

“ผิดกับเรื่องที่คุณฝัน ฝันว่าคุณกลับมาพร้อมกับมีผมสีเทา คุณจำได้ไหมคะ วันที่คุณจะเดินทาง” เธอพูดพร้อมกับเอื้อมมือลอดลูกกรงไปลูบผมของเขา

“แวนยาที่รัก บอกเมียคุณเถอะว่าคุณไม่ผิด ไม่ใช่คุณ แต่ใครกันคะ?” เธอกล่าวต่อไป

“ถูกละ น่าสงสัยฉัน” อักสิออนอฟตอบพร้อมก้มหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง ทำทางโคกเศร้ามาก

ทหารผู้คุมมาแจ้งกับเธอว่าหมดเวลาเยี่ยม ให้พาลูกออกไปได้ อักสิออนอฟได้รำลึาครอบครัวเป็นครั้งสุดท้าย

เธอพาลูกไปแล้ว เขายังจำคำพูดของเธอได้ดี “เธอยังสงสัยเขาอยู่” เขาคิด “พระเจ้าเท่านั้นที่ทราบว่าเขาถูก เราต้องขอความปรานีจากท่าน ให้ท่านช่วย”

ต่อจากนั้นมา อักสิออนอฟไม่ได้ยื่นฎีการ้องทุกข์อีกเลย เขามีความหวังอยู่ด้วยการอ้อนวอนพระเจ้าให้เมตตา เขารอคอยความหวังนั้นเท่านั้น แม้จะถูกโบยด้วยเชือก บางครั้งก็เชือกหนักก็ตาม สุดท้ายเขาก็ถูกส่งไปสถานกักกันไซบีเรีย ขณะเดินทางไปต้อง

ผูกติดกับนักโทษคนอื่น ๆ เป็นพวก ทุกคนมีท่าทางเหมือนตุ๊กตาไซดาน เพราะรู้ว่าต้องถูกพาไป "เก็บ" ยังไขว่คว้า ซึ่งจะพ้นออกมาได้ก็ต่อเมื่อตาย หรือหนีได้

26 ปี ที่ต้องโทษที่ไซบรีเรีย อักลิสอนอฟผอมหงอกเต็มศีรษะ หนาวเครียว รุงรัง ร้างผอม ผิวสีน้ำตาล หลังโก่ง เดินเขื่อง ๆ ความสุข ความรื่นเริงไม่ปรากฏในร่างหรือในดวงตาให้เห็นเลย พุดน้อยและไม่เคยพบเขาหัวเราะเลย เขายังมีความหวังอยู่ด้วยการอ้อนวอนพระเจ้าเท่านั้น

ขณะที่ถูกคุมขังอยู่นั้น เขารู้จักทำรองเท้าบูต และได้ค่าจ้างบ้างเล็กน้อย เงินจำนวนนั้นเขาซื้อหนังสือ The Lives of the Saints ไว้อ่านเมื่อมีเวลาดว่าง และอ่านได้เฉพาะวันอาทิตย์เท่านั้น วันอาทิตย์นักโทษจะไปโบสถ์ เขาก็หัดร้องเพลงจนได้ดีเพียงเท่านั้นที่ยังสติโล่งกวาด เป็นเสียงของอักลิสอนอฟคนเดียว

ผู้คุมปรานีอักลิสอนอฟ เพราะเขาสุขภาพอ่อนแอ นิสัยดีดีกว่าคนอื่น เพื่อนักโทษเคารพนับถือเขา เรียกเขาว่า ปู่ หรือ ตา บางคนเรียกเขาว่า นักบุญ ถ้าเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกันแล้ว เขาจะพากันไปหาอักลิสอนอฟให้ตัดสินว่าใครผิดใครถูก ถ้าต้องการขอร้องผู้คุม อักลิสอนอฟจะเป็นผู้ทำหน้าที่ เพราะทุกคนยกให้เขา อย่างไรก็ตามดีเขาไม่เคยได้รับข่าวจากทางบ้านเลย ไม่ทราบว่ามีภริยาและบุตรเป็นอย่างไรบ้าง

วันหนึ่ง นักโทษกลุ่มใหม่ก็เดินทางมาถึงค่ายนรกแห่งนี้ ตกเย็นนักโทษเก่าก็ไปจับกลุ่มล้อมรอบนักโทษใหม่ เพื่อถามถึงเรื่องเคราะห์กรรม และบ้านเกิดเมืองนอนของเขา อักลิสอนอฟนั่งอยู่กับนักโทษใหม่คนหนึ่ง ฟังเรื่องที่นักโทษนั้นเล่าอย่างใจองหงอย บรรยายภาคเคঁรา

นักโทษใหม่นั้นสูงประมาณหกฟุต เควาดีเทาเกรียนติดหนัง บังลักษณะตะตูดตามืดมัว เล่าว่า ท่านเฮีย เพียงแต่เชือกมัดกับข้อมืออันหนึ่งเท่านั้น ก็ต้องมาอยู่ที่นี่ฐานลักทรัพย์ ฉันแก้ว่าเธอมาจากบ้านให้เขาปล่อย ก็ไม่ได้ผล อ่างคนขบถเพื่อนของฉันเป็นพยานเขาก็ไม่ฟัง แต่ถึงฉันจะพยายามแก้ตัวอย่างไร ฉันก็คงไม่พ้นแน่ ๆ เพราะฉันเอาของเขามาจริงๆ ความจริงฉันเคยทำผิดจนกระทั่งหนึ่ง และควรจะมาอยู่ที่นี่

นานแล้ว แต่เขาจับฉันไม่ได้ แต่มาครั้งนี้โทษไม่ถึงกับต้องมาเลย.....แต่ อ้า ฉัน
เล่าโกหกหรือ คุณเคยถูกส่งมาไซบีเรียหนั่งแล้วแต่อยู่ได้ไม่นาน

“คุณมาจากไหน” เลียงหนั่งถามขึ้น เพราะทั้งในคำพูดมากของเขา

“วลาดีเมียร์ บ้านร้องชยุเนน ฉันชื่อ แมคก้า (Makar) แต่เขาเรียกกันว่า
เซมีโยนิช (Semyonich)

อัครดิออนอฟ เงยหน้าอย่างรวดเร็วแล้วถามว่า “บอกซิ...เซมีโยนิช เคยรู้
เรื่องของพ่อค้าที่รออัครดิออนอฟ ชาววลาดีเมียร์หรือเปล่า เขาเป็นอย่างไรบ้าง ชยดีรี?”

“รู้จักดีทีเดียว เคยมีอะไรเกี่ยวข้องกับมาตเวียชา ตระกูลอัครดิออนอฟนั้นราว
มากทีเดียว แต่พ่อของเขาก็มาเป็นนักโทษเหมือนเราเหมือนกัน แต่...เอ พ่อเฒ่าไซไซใหม่
ละคนที่เราพูดถึงนั้น...แล้วพ่อเฒ่ามาอยู่ที่นี่ด้วยเหตุใดละ?”

อัครดิออนอฟไม่ต้องการเล่าเรื่องโชคร้ายของตัวเองให้ใครฟัง จึงได้แต่ถอนใจ
หนักๆ และพูดว่า “มีความผิดนะซี” ความผิดที่ต้องมาอยู่ที่นี่ 26 ปีแล้ว”

“ทำอะไรผิดละ” แมคก้า เซมีโยนิช ถาม

“มีซี มันต้องมีเหตุผลสมควรแน่ๆ” อัครดิออนอฟตอบแล้วก็ไม่ปริปากอีกเลย
แต่นักโทษอื่นๆ เล่าว่า เขามาไซบีเรียเพราะเรื่องถูกกล่าวหาว่าฆ่าคน ทั้งๆ ที่ไม่ได้
ทำ แต่ไม่รู้ตัวคนเขามัดอุบาทว์นั้นมาได้กระเป๋าดินทางของเขา เขาจึงต้องมาเป็นนัก
โทษ โดยไม่เป็นขรรคม

เซมีโยนิช ได้ฟังคำนั้นก็เพิ่งหน้าอัครดิออนอฟ พร้อมกับคุกเข่าลงกับแผ่นดิน
อุทานว่า “ประหลาด! เป็นเรื่องประหลาดมาก เรื่องจริงที่แสนประหลาด...แต่เดี๋ยว
อายุเท่าไรแล้วพ่อเฒ่า”

หลายคนได้ยินเขาพูดก็ประหลาดใจตามๆ กัน ถามว่าเขาเคยเห็นอัครดิออนอฟ
มาก่อนหรือเปล่า แต่แมคก้าเซมีโยนิชไม่ตอบ ได้แต่พูดว่า “แปลกมาก แปลกมาก
ที่เราพบกันอีก”

อัครดิออนอฟประหลาดใจในคำพูดของเขานัก ชายผู้รู้อาจจะรู้เรื่องการ
ฆาตกรรมพ่อค่านั่นบ้าง จึงถามว่า

“บางที่เซมีโยนิชจะได้ยินมาบ้างกระมัง หรือเคยเห็นฉันมาก่อน”

“ใช่ละ บางทีอาจได้ยินมาบ้าง ก็มันเป็นข่าวโจษขานกันตามอรรคาโลก แต่ก็เป็นข่าวมานานมาแล้วมิใช่หรือ แต่...ซักสิมๆ แล้วซิ เรื่องเป็นยังไรนะ”

“คุณได้ยินเรื่องใครฆ่าพ่อค่านั่นใช่ไหมล่ะ?” อักสิออนอฟถาม แมคก้าหัวเราะเยาะๆ ตอบว่า

“มีตนั้น ข่าวว่าพบในกระเป๋าคือใครละ? ใครละคนข่มมันไว้ เขาอาจจะไม่ใช่อาชญากรถ้าไม่ถูกจับและเราก็บอกไม่ได้ในขณะนี้ แต่ใครนะ ใครกันล่ะจะกล้าข่มมันไว้ในกระเป๋าคือของท่าน ทงๆ ที่ท่านเอาหนูนี้อีระอยู่ ใครจะรับประกันได้ว่าท่านจะไม่คืน”

อักสิออนอฟได้ฟังก็เพิ่มความแน่ใจว่า ชายผู้ต้องมีส่วนรู้เห็นการตายของพ่อค่านั่นอน หรือเขาเป็นผู้ร้าย เมื่อนักถึงเรื่องนี้ทำให้เขาต้องลุกหนีไปเสีย

ตลอดคืนนั้น อักสิออนอฟนอนไม่หลับ ความสุขที่พอจะมีอยู่บ้างก็หมดสิ้นไป ความคิดลุ่มหลงอยู่ตลอดเวลา...เขาเห็นหล่อน...จำหล่อนได้...เสียงพูด เสียงหัวเราะของหล่อนยังจำติดตา...ลูก็ยังเล็กมากตอนที่เขาจากมาคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมไม่มีแขนอีกคนหนึ่งกำลังกินนม...เขาเป็นหนุ่ม เพิ่งแต่งงาน...ความสุข...นั่งเล่นพิณอยู่ในบ้าน...ในโรงแรมที่ถูกจับ...อิสรภาพ...สถานที่ถูกโยย...เพศฉชาติ...ผู้คนที่กำลังล้อมรอบทิศ...ใช่...นักโทษ. ถูกละ ตลอดยี่สิบหกปีที่เป็นนักโทษ เขาแก่เกินอายุ คิดถึงความหลังแล้วความเศร้าก็ครอบงำ นึกอยากให้เขาประหารไปเสียมานานแล้ว

“เป็นการกระทำของไอ้ฉ้อฉลทั้งหมด” อักสิออนอฟคิดและปรารภจะแก้แค้นเป็นที่สุด แม้จะตายก็ตาม เขาสวดอ้อนวอนพระเจ้า สวดแล้วสวดอีกตลอดคืนให้ใจสงบ แต่กระนั้นจิตใจของเขาก็หาสงบลงไม่ เวลากลางวันเขาจะไม่ย่างกรายเข้าไปใกล้เชมิโยนิชเลย มองก็ไม่มอง

สองสัปดาห์ผ่านไป อักสิออนอฟนอนไม่หลับเลยสักคืนเดียว ทุกข์ทรมานกับความคิดแก้แค้นที่ปลงไม่ตก ไม่รู้จะทำอย่างไร

.....คืนหนึ่ง ขณะเดินไปตามที่นอนของนักโทษ อักสิออนอฟสังเกตเห็นบางส่วน ได้กลิ่นออกจากห้องของนักโทษที่นอนอยู่ ด้วยความสงสัยจึงหยุดสังเกตว่าเกิดจากอะไร ทันใดนั้น แมคก้า เชมิโยนิช ก็คลานออกมาจากใต้ถุนห้อง เมื่อ

เหลือบเห็นเขาเข้าก็มองอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ เมื่อเห็นเช่นนั้นอัถลีออนออฟก็เดินหนีไปเสีย แต่แมคก้ายึดแขนไว้และพูดว่า เขาซุกอุโมงค์ลอดกำแพง เขาเดินใส่ร่องเท้าบูตได้ และตอนเช้าออกไปทำงานจะທင့်คนบนถนน

“แต่ท่านผู้เฒ่าอย่าบอกใครเขียนะ ต้องเงียบไว้ ถึงเวลานั้นค่อยหนีไปด้วยกัน แต่ถ้าปากส่วาง ผมถูกโบย ผมจะฆ่าผู้เฒ่าเป็นคนแรก”

อัถลีออนออฟ หัวสั่นด้วยความโกรธ มองศัฏฐตาเซมิ่ง กระซอกแซกจากมือแมคก้า และพูดว่า “ข้าไม่คิดหนี เองไม่มีทางจะฆ่าข้าได้เป็นครั้งที่สอง เองฆ่าข้ามานานแล้ว ข้าจะบอกเองให้รู้ว่า ข้าจะไม่ทำอะไรเชิงทั้งนั้น แต่ข้าจะบอกให้ว่า พระเจ้าท่านยุติธรรมนะ”

รุ่งขึ้น นักโทษทำงานกันตามปกติ ผู้คุมสังเกตเห็นว่าต้องมีนักโทษคนใดคนหนึ่งเอาดินใส่ร่องเท้ามาທင့်บนถนน ก็ทำการตรวจตามห้องก็พบอุโมงค์ พัดสีจึงทำการสอบสวนนักโทษทั้งหมด ทุกคนปฏิเสธ ไม่รับรู้ใดๆ ทั้งสิ้น คนที่รู้จักไม่มีใครกล้าจะหักหลังแมคก้า เซมิโยนิช เพราะทราบว่ามีจะถูกโบยแน่นอนก็ตาม อย่างไรก็ตามเสียเขาต้องไม่ตาย เมื่อพัดสีถามใครไม่ได้ความ ก็หันไปหาอัถลีออนออฟ เพราะรู้ว่าเขาเป็นคนตรงและยุติธรรม

ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์แน่ท่านผู้เฒ่า บอกผมมาตรงๆ ชิวๆ.....บอกตรงๆ นะ ใ้ใครซุกอุโมงค์คน”

แมคก้ายื่นมองพัดสีไม่มีท่าทางสะทกสะท้านหน้าไหนเลยอัถลีออนออฟยืนด้วยอาการอันสงบเป็นเวลานาน...ก็ยังไม่เอ่ยอะไร เขาคิดว่า “ทำไมฉันจึงจะต้องทำลายความลับของเขาด้วยปากของฉัน ไม่มีเหตุผลสมควรเลย ทำไมฉันจะต้องให้เขาทรมานเหมือนฉัน ถ้าฉันบอกเขาอาจถูกทำโทษจนตายสมกับความผิดของเขา แต่สุดท้ายฉันจะได้อะไร ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย”

“ผู้เฒ่าเอ๋ย” พัดสีเอ่ยขึ้น “บอกความจริงกับผมเถิดว่า ใครซุกอุโมงค์ลอดกำแพง” อัถลีออนออฟมองเซมิโยนิช แล้วพูดว่า “ผมพูดไม่ได้ ถึงอย่างไรๆ ผมก็พูดไม่ได้ พระเจ้าท่านที่รู้ว่าทำไมผมจึงบอกท่านไม่ได้”

พัดสี โกรธมากด้วยความผิดหวัง แต่เมื่ออัถลีออนออฟไม่พูดเสียแล้ว เรื่องต่างๆ

คืนนั้น อักลิวอนอฟ นอนอย่างสบายใจที่ชนะใจตนเองได้ พอจะเคลิ้มๆ หลับก็เห็นใครคนหนึ่งมายืนที่ขอบเตียงอย่างเงิบพิศม์ อักลิวอนอฟเพ่งมองในความมืด แมคก้านั้นเอง จึงถามว่า “แกต้องการอะไรมากกว่าอันอีกรึ มาทำไมหนิ”

แต่เขมิโยนิชมิได้ตอบ เงียบ อักลิวอนอฟจึงผงกกว้างขึ้นถามว่า

“แกต้องการอะไร ไปให้พ้น ข้าไม่อยากเห็นหน้าแก ถ้าไม่ไปข้าจะเรียก

ผู้คุม”

แมคก้าก้มหน้าเข้าไปใกล้กระซิบว่า

“อีแวนติมิทริช ยกโทษให้ฉันด้วย”

“โทษอะไร”

“เรื่อง... คือ ฉันเป็นคนฆ่าพ่อตัวเอง และเป็นคนซ่อนมิดไว้ในกระเป๋าทองของท่าน ฉันจะเล่าให้ฟัง คืนนั้น ฉันตั้งใจจะฆ่าท่านด้วย แต่เสียงคนเดินข้างนอกทำให้ฉันต้องซ่อนมิดนั้นไว้ในกระเป๋าทองของท่านแทน และหลบออกทางหน้าต่าง”

อักลิวอนอฟตะลึง พูดยอะไรไม่ออก แมคก้าเลื่อนจากเตียงคุกเข่าลงกับพื้น

“อีแวนติมิทริช โปรดยกโทษให้ฉันเถิด พระเจ้าคุ้มครองท่าน โปรดยกโทษให้ฉัน ฉันตั้งใจจะสารภาพผิดกับพัลตี เล่าเรื่องฉันฆ่าพ่อตัวเองให้ฟัง ขออภัยให้เขาปล่อยท่านกลับบ้านเถิด”

“ท่านพูดง่ายมากรู้ไหม ฉันต้องทรมานอยู่ที่นี่ 26 ปีมาแล้ว จะไปไหนถูกจะกลับได้อย่างไร ลูกเมียจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่รู้ ลูก ๆ คงจะลืมฉันหมดแล้ว”

แมคก้าเอาหน้ามือทาบปาก “อีแวนติมิทริช ยกโทษให้ฉันเถิด” เขาร้อง “แม้จะถูกโบยด้วยเชือกหนักก็ไม่เจ็บปวดในใจเหมือนพบท่านเลย ฉันส่งสารท่านเหลือเกิน ให้ฉันทำอะไรฉันจะทำ ฉันทำเองไม่ถูก อภัยให้ฉันด้วยเถิด ยกโทษให้ฉันสารเถิดอย่างฉันด้วย” เขาร้องให้สารภาพอย่างน่าเวทนา อักลิวอนอฟก็พลอยร้องไปด้วย

“พระเจ้ายกโทษให้ท่าน” เขาพูด “ฉันต้องตาย หรือมิฉะนั้นก็ทรมานกว่าอันสักร้อยเท่า” เขาพูดออกจากความรู้สึกท้ออาวรณและคร่ำครวญถึงบ้านที่จากมานานและถูกสะกดเข้าว่าจะได้กลับ ความหวังสุดท้ายที่รอมานานได้มาถึงแล้วคือ อิศรภาพ

เขมิโยนิชสารภาพกับพัลตี พัลตีปล่อยตัวอักลิวอนอฟ เมื่อคำสั่งมาถึง อนิจจา อักลิวอนอฟ สิ้นลมเสียแล้ว.

สตีบโทฮิตเลอร์

กลายเป็นผู้เผด็จการเยอรมันได้อย่างไร ?

“สุวิทย์ สุวรรณ”

เมื่อวันที่ 20 เมษายน ค.ศ. 1889 โลกได้ให้กำเนิดบุคคลที่สำคัญของโลกคนหนึ่ง ผู้เป็นวีรชนนำทัพเยอรมันอันเกรียงไกรเข้ารบในมหายุทธสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นผู้ถือสัญญาแวร์ซาย ชนแรกที่เข้าสู่สงครามก็มีชัยชนะเกือบครึ่งโลก หากสหรัฐอเมริกาไม่เข้าร่วมกับสัมพันธมิตรรวมกันต่อต้านแล้ว ก็น่าเชื่อว่าเขานั้นแหละเป็นผู้ครองโลกไปแล้ว เหตุการณ์บ้านเมืองในปัจจุบันจะเป็นอย่างไรก็น่าสงสัยอยู่ เขาคือ *อดอล์ฟ ฮิตเลอร์*

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เกิดที่เมือง เบราเนา ประเทศออสเตรียในขณะนั้น บิดาคือ *อัลว็ล ฮิตเลอร์* เป็นเสมียนศาลากรซึ่งเป็นช่างเขียนรูปเก่ามาก่อน มารดาชื่อ *คลารา โปเฮลด์* บิดาตายตั้งแต่ฮิตเลอร์อายุ 12 ปี พออายุได้ 18 ปีก็พเนจรไปเล่นละครเวียนนา เลี้ยงชีวิตด้วยเงินบำนาญของพ่อที่เหลือจากเลี้ยงมารดาที่ชราแล้ว ฮิตเลอร์เป็นคนที่ไม่สนใจในการเรียน ชีวิตในนครเวียนนาต้องมัวลุ่มอยู่กับชนชั้นต่ำๆ เคยรับจ้างเป็นคนกวาดถนน รับทาสีบ้าน บางครั้งก็เขียนภาพขายโดยอาศัยความรู้เล็กน้อยที่เคยเรียนมา ครั้น-ค.ศ. 1902 ก็ย้ายไปสู่เมืองมิวนิค ประเทศเยอรมัน เป็นลูกจ้างในบริษัทก่อสร้างแห่งหนึ่ง

ฮิตเลอร์เป็นผู้มีความรักชาติอย่างแรงกล้า มีอุดมการณ์อันสูงส่ง คือการรวมเผ่าพันธุ์ทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต้องการให้เยอรมันมีอำนาจ เป็นผู้ครองโลก ก่อนที่สงครามจะเกิดขึ้นนั้น เขามองดูเวทีการเมืองด้วยความไม่พอใจที่เยอรมันกับออสเตรียหาเหตุก่อสงครามเร็วไป ในกรณีที่ *อาชคยัค ฟรานซิส เฟอร์ดินันท์* รัชทายาทออสเตรียถูกลอบปลงพระชนม์ เขาคิดว่า ควรจะปรับปรุงกำลังทัพให้เข้ม-

แข่งกว่าคนอื่นประมาณ 2-3 ปี ทั้งยังดีเตียน นักการเมือง นักการทูตของเยอรมันและ
ออสเตรเลียด้วย

เมื่อสงครามเกิดขึ้นเขาไม่มีทางหลีกเลี่ยง ได้สมัครเข้าเป็นทหารอาสารับใช้
ชาติ ทำการรบท่ามกลางความหนาวเย็นอยู่ 3 ปี เขาเห็นว่าทหารล้มตายมาก ความ
อดอยากของประชาชนมีมากขึ้น นักการเมืองฝ่ายต่าง ๆ เริ่มไหวตัวมีบทบาท พวก
ฝ่ายซ้าย ซึ่งมีอิทธิพลเป็นหัวหน้า ยุ้แห่ให้กรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ หยุด
งาน และพระเจ้าไกเซอร์ก็มีได้ทรงลงโทษพวกนี้ ฮิตเลอร์มีความเกลียดชังพวกนี้มาก
เพราะเป็นเหตุที่เยอรมันแพ้สงคราม เมื่อ ค.ศ. 1916 ฮิตเลอร์ทำการรบบาดเจ็บสาหัส
ถูกส่งตัวมารักษาที่ เบอรัลลิน เมื่อหายป่วยก็เที่ยวเยี่ยมเยียนชาวเมืองมิวนิค ฮิตเลอร์
ยังเห็นสภาพความอดอยากทิวโหยของราษฎรมากขึ้นทุกที เมื่อออกจากโรงพยาบาล
แล้วก็ถูกปลดเป็นกองหนุน ได้รับยศเป็นสิบโททหารบก ได้รับเหรียญตรากางเขน
เหล็ก ชั้นที่ 1 แสดงความกล้าหาญในการรบ

ฮิตเลอร์กล่าวว่า เยอรมันแพ้สงครามเพราะทนร้อนป้อนได้ คือพวกฝ่ายซ้าย
ก่อการกบฏวายนัดให้คนงาน กรรมกรในโรงงานผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ หยุดงาน
เป็นการทำลายขวัญของทหารเยอรมันในแนวรบ ซึ่งเมื่อทราบข่าวก็หมดกำลังใจรบทันที
จนจะชนะสงครามเพราะรัสเซียแพ้แล้ว ทหารถึงกับหมดอาลัยตายอยากในชีวิต ถึง
แม้ปีที่ 4 ซึ่งเยอรมันจะเริ่มแพ้สงคราม ฮิตเลอร์ก็สมัครเข้าทำการรบอีก เขาถูกส่ง
ไปรบที่เมือง อิปส์ ในอังกฤษ ถูกยิงด้วยกระสุนไอพิชอยู่หลายชั่วโมง เพื่อนทหาร
ล้มตายลงจำนวนมาก ตัวเองก็หน้ามืดเดินโซเซอยู่หน้าแนวรบ และแล้วก็ถูกส่งมา
รักษาตัวอีก เมื่อหายแล้วก็กลับเมืองมิวนิคบ้านเกิด

ในปี ค.ศ. 1918 เยอรมันก็แพ้สงคราม ตอนนั้นเองเขาเริ่มตั้งต้นเข้าทำการ
เมือง เขามีเพื่อนที่มีแนวความคิดตรงกันในการคิดกู้ชาติเยอรมันและภัยจากคอมมิวนิสต์
ในปี 1920 ก็เข้าร่วมพรรคนาซี โดยเป็นสมาชิกคนที่ 7 ทำการประชุมลับ ๆ อยู่หลาย
เดือน เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ปีเดียวกันนี้ ฮิตเลอร์ได้เปิดการปราศรัยเป็นครั้งแรกกับ
ชาวเยอรมันประมาณ 2000 คน โดยเปิดเผยจุดมุ่งหมายและอุดมการณ์ของพรรค รวม
25 ข้อ มีใจความกว้าง ๆ ว่า ประชาชนชาวเยอรมันจะต้องมีสิทธิ์เท่าเทียมกันทุกคน

คนที่ไม่ใช่เชื้อชาติเยอรมัน จะมาตั้งรกรากในเยอรมันและใช้กฎหมายร่วมกับชาวเยอรมันไม่ได้ สร้างสมรรถภาพทางการศึกษาและทางเศรษฐกิจ ภาณานิคมเพื่อความมั่นคงของเยอรมัน ोनกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นของรัฐหมด และประการสำคัญคือฉีกสัญญาแวร์ซาย ประชาชนให้อำนาจพร้อมด้วยความพอใจ ฮิตเลอร์ปราศรัยกับประชาชนมากขึ้น และได้รับการสนับสนุนมากขึ้น เขาได้จัดกองทัพขึ้นภายในพรรคซึ่งส่วนมากเป็นกรรมกรและคนยากจนเมื่อ ค.ศ. 1922 และเตรียมแผนปฏิวัติเบอร์ลิน ในขณะที่พวกรัฐบาลใหม่ได้ปฏิบัติการปกครองแบบมีกษัตริย์ลงแล้วและต้องการให้เยอรมันปกครองแบบมหาชนรัฐ ก็เริ่มหันมาคบหาของฮิตเลอร์

ในวันฉลองครบรอบ 5 ปีของสาธารณรัฐเยอรมันเมื่อ ค.ศ. 1923 เขาได้นำกองทัพเดินขบวนไปยังที่ทำการรัฐบาล เกิดปะทะกับตำรวจของรัฐบาลถึงนองเลือด ฮิตเลอร์ถูกจับได้และถูกจำคุก 15 ปี แต่ต่อมาลดเหลือ 6 เดือน บุคคลสำคัญเคียงบ่าเคียงไหล่ของฮิตเลอร์อีกคนหนึ่งคือ เฮอร์มาน เกอริง ซึ่งต่อมาได้เป็นถึงพลอากาศของเยอรมัน ได้หนีรอดไปได้

หลังจากฮิตเลอร์ออกจากคุกแล้วก็ไม่ลดความพยายามในการรวม กำลังกองทัพอีก ในปี 1924 จึงมีกำลังกองทัพถึง 100,000 คน มีการฝึกระเบียบแบบทหารอย่างจริงจัง ในปี 1933 พรรคนาซีมีชื่อเสียงมากได้ชนะคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วประเทศ ขณะนั้นมีจอมพล ฮิน เดนบุร์ก เป็นประธานาธิบดี และเป็นผู้มีคนเคารพนับถือมาก ฮิตเลอร์จึงไม่ได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ต่อมาจอมพล ฮิน เดนบุร์กจึงเชิญฮิตเลอร์เป็นนายกรัฐมนตรีตัวเอง ด้วยเหตุที่ฮิตเลอร์มีอุดมการณ์อันแรงกล้าทำจริงไม่เกรงกลัวใคร ทำตามอิสระเสรี เขาจึงมีอำนาจมาก ได้ตั้งยุบพรรคการเมืองทั้งหมด เหลือแต่พรรคนาซี เสนอให้เยอรมันเพิ่มกำลังอาวุธให้ทัดเทียมชาติอื่น เมื่อสันนิบาตชาติคัดค้าน ฮิตเลอร์ก็พาชาติเยอรมันออกจากสันนิบาตชาติทันที

ค.ศ. 1935 ประธานาธิบดี ฮิน เดนบุร์ก ซึ่งเคยเป็นแม่ทัพสมัยมหายุทธสงครามโลกครั้งที่ 1 ตายลง เขาจึงรวมตำแหน่งประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรีเป็นตำแหน่งเดียวกัน เท่ากับเป็นผู้เผด็จการ (Dictator) แต่ฮิตเลอร์ขึ้นเถลิงอำนาจแล้วเรียกตนเองว่า "ฟูเรอร์" หรืออีกนัยหนึ่งว่า "ผู้นำ"

นโยบายขั้นต่อไปของเขาคือ การขับไล่กำจัดพวกยิวให้หมดไปจากเยอรมัน
ปราบปรามพวกคอมมิวนิสต์ คิดหาวิธีให้แก๊งกองทัพเยอรมัน ได้ทำสัญญาร่วมมือกับ
กับ มุสโสลินี ผู้เผด็จการแห่งอิตาลี ซึ่งเป็นมหาอำนาจเหมือนกัน พยายามรวมชนชาติ
เยอรมันในประเทศต่าง ๆ

ครั้นปี 1939 ได้ส่งทหารเข้ายึดฮอลแลนด์ได้รวดเร็วตาย ต่อมาไม่นานก็ยึด
เช็กโกสโลวาเกียได้ศึก และหาทางที่จะยึดโปแลนด์ ในวันที่ 1 กันยายน 1939
ฮิตเลอร์ก็ส่งทหารเข้ายึดโปแลนด์ แต่ประเทศสัมพันธมิตรไม่ยอมให้ฮิตเลอร์ทำตาม
อำเภอใจ จึงเข้าขัดขวาง ดังนั้นประวัติศาสตร์โลกถือว่า วันนี้เป็นวันเริ่มสงคราม
โลกครั้งที่ 2

วันที่ 1 พฤษภาคม 1945 เยอรมันก็ปราชัยอีก ก่อนที่กรุงเบอร์ลินจะแตก
ในวันที่ 2 ก็ทราบว่าฮิตเลอร์ฆ่าตัวตายแล้ว แต่อย่างไรก็ตามสวรรคตหรือชาวต่าง ๆ
จำนวนมากกล่าวว่าเขายังไม่ตาย แต่หลบซ่อนอยู่ในญี่ปุ่น

ทั่วโลกยกย่องความเป็นวีรบุรุษใจเด็ดเดี่ยวของเขา เขาเกือบจะเป็นผู้ครอง
โลก ถ้าหากสหรัฐอเมริกาไม่เข้าช่วยสัมพันธมิตรต่อต้าน หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1
แล้ว ไม่มีบุคคลใดที่หมิ่นช่อเสียดยิ่งไปกว่าเขาเลย มีผู้กล่าวขวัญถึงเขาอยู่เสมอ เขา
ผู้แหละ ฮอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ อดีตคนกวาดถนน บุตรชายช่างเย็บรองเท้า

ผู้มีจรรยาดี ย่อมแสดงความเมตตากรุณาแม้ในหมู่สัตว์ผู้เลวทราม, พระจันทร์
จะงการส่องแสงเข้าในบ้านของคนจันทาลไม้

คู่มือ สมัยประยุกต์

โดย..... ทศรัตน์

สมัยเมื่อฉันยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา เพื่อนฉันมีมากมาย เฉพาะในห้องเรียนฉันยังมีถึง 53 คน แต่ถ้านับเพื่อนอื่น ๆ ด้วยแล้วคงสาธยายชื่อให้ฟัง พวกคุณ ๆ ผู้อ่านก็ต้องว่าฉันไม่ปกติแน่ ๆ พวกฉัน (รวมทั้งเพื่อนที่สนิททั้งหมด) ได้ตำราแผนวิเศษมาตำราหนึ่ง เป็นตำราหมอดู ตกลง วันหนึ่ง ๆ ไม่ต้องทำอะไรกันจะตั้งหน้าดูแต่หมอดูกัน คุณผู้อ่านจะ คิดจะลองดูตำราของฉันบ้างไหม ตำราของฉันดูง่าย จะตายไป วิถีเล่นก็ง่าย เอาละนะ... ฉันจะบอกวิถีเล่นให้

หยิบปากกาหรือดินสอก็ได้ พร้อมกับกระดาษแผ่นหนึ่ง ที่นคุณขีดไปนะ ขีดเหมือนอย่างที่คุณขีดเมื่อตอนบวกเลขในสมัยอยู่ชั้นประถม 1 นะ ขีดไป ขีดไป ไม่ต้องนับ ดังนี้ //////////////// ขีดไปสามแถว ขณะขีดต้องคิดถึง (ใครคนหนึ่ง) ไปด้วย เมื่อขีดได้สามแถวแล้ว ที่นคุณก็ตัดออกทีละ 3 ขีด ๆ ทุก ๆ แถวไป เมื่อตัดออกแล้ว แถวที่ 1 เหลือเศษเท่าไรเป็นตัวแรก เศษแถวที่ 2 และที่ 3 เป็นตัวที่ 2 และ 3 เรียงไปตามลำดับเช่น แถวที่ 1 เหลือเศษ 2 ที่ 2 เศษ 2 ที่ 3 เศษ 1 ก็เรียงได้ 221 แล้วทำนายตามผอ่ยข้างล่าง ในที่นี้ได้ความว่า "สดะทุกสิ่งเพื่อเรา" ก็แสดงว่าคนที่เรานึกถึง มีใจพร้อมจะสดะทุกสิ่งเพื่อเรา ผอ่ยมดังนี้

000	อยากพูดกับเรา	122	เกลียดเรา
001	รักเสมอ	121	คิดถึงเรา
002	จำต้องจากเรา	120	ได้รับจดหมายของเรา
010	ไม่ใยดีเรา	200	รักและคิดถึงเรา
011	โกรธเรา	201	คิดอยากส่งข่าว
020	กลุ้มเพราะเราเฉยเมย	202	ฝันถึงเรา

021	สนหวังในตัวเรา	012	อิจฉาเรา
022	รักเราแต่ไม่กล้าแสดง	221	สละทุกสิ่งเพื่อเรา
100	ขุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้เรา	222	ไม่สบายใจเพราะเราเฉยเมย
101	บูชาเรา	211	ทำให้เรากลุ่มใจ
102	ทำให้เรากลุ่มและทุกข์ใจ	212	อยากพบเรามาก
110	รักคนอื่น	210	อยากอยู่ใกล้เรา
111	รักภริยาทำทางของเรา	220	มีความสุขเมื่ออยู่ใกล้เรา
122	ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเรา		

คุณๆ ที่คิดจะนำไปเล่นบ้างก็เชิญทดลองดูได้ สำหรับฉันข้าของแล้วละ
คราวหนึ่งฉันตรงกับ 220 ก็แสดงว่าเขา มีความสุขเมื่ออยู่ใกล้ฉัน และก็เป็นอย่าง
เดียวกัน คุณล่ะ ลองดูซิจะเห็นจริงกับฉันไหม

หมายเหตุ ถ้าจะให้แม่นยำควรจดรูปเขียนอธิบายก่อน-

บ.ก.

อันความหวังตั้งไว้ให้สูงส่ง
แม้สุดฤทธิ์ไปไม่ถึงถึงมรรคา

เพื่อเป็นธงนำเราก้าวไปหน้า
ยังดีกว่าหมดหวังถอยหลังเอย.

โลกของนิศากร

โดย "บัณฑิต"

“ขยันซ้อมบทเหลือเกินนะคะ จะเก็บตุ๊กตาทองเสียนคนเดียวเชียวหรือคะ” เสียงหวานๆ นั้นเหมือนลอยมากับสายลมจากดินแดนอันแสนไกล แต่แท้ที่จริงแล้ว ต้นเสียงนั้นอยู่ข้างหน้าผมนี่เองและไม่ไกลเกินกว่าที่มือของผมจะเอื้อมถึงด้วยซ้ำ ทั้งนี้ เพราะบทละครในมือของผมอีกนิทานไปสัมผัสของเธอได้อย่างหน้าตาเฉย

“สวยดีหรือคะ แต่แก่นเหลือเกิน” ผมอดคิดอย่างนั้นไม่ได้สักครั้งเดียวที่พบเธอ แก่นก็แสนจะแก่น ทั้งคอและกราม ก่อความสงบเป็นที่หนึ่ง น่าจะต้องทำโทษ แต่ทำไมนะ? ผมจึงยอมให้เจ้าของเสียงหวานๆ นั้น ยับประสาทได้ทุกวัน และวันละหลายๆ ครั้ง เสียด้วยซ้ำ คิดแล้วก็เจ็บใจตัวเอง

“นี่ถ้าเป็นคนอื่น” ผมคิด “คงได้ชิมมะเขงกแน่ๆ”

แต่ผมก็ได้แต่คิดเท่านั้น นี่เป็นเธอ เธอที่แก่นคนนั้น ผมจึงทำไม่ลง

ละครเรื่อง “โลกของนิศากร” อุบัติขึ้นเพราะทางสโมสรพร้อมใจกันจัดขึ้น หารายได้เข้าสมทบทุนมูลนิธิพิริยานุเคราะห์ และละครเรื่องนั่นเอง ที่ทำให้ผมได้พบกับเธอ ยุวดี เจ้าของเสียงหวานๆ นั้นหรือ “แม่นิศากร” ในโลกละครนั่นเอง

“นี่ อย่านิวแซนซ์ฉันให้มากนักนะ” ผมกล่าวซึ่งซังทำหน้าที่เครียด ได้ผล หน้าเธอค่อยลงนิดหนึ่ง

“เฮ้อ ..... นี่ค่ะบทของคุณ” ทำหน้าที่ห้อยอย่างรู้สึก ..... เหมือนเด็ก อย่างนี้ ผมถึงอดสงสารไม่ได้

“บทของเรานะที่ท่องได้หมดแล้วหรือ ถึงได้เที่ยววังควานคนอื่นเขา” ผมวางตัวเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่ วางท่าพูดต่อไป

“ถ้าเวลาฉันแสดงพูดอ้างอิงแล้วจะถือ.....”

“เสียหน้าผู้ใหญ่อ่างผมเชียวจะคุณ ..... ฮัม” เธอทำเสียงเสียงผมจนอย่าง

รวดเร็ว สีหน้าที่เมื่อตเมื่อสักครู๋หายไปแล้ว เหลืออยู่ก็แต่หน้าแก่น ๆ จนผมเองก็อด
ผลมโรงหัวเราะไปด้วยไม่ได้.....

เรา...ผมหมายถึงผม กับ เธอ แม่นิศากรจอมแก่นแห่งโลกละครโง่งงล่ะ เรา
สนิทสนมกันมากในระยนั้น และเมื่อเวลาผ่านไป นาน .. และนานเข้า เราดูจะเข้าใจ
กันดีเกินขอบเขตเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่น่าจะแปลกอะไรไม่ใช่หรือครับ ผมก็มีการมีงาน
ทำ พอที่จะคิดก้าวหน้าไปถึงขั้นที่อาจพูดได้เต็มปาก ถึงคำว่า...แต่งงาน...ใคร ๆ ใน
สโมสรก็คิดเช่นนั้น..... และ

“เฮ้ย บัตริกันเสียงโบนะพวก” เพื่อนคนหนึ่งกระซิบ

“ยู ครับ คุณทราบไหมว่า ขณะนี้ใจของผมปรารถนาอะไร” ผมเอ่ยขึ้นขณะ
ที่เราเดินรับลมเย็น ๆ หลังจากการฝึกซ้อม

“เฮ้...คุณบดินทร์ก็ ยูจะทราบได้อย่างไรล่ะคะ ยูตอบไม่ถูกหรอกคะ บอก
ยูสิคะ ยูยอมแพ้แล้วคะ” ทำหน้านงนน่ารัก

“ผมอยากให้ละครของเราเปลี่ยนชื่อจาก *โลกของนิศากร* เป็น *โลก
ของยูดี* ที่เป็นสุดปรารถนาของหัวใจของผมขณะนี้ครับ ยู...เฮ้...ยูของผม” ผม
กล่าวพร้อมกับจ้องหน้าเธออย่างจริงจัง เธอหลบ...อาย...ผมไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป
บ้าง ไม่ได้ยินแม้แต่คำพูดของยูดี แต่มันแฉ่ว ๆ คล้ายกับว่าอยู่คนละขอบฟ้า

“ยู กลัวเหลือเกินคะ บดินทร์ขา กลัวว่ามันจะไม่ใช้ “โลกของยูดี”
แต่มันเป็น “โลกของนิศากร”

ผมรู้สึกตัวอีกครึ่งหนึ่งเมื่อเราเดินเกี่ยวกับสโมสรอย่างแดนสุข...และความรู้ที่
ผมได้รับจาก ยู วันนั้นอีกอย่างหนึ่งก็คือ... เธอใช้น้ำหอม “เยอร์วองด์”

ละครของเราผ่านพ้นไปแล้ว และผลที่ได้นับว่าได้ดีพอสมควร แม้ละครจะ
ผ่านไปแต่ความสัมพันธ์ของเรา...ผมกับยูดี ยังคงราบรื่น และสดชื่นเช่นเคย “และ
มันจะไม่มันสิ้นสุดไปได้เหมือนกับ ละคร” เราสัญญากันได้เช่นนั้น

“เฮ้ย พรรคพวก ละครของเราคนดูแลวิจารณ์ ว่าเล่นถึงบทบาทอะไร โดยเฉพาะบท คู่พระ-นาง บทของลิลกับคุณยูดีนี่ะ คนชมเปราะเลย เขาว่าเล่นถึงบท
เข้าได้ไปเลย” เพื่อนกันรายงานผม ตอนเช้าวันหนึ่ง.....

“ก็ทำไมจะเล่นไม่ถึงบทเล่า” ผมเคยชินตอนหนึ่งขณะที่คุยเรื่องนักบุญยูดิ
เย็นวันนั้น

“ก็ตอนที่ผมเล่นนะ ยูว์ใหม่ว่า ผมนึกชื่อละครของเราว่ามันชื่อเรื่อง “โลก
ของยูดิ โลกของยูดิคนั้นของผมคนเดียว... ได้ยินไหมครับ ยูว์” ผมอดคักกับเธอเบา ๆ

“โลกของนิตากรคะ บดินทร์” เธอคำนเบา ๆ น้ำเสียงสั้นเครือ ไม่ยอม
สบตากับผม

“บดินทร์ ขา.....โลกของยูดิไม่มีอีกแล้วคะ มันมีแต่ โลกของนิตากร
...โลกของนิตากร จริง ๆ ค่ะ บดินทร์” เธอโผล่คำเหล่านี้ออกมาอย่างสุดกลืน
พาดำเนินตาของเธอก็ไหลรินอาบแก้มที่เปล่งปลั่ง ซึ่งขณะนั้นนักกลับชาวชิตนำดวงดาว

“ยูว์...ยูว์ของผม คุณเป็นอะไรไป ยูว์ บอกผมเดี๋ยวนี้ครับ” ผมดะล่ำดะลັก
ขึ้นด้วยความตกใจ ซึ่งต่อมาสักครูใหญ่ ๆ ผมจึงทราบความจริงจากยูดิวว่า คุณพ่อ
ของเธอทราบเรื่องของเรา ท่านจึงเตรียมย้ายยูดิวไปจากที่นี่ เพื่อให้ห่างจากผม

“คุณพ่อของยูว์ท่านถืออิสลามคะ ท่านเคร่งมาก จึงไม่ต้องการให้ยูว์แต่งงาน
กับคนต่างศาสนา” เธอพร่ำบอกกับผมด้วยน้ำเสียงกระเด๋ารวกับจะขาดใจ เธอหนึ่ง
อิงอยู่ครูใหญ่ ผมเองนะหรือครับ ขณะนั้นผมจำได้ว่า สมองผมมันอิงไปหมด โอ๊ย
มันหนักเหมือนกับแบกภูเขาไว้ทั้งลูก

“แต่ ยูว์.....ยูว์ จะไม่เคร่งตามคุณพ่อหรอกคะ บดินทร์ขา.....” ผมสะดุ้ง
ตื่นจากภวังค์

“ยูว์จะอยู่กับคุณ และยูว์..ยูว์ จะตามคุณไปทุกหนทุกแห่งถ้าคุณยังต้องการ....
“ได้ยินไม่คะ บดินทร์” ผมมองเธอหนึ่งแฉะนาน ...ยูว์...โอ... ยอตรัก...คุณทำให้ผมต้องคิด

“ความสุขส่วนตัวของผมและยูดิว กับความรักอันยิ่งใหญ่ของบิดา ความทุกข์
ของเรากับความสมหวังของบิดาหญิงที่ตนรัก เมื่อนำมาเทียบกัน ผลก็คือ ผมแพ้” นี่เป็น
การตัดสินใจใจของผม

สองวันต่อมา คำสั่งย้ายผมออกต่างจังหวัดก็มาถึงมือผม โดยที่ยูดิวไม่มี
โอกาสรู้เลย

ยิวดีชอตรัก.....

ผมเชื่อคุณแล้วในคำพูดที่ว่า โลกนี้ไม่ใช่โลกของยิวดี และ
นั่นหมายความว่า มันไม่ใช่โลกของผมด้วย เพราะผมไม่ยอมให้คุณลำบาก
เพราะผมเป็นอันขาด

ยิวดีรัก ลูกของยิวทุกอย่าง โลกนี้เป็นโลกของนิกายกร.....

“โลกของนิกายกร”

บดินทร์

.....ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของผมหรือ ? ท่านยิวดี .....

ครูเอ๋ยครูดี
หนึ่งความรู้แก่งกล่าววิชาการ
สามขำนาญการอบรมและสอนศิษย์
สี่ประพฤติดีงามและอดทน

จำต้องมีลักษณะสี่สถาน
สองเชี่ยวชาญการปกครองต้องใจคน
รู้จักคิดหาอุบายให้ได้ผล
ใครได้ยลยอมขำขันขมนิยมเอย

ศึกษานานิต

มนุษย์สัมพันธ์ในการปฏิบัติงาน

“อายุชัย”

การทำงานร่วมกันต้องอาศัยเทคนิค มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดเสียงบ่นว่า “ทำงาน
หมู่หรือ? ไม่อยากทำ ทำคนเดียวดีกว่า ไม่ยุ่งใจดี” หรือ “ทำงานหมู่พวกที่หักทำไป
พวกเทวดากันงูเขาทำไป” และอื่น ๆ อีกหลายร้อยอย่าง ในที่สุดก็มาลงที่คณะเดียว
กันว่า “ทำงานไม่ร่วมมือกันไม่มีประโยชน์” ฉะนั้นการทำงานหมู่จึงต้องอาศัยเทคนิค
หลายอย่างด้วยกันงานจึงจะสำเร็จด้วยดี จึงขอเสนอวิธีการทั่ว ๆ ไปดังนี้

การประสานงาน การประสานงานที่ดีนั้น ต้องมีหัวหน้า หรือตัวแทนที่
สามารถสัมพันธ์งานกับผู้ร่วมงานทุกคนได้เป็นอย่างดี

สิ่งที่ช่วยให้การประสานงานดำเนินไปด้วยดี

- ความเข้าใจในพฤติกรรมของมนุษย์ว่า คนมีอายุขนาดไหน มี
พฤติกรรมทั่วไปอย่างไร

- ความเข้าใจความต้องการของมนุษย์ว่า คนทั่ว ๆ ไปมีความ
ต้องการอย่างไร เช่น ความเห็นอกเห็นใจ คำชมเชย ซึ่งเราอาจนำมาปรับให้เข้ากับ
งานของเราได้

- ความเข้าใจในบุคลิกภาพ ความสามารถ และรสนิยมของแต่ละ
บุคคล คนเราบ้างก็ขี้ บ้างก็อ่อนไหว บ้างก็ขี้ขลาด บ้างก็ขี้กลัว บ้างก็ขี้
ยอมต่างกันไปออกไปตามลักษณะของบุคคลนั้น ๆ ถ้าให้งานละเอียดแก่คนขี้กลัวก็ยากที่
จะได้งานที่ดี หรือจะให้งานวิจารณ์แก่คนที่ชอบคล้อยตามเสมอ เขาก็วิจารณ์ออกมา
ไม่ได้เช่นกัน

บุคลิกเป็นอุปสรรคต่อการสัมพันธ์อันดี

- โกรธง่าย หงุดหงิด ใจร้อน ไม่มีอารมณ์ขันเสียเลย

- ขี้มุ้ง เจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจตัว

- เป็นคนคิดเล็กคิดน้อย ผูกใจเจ็บ ไม่ยอมอภัย
- เอาดีคนเดียว
- ไม่เคารพในความสามารถของผู้อื่น เป็นอาตมาธิปไตยเสมอ
- ขาดความเที่ยงธรรม

เหล่านี้เป็นต้นเหตุใหญ่ที่ทำให้ไม่มีใครอยากทำงานด้วย

รากฐานแห่งสัมพันธภาพ

๑. ความเข้าใจกันและกันโดย

- บอกให้ชัดเจนว่า จะทำงานกันอย่างไร
- แบ่งว่าใครจะทำงานอะไรบ้าง
- จะปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างไร
- การมอบงาน ต้องมอบอำนาจหน้าที่ให้เขาไปรับผิดชอบ

ไม่ใช่ให้แต่หน้าที่แต่ไม่ให้อำนาจ

2. ยกย่องในโอกาสอันควร

3. เมื่อมีอะไรเปลี่ยนแปลงต้องแจ้งให้ทราบทันที

- บอกเหตุผลให้เข้าใจและยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ

4. มอบงานให้เหมาะสมแก่ความสามารถ ของแต่ละบุคคลต้อง

- ทราบความสามารถของเขาในด้านต่าง ๆ
- ไม่ขัดฉวีการของเขา
- ปฏิบัติต่อบุคคลตามความเหมาะสมรายบุคคล

5. การติดต่อทำได้หลายวิธี แต่การติดต่อกันด้วยการประชุมพร้อม-

เพียงนั้น งานจะเดินดีที่สุด

โปรดระลึกว่า

ความเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน ความรับผิดชอบในหน้าที่ทำงาน

ลุล่วงไปด้วยดี.

เคราะห์ของลิงคอล์น

“วงศ์วุฒิ”

ถ้าจะสังเกต รูปของท่านประธานาธิบดีลิงคอล์นแล้ว จะเห็นว่า ท่านไว้
เคราตกต่ำตลอดเวลา และตลอดอายุขัยของท่านด้วย และบางคนอาจจะไม่ทราบว่า
ท่านเพิ่งเริ่มไว้เคราเมื่อได้เป็นประธานาธิบดี ในสมัยแรก และตั้งแต่นั้นท่านก็ไม่ได้โกน
มันอีกเลย ท่านคงจะสงสัย.....

เด็กหญิงสองคนกำลังเดินผ่านร้านวิลตันส์เมอร์แซนไดน์สโตร์ เพื่อจะกลับ
บ้าน เด็กทั้งสองคือ “เกรซ บีเทิลด์” และ “มาเรีย เวสต์บรูค” มาหุยมของรูปๆ
หนึ่ง พลังกล่าวกับเพื่อนว่า

“นี่เกรซ รูปนี้เป็นผู้ชายผู้ที่จะเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของอเมริกา แม่ของ
ฉันบอกว่า ท่านต้องคนดีแน่ ๆ เสียจะ เพราะท่านไม่เจ้ายศเจ้าศักดิ์คนอย่างนั้นมักเป็น
คนดีพิเศษเสมอ และมีความสามารถที่จะสร้างความสำเร็จแก่บ้านเมืองได้” เกรซของรูป
นั้นอย่างตริตรอง “ใบหน้าของท่านดูจะมีความกรุณาอยู่นะ ท่านคงได้เป็นประธานา
ธิบดีแน่ ๆ ถ้าฉันมีสิทธิคะแนนเสียง ฉันต้องเลือกท่านละ มาเรีย”

“ฮือ ฉันก็เหมือนกัน คุณพ่อก็จะไปลงคะแนนเสียงให้ท่านอยู่แล้วละ
คุณพ่อเออละ”

“ยังไม่รู้เลย แต่ฉันมั่นใจว่า ท่านคงไปลงคะแนนเสียงแน่ ๆ บางที พี่ชาย
ของฉันก็คงไปด้วย”

แล้วทั้งสองก็แยกจากกันไป เกรซ รีบกลับบ้านด้วยใจที่กังวลว่า บิดาและ
พี่ชายจะเลือกใคร แต่รอให้ถึงเวลาอาหารเย็นดีกว่า

ที่โต๊ะอาหาร เกรซ กระวนกระวายใจ ที่จะหาช่องทางทราบถึงเรื่องการ

ไปลงคะแนนเสียง ถ้าเธอพูดอะไร พี่ชายใหญ่ก็มักจะขัดคอเธอเสมอ ในที่สุดเธอก็หนี
หนทางได้

“บ๊ายวันหนูเห็นรูปของลิงคอล์น ที่หน้าตาร้านวิดิคินส์ ท่านกำลังแข่ง
ขันเป็นประธานาธิบดีของอเมริกา คุณพ่อของมาเรีย ก็เลือกท่านด้วย”

แจ๊คพี่ชายคนโตของเธอก็ขัดไม่ได้อีกเช่นกัน

“ฮิ พ่อของมาเรียเขาไม่รู้ว่าลิงคอล์นน่าจะปอนจะตายไป ไม่เอาใจได้เรื่อง
โอ้อ่าหุหุหุหุหุหุ เป็นคนแปลกที่สุดในประเทศนี้”

“ยังงี้อีกล่ะ” เกรซทำขึงขัง

“ไม่มีอะไรมากไปกว่า.....” แต่แวนดอล พี่ชายอีกคนหนึ่งของเธอขัดขึ้น
เสียก่อนว่า

“นอกจากจะให้เขาบีบรูปของแกในแสตมป์หรือในธนบัตรเท่านั้นกระมัง แต่
หน้าแกก็ยาวเกินกว่าจะบีบลงในกรอบเล็ก ๆ ได้”

“กางเกงขายาวของท่านก็สั้นเหลือเกิน” แอนโธนี่น้องชายคนเล็กเสริม
ทุกคนหัวเราะอย่างสนุกสนาน แต่เกรซหน้าตาคลอ ใบหน้าซีดเผือดขณะที่เธอกำลัง
ว่า แต่หากท่านใจดีข้อตรง... พูดได้เท่านั้นหน้าตาก็ไหลพราก

“ขี้มดึกว่าเกรซ ฉันจะเลือกเขาเอง แม้ว่าหน้าเขาจะยาว ขากางเกงเขา
จะสั้นก็ตาม” โรเจอร์พี่ชายของเธอปลอบ

“โอ้ ผมพูดสนุกเท่านั้นเอง” แอนโธนี่ออกตัว เกรซหันไปจ้องหน้าบิดา

“จะให้พ่อออกความเห็นรี ขณะนี้หนูทำใจเย็นไว้เถอะ ลิงคอล์นต้องได้เข้า
ไปอยู่ในทำเนียบขาวแน่”

เกรซยังไม่แน่ใจ ถึงแม้ว่าลิงคอล์นจะไม่มีสง่าราศรีมากนัก แต่ท่านก็เป็น
คนดีและข้อตรง จากดวงตาคู่นั้นของลิงคอล์น ซึ่งเธอเห็นในรูปเมื่อบายนั่นเอง พอดี
เสร็จจากอาหารเย็นเกรซก็ตรงไปยังห้องนอน ครุ่นคิดว่าถ้าบางคนมองท่านในแง่ดี แน่
ละท่านต้องได้รับคะแนนเสียงมากมายทีเดียว สิ่งที่จะช่วยได้คือการปรับปรุงลักษณะ
ท่าทางของท่าน ท่านคงไม่ปฏิเสธ ถ้าจะมีใครแนะนำท่านในเรื่องนี้

เกรซตกใจเขียนจดหมายถึงมิสเตอร์ลิงคอล์นทันที แม้ว่าจะไม่ทำให้เกิดอะไรที่ซับซ้อน แต่ท่านไม่เสียหายอะไรเลย เธอเรียบเรียงถ้อยคำอย่างระมัดระวัง ในจดหมายนั้นเธอบอกว่า พี่ชายสองคนของเธอจะลงคะแนนเสียงให้ท่าน แต่อีกสองคนนั้นเธอไม่แน่ใจ แต่เธอไม่ได้บอกถึงสาเหตุเหล่านั้น เธอแนะนำว่า “ถ้าท่านไว้ใจแล้ว ทำทางของท่านจะดีขึ้นอีกมากทีเดียว”

เกรซคิดว่า มิสเตอร์ลิงคอล์นคงจะไม่ตอบเธอ เธอเพียงแต่หวังว่า ท่านคงให้ลูกสาวของท่านตอบแทนก็ได้ แต่เธอก็ได้รับจดหมายตอบจากท่านจริงๆ เกรซไม่ได้บอกใครเลย เธอรีบวิ่งขึ้นไปบนห้องนอน แอบอ่านจดหมายนั้นเงียบๆ คนเดียว

แม่สาวน้อยผู้นำรักของฉัน

จดหมายของเธอลงวันที่ 15 นน ฉันได้รับ แต่ฉันเสียใจที่บอกเธอว่า ฉันไม่มีลูกสาวแม่แต่คนเดียว ฉันมีบุตรชาย 3 คน อายุ 16 ปี 9 ปี และคนเล็กอายุ 7 ปี เขาทั้งสามพร้อมทั้งแม่ของเขา คือครอบครัวของฉัน สำหรับเรื่องเคราะห์นั้นฉันไม่เคยปล่อยมันให้ยาวเลย เธอคงไม่คิดว่าใครๆ เขาจะเรียกว่าเป็นของใจเงานะ ถ้าฉันจะเริ่มไว้มันตั้งแต่บัดนี้ต้นไป.

จากผู้ที่เธอหวังดี

เอ. ลิงคอล์น.

หลายวันผ่านไป ... จนวันหนึ่งบิดาของเธอก็นำรถยนต์คันเล็กๆ บรรทุกคนในครอบครัวทั้งหมดมายังสถานีรถไฟ

“ลิงคอล์นจะไปวอชิงตันและจะผ่านเมืองเราด้วย พ่ออยากให้คุณๆ ได้เห็นประธานาธิบดีคนใหม่ของเรา”

รถไฟช้ากว่ากำหนดเวลาเพราะต้องหยุดบ่อยๆ ตลอดเวลา เกรซซ่อนความตื่นเต้นยินดีไว้ด้วยท่าทีอันสงบเสงี่ยม

รถไฟมาถึงชานชาลาสถานี เกรซมองเห็นชายร่างสูงผอมก้าวออกมาขึ้นบนแท่นเดี่ยวๆ ท้ายขบวนรถไฟ ... อับราฮัมลิงคอล์น ท่านมีสิ่งหนึ่งพัดไปจากรูปถ่ายที่เธอเห็นใน

ตอนบ่ายของฤดูใบไม้ร่วงที่แล้ว เกรานั่นเอง ท่านกำลังไว้เคราขนสองข้างแก้มและคาง ดำพองามทีเดียว ท่านเริ่มต้นทักทายปราศรัยกับประชาชน หลังจากนั้นท่านกล่าวว่

“เมื่อเดือนตุลาคมที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้รับจดหมายแฉ่นไฟเพราะจากเด็กหญิงคนหนึ่งของเมืองนี้ เธอได้แนะนำให้ข้าพเจ้าไว้เครา ดังที่ท่านทั้งหลายเห็นอยู่ ถ้าเธออยู่ที่นั่นด้วยข้าพเจ้ายินดีจะพบกับเธอ”

แก้มของเกรชร้อนผ่านๆ พุดไม่ออก ได้แต่ยื่นหนึ่งราวกับถูกมนต์สะกด

“เธอชื่ออะไรครับ” ชายคนหนึ่งร้องถาม

“เกรช บีเตลด์” นี่เป็นคำตอบ

ท่านเอง เกรชก็ตกเป็นเป้าสายตาของทุก ๆ คนและต่างก็หลีกให้เธอได้เดินไปหาท่านประธานาธิบดี ท่านจับมือเธอไว้แน่น พร้อมกับกล่าวว่า

“เห็นไหมเกรช ฉันไว้เคราเพื่อเธอ” แล้วท่านก็ก้มลงจูบเกรชอย่างเอ็นดู

รถไฟเคลื่อนจากไปแล้ว เกรชโบกมือให้ชายที่ยืนอยู่ท้ายขบวนรถจน ร่างสูงของเขาดับไปจากสายตา เมื่อกลับมาถึงบ้านเธอก็นำจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาอ่านอีกครั้ง แล้วบรรจงพับอย่างทะนุถนอม ด้วยความตั้งใจว่าเธอจะเก็บจดหมายนี้ไว้เป็นสมบัติจนชีวิตจะหาไม่

แต่เนิ่นมาลึงคอลันก็ไว้เคราอันดกดำ โดยไม่ได้โกนมันออกเลย แม้จนกระทั่งวันที่ท่านได้อำลาจากโลกไป

กริยามารยาทต่อชาติเชื้อ

อกวาทคารมคมคายอย่างไร

ไม่จำเป็นต้องบอกออกประกาศ

หรือสนทศเจเนจคตัญญา

วัดเหลอหรือดำครำไฉน

แสดงให้รูปคตัญญา

วาเราสบเชื้อชาติสงสงา

เขาร ใคด้วยททาของเราเอง

ศึกษาภาษิต

จดหมายถึงประภาศรี

“ชาวบ้าน วัน ๒”

สวัสดีครับคุณประภาศรี

ผมได้รับจดหมายของคุณซึ่งปรารภว่า อยากทราบเรื่องการแบ่งเรื่องพืช เรื่องสัตว์ในวรรณคดี ว่าเขาแบ่งกันอย่างไร เรื่องนี้ก็ต้องทำให้ผมนึกเป็นการใหญ่ เหมือนกัน และก็ได้รับความมาอย่างน่ารัก

ต้นไม้เขาแบ่งเป็น 2 ชนิดพันธุ์ คือ

รุกขชาติ ไม้พวกนี้ลำต้นข้างนอกอ่อน แต่ข้างในแข็งที่เราเรียกว่าไม้แก่น เช่น แดง เต็ง รัง ประดู่ ด้ก ฯลฯ

ดิग्งชาติ ไม้พวกนี้อ่อนทั้งนอกทั้งใน เช่น กัล้วย ตาล หมาย้า ฯลฯ แต่บางทีเขาก็แบ่งอีกอย่างหนึ่ง คือ

ลัดดาชาติ หรือ วลีชาติ ได้แก่ พวกเขาไม้เลื้อยต่าง ๆ เช่น พวงชมพู ตำลึง บวบ พัก ฯลฯ

คัจฉชาติ เป็นพันธุ์ไม้ชนิดเป็นกอ เช่น กก ตะไคร้ ฯลฯ

บางตำราก็แบ่งตามที่เกิด เช่น

สถลชาติ คือไม้ที่เกิดอยู่บนบก

ชลชาติ คือไม้ที่เกิดในน้ำ

นอกจากเรียกชื่อตามที่ตั้งมาแล้วนั้น เขายังแบ่งออกตามลักษณะผล และดอกอีก เช่น

นรีบผล คือชนิดไม่มีดอก ไม่มีผล หรือมีแต่ดอกไม่มีผล เช่น ปรง เฟื่องฟ้า สน ฯลฯ

บุปผล ชนิดนี้มีทั้งดอกและผล ที่เราเห็นๆกันอยู่ทุกๆ ไปนั้นแหละครับ

กาลิผล ชนิดนี้มีดอกมีผลเป็นฤดู ๆ ไปเช่น มะม่วง ลำไย มะปราง ฯลฯ
 อกาลิผล ชนิดนี้มีดอกมีผลติดต่อกันไป ไม่เป็นฤดูกาล ไม่ชนิดนี้มีมาก
 มากหลายอย่างเหมือนกันลองสังเกตดูนะครับ

ถ้าเราพิจารณาตามการจัดแบบผลเป็นหลักฐาน ผมคิดว่าไม้หลายชนิดที่เดี่ยว
 ที่มีชื่อเรียกได้หลายชื่อเพราะเข้าทั้งสองลักษณะ อย่างจะนำชื่อไม้มาลงให้มาก ๆ ก็
 จะเสียเวลา ให้โอกาสคุณค้นหาเอาเองดีกว่า

ทีนี้ผมจะเล่าเรื่องการแบ่งชื่อสัตว์ตามวรรณคดีนะครับ (ไม่ใช่ชื่อ) จะเล่า
 เท่าที่ผมค้นหามาได้ ตั้งนี้ครับ

สัตว์ในโลกวรรณคดีเขาแบ่งออกเป็น 4 พวกด้วยกัน คือ

พหูบาท เป็นสัตว์ที่พวกคุณ ๆ ผู้หญิงเกลียดกลัวกันทั้งนั้น เช่น ตะขาบ
 กิ้งกือ แมงมุม บุง ฯลฯ คือชนิดที่มันทำมากกว่า & ทำจน
 ไปทั้งหมด

จตุบาท ได้แก่อัตว์ & ทำทั้งหมด มีมากมายหลายชนิดเช่น ช้าง ม้า
 วัว ควาย แพะ ฯลฯ

ทวิบาท คือสัตว์ที่มี 2 เท้า เช่นเดียวกับคน (คนก็จัดอยู่ในพวกนี้) สัตว์
 ที่มีสองเท้าทุกชนิดเรียก ทวิบาทหมด เช่น นก ไก่ ฯลฯ

อะบาทะกา สัตว์พวกนี้แปลกกว่าทั้งสามพวกที่กล่าวมาแล้ว คือ ไม่มีเท้า
 แต่เคลื่อนไหวได้ โดยมากเป็นที่เกลียดกลัวของผู้หญิงเหมือน
 กัน เช่น งู ไส้เดือน ปลิง ฯลฯ ปลาก็อยู่ในพวกนี้ด้วย

บางที่เขาแบ่งตามที่เกิดที่อยู่ เช่น

ชลามพุชะ เกิดจากฟองไข่ เช่น เบ็ด ไก่ นก ฯลฯ

ชลามะพุชะ เกิดมาเป็นตัวเลย ไม่มีฟอง เช่น แมว สุนัข ฯลฯ คนก็จัด
 อยู่ในจำพวกนี้เหมือนกัน

สังเสทชะ เกิดจาก ฤๅษีอายุ เช่น เชื้อโรคต่าง ๆ เริ่ด ไร (ตำราเขา
 ว่าอย่างนั้นนะครับ)

อุปปาติกะ คือพวกลอยมาเกิด (ผมจนด้วยเกล้าจริง ๆ ไม่ทราบว่ามีใน

ลักษณะใด ตำราไม่อธิบาย ถ้าจะไม่เล่ามาเดี่ยวว่าผมค้นไม่
 ทั่ว เอาการให้ลองค้นดูบ้าง) น่าจะเป็นพวกนางฟ้ากระมัง

ถละชา คือพวกเกิดบนบก

ชละชา คือพวกเกิดในน้ำ

นอกจากนี้เขาจัดเป็นพวกบินได้ บินไม่ได้ มีปีก ไม่มีปีก มีปีกบิน
 ได้สูง ได้ไกล มีปีกบินไม่สูงไม่ไกล อีกมากมายจนคร้านจะเล่าให้ฟัง

ผมเล่ามาถึงนี้แล้วก็อยากจะเล่าเกินคำถามของคุณสักหน่อย คิดว่าคงได้ประ
 โยชน์บ้าง คือ มีศัพท์ภาษาอื่น ๆ ปนเข้ามาในภาษาวรรณคดีของไทยเรา เช่นชื่อ
 เรียกสัตว์ หรือไม้ดอกต่าง ๆ เช่นเรื่อง อิเหนา เป็นต้น โดยมากเป็นภาษาชวาอ่าน
 แล้วไม่เข้าใจ ก็อยากจะเขียนมาให้อ่านกันบ้าง หวังว่าคงไม่ว่าผมตอบเกินคำถาม
 นะครับ (คือตอบเกินต้องตัดคะแนนข้อมากออก) เอาละครับ ดังนี้

รุโนม	- แมลงวัน	สะกาทาหวัน	- กวรรณิกา	ปานิเบน	- กระดังงาจีน
ละมาต	- แมลงหวี่	กาลัด	- สายหยุด	ยังกาหลา	- มะตาด
สุต	- สุนัข	บุหงามะลาชอ	- มะลิลา	กุดูมา	- ดอกคำ
มุลลา	- บุง	บุหงาปะหนัน	- ดอกพุทธชชาติ	บุตรีตระกูลม	- นางแย้ม
สร้อย	- ราน	วาระวารี	- ชะบา	นนตรา	- กระถิน
ระมา	- เหลือบ	อังษะนา	- ประตู่	มิรัตตี	- ดาวเรือง
มะการะ	- ดอกไม้,	ประหนัน	- ลำเจียก	หุ่หนังวัน	- บานมิรุโรย
การะบุหนิง	- ดอกแก้ว	สาระวาดี	- การะเกด	วิวังรอ	- พลับพลึง
มาลาตี	- ดอกมะลิ	นวาระ	- กุหลาบ	ไลกกาตানা	- ต้นโคก
มาลารอกนัต	- มะลิซ้อน	นากาด่าหรี	- ดาวฤกษ์	มายัง	- ดอกหมาก
อันกาลา	- ช่อนกลิ้ง	ตันหยง	- พิกุล	มังหวัน	- ดอกมะพร้าว
ชิกาดัน	- ดอกเข็ม	ตลิ่ง	- อัญชัน	จินดาหนา	- ต้นจันทน์
การละมา	- ชมพู	บุษบาอันตรา	- พุทธวิเศษ		

มากเต็มที่แล้วจะครบเกรงว่าจะเบื่ออ่าน อยากจะเพิ่มเติมเรื่องคำไวพจน์อีก
สักหน่อย คำไวพจน์คือคำที่แทนกันหรือชื่อของสิ่งเดียวกันแต่เรียกแตกต่างกันตามแต่
โอกาส เป็นประโยชน์สำหรับการแต่งร้อยกรอง เช่น

พระจันทร์ มีไวพจน์หลายคำ เช่น จันทร, นิสากร, ศศิธร, โสโม, แข,
บุหลัน, แฉง, เตือน, โค, นักขัตราชา, โสมะ, รัชนีกร, ศีตละรังสี, มา, ฯลฯ

พระอาทิตย์ มีไวพจน์ เช่น สุริยะ, ทินกร, ภาณุ, รวี, จำไพ, ทิวากร,
ทิพากร, สุระ, อมรินทร์, วรณ, สุริยันต์, สุริยา, อักกะ, สตรังสี, โค, ตะวัน, ระพี,
ประภากร, ภาณุรังษี ฯลฯ

แผ่นดิน มีไวพจน์ เช่น ปรพี, ปรวี, ปรศวี, ปภวพ, ธรณี, เมถนี, พสุธา
พสุนธรา, ภูมิ, ภูว, ถันทีละ, คุ, โค, จมา, ไทท, มหิ, อมา, โลกีย์พิภพ, โลกีย์,
ภูมิมณฑล, หล่ง, ภูวมณฑล, ราชตรี, ธารนตรี, หนาไลย์, ธนาไลย์, ตละ, ปรพีคด,
ภูมิตล, ธรณีคด, ภูวคด, เมถนิตล, มหิตล, พสุธาคด

แผ่นดินนี้บางทีเขาแยกเรียกตามลักษณะ เช่น

มัตติกา - ดินเหนียว

จักขละ - โคลน

↓
บงกะ, กะละละ, กทะมะ - เปลือกตม

वलुका, พลุดา, อรุ - ทราย

↓
บงสุ, ปราสู - ผืน

สักขลา - กรวด.

เห็นจะพอเสียทีละครบ คุณคงอ่านเบื่อเป็นแน่ ถึงอย่างไรผมหวังว่าคงให้
ประโยชน์บ้างไม่มากนักน้อ ถ้ายังไม่เบื่อ หรือยังสงสัยอะไรอีกก็ตามใจใหม่ได้นะครับ
ถ้าไม่สะดวกความสามารถจะตอบเดมอ ขอให้โชคดีจงเป็นของคุณ.

รักเสมอ

ส. สำเร็จ

ศรีสกุล เขาวน เขาวาณี

“กฤตกา”

“ไม่น่าชนะเลยนะ วน คิวเตอร์แรกแพ้งหลายประตู” เขาวาณีสาวสวย
ร่างท้วมเอ่ย

“ก็เบอร์ 8 เขาเก่งนี่เธอ เขาเป็นคาราของสาย 1 ละ ครั้งแรกไม่ลงถึงแพ้ง
หลายประตู พวกสาย 1 โกรธหัวหน้าสายใหญ่ที่ไม่ให้ลง เห็นนอนทำเป็นจะไม่เชียร์
ด้วยซ้ำ” เขาวนพูดต่อ

“น่าสงสารพวกสาย 3 จังเลยนะ ตั้งใจเต็มทีว่าจะชนะ เป็นตัวเก่งด้วย แต่
กลับมวแพ้งได้” เขาวาณีพูดต่อไป

ตามสาวเดินคุยกันถึงเรื่องการแข่งขันกีฬาสายของวิทยาลัย หลังจากการแข่งขัน
ขนาดเกือบตัดสินสุดลง ก็กลับหอพักพร้อมกับการ์ตูนการ์ตูนของนักกีฬา ตามความ
เห็นของตน

“แหม เราหมั่นได้ตาคอนนั้นจังเลย ตอนแรกคงคิดว่าสาย 3 ชนะมั้ง เคยลง
เล่นแต่วันนี้มาเชียร์จนนำหมั่นได้ ถ้าจะคิดว่าเป็นคาราสาย รูปก็หล่อคิทรอก แต่แอ็ค
แพ้งดี” เสียงของสาวท้วมชื่อศรีสกุลพูดขึ้นบ้าง

“คนไหน กูล” เขาวาณีถามอย่างสงสัย “เห็นเชียร์ต่งหลายคนทำไมไป
ไม่ชอบคนไหนเข้าละ”

“ก็คนนั้นไงละ คนที่ได้เลือกเชียร์ตัวที่โหดโผนมีคนอื่นนะ อยู่ปี 4 อะไรก็ไม่
รู้ละ เห็นทำงานอยู่ห้องศิลป์บ่อยๆ” ศรีสกุลตอบเพื่อนด้วยเสียงยังไม่หายหมั่นได้
ตามเดิม

“อ้อ เขาชื่อพลาดิศจัยจะ คนนั้นนะ จริงของเธอใครๆ ก็ว่าแอ็คน่าดู เห็นพี่
ตุ้มเคยเล่าว่า เมื่อตอนอยู่ ปี 3 พี่สาวหลายคนจะจับเป็นน้องแต่ไม่กล้าเพราะกลัวความ
เก๊ก เลยไม่มีใครจับ นายคนนี้ใจหินมั้งเธอ แต่พี่ตุ้มบอกว่า กับเพื่อน ๆ ละก็ใจดี”

เยาวพาณแกขอสงสัยของเพื่อนสาวพร้อมทั้งอธิบายสรรพคุณและคุณภาพ ของบุคคลที่กล่าวถึงอย่างยืดยาว

“ฉันก็ไม่เห็นแคร์นเฮอ เกลยตชหน้าจะตาย คนแ่คๆอย่างนั้น” เสียงของศรีสกุลพูดขึ้น เยาวณผู้ยังไม่ออกความอะไรเลย สะกิดเพื่อนทั้งสองแต่ไม่ทัน ทั้งสองสาวก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อเสียงทึมๆ แต่มกิงวาลของบุรุษหนึ่งดังขึ้น

“คุณคิดว่าผมแคร์หรือที่คุณเกลยตชหน้าผม ผมไม่คิดมาก่อนว่าคุณดวยๆอย่างคุณทั้งสามจะนิทาคนลับหลัง ดีแต่ผมตามคุณมาจึงได้ฟังคุณนิทาผม มีอะไรอีกไหมครบ้นนอกจาก เก็ก แ่ค ใจหินใจไม้อะไรของคุณนะ” เสียงเขาจริงจังในตอนแรก แล้วกลับอ่อนลงเป็นลึลเอียด ที่เห็นสามสาวตกใจจนหน้าซีดที่ถูกจับได้ว่านิทาลับหลัง

“และเสียมารยาทมากที่แ่บฟังเขาคุย” เยาวณ ต่อกอีกอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เปล่าคุณผอม ผมไม่ได้แ่บฟัง ผมเดินตามมาต่างหาก แต่คุณนิทาผมตั้งนักรัน ที่หลังจะนิทาอะไรก็ ค่อยๆหน่อยสิครับ” เขาเอ่ยอย่างลึลเอียดต่อไป

“บ้า ว่าเขาผอม คุณนะฮ้วนจนจะเป็นไม้เลียบปลาย่างอยู่แล้วนี่ ไม่เจียมสังขารคิดว่าตัวฮ้วนเต็มประดา” เยาวณไม่ยอมแพ้ที่ถูกเรียกว่าคุณผอม ทั้งที่เธอไม่ใช่คนผอมแต่รูปร่างบาง

“คุณอยู่สาย ๒ กันทั้งสามคน ผมขอบอกกับคุณว่าแข่งกับสายผมเมื่อไร ถ้าสาย ๓ ของผมไม่ชนะสาย ๒ ของคุณผมจะ.....” เขาเว้นระยะท่ายั่วไว้

“ทำไมคะ คุณจะทำไม คุณพูดอย่างกับว่าคุณเล่นเองแล้วชนะ ทำไมวันนี้แพ้สาย ๓ ละคะคนเก่ง” เยาวพาณพูดขึ้นบ้างหลังจากที่หายชวยที่ถูกจับได้ว่านิทาลับหลัง

“เอาอย่างนี้ดีกว่าคุณฮ้วน ไว้ดูวันนี้ว่าจะเป็นอย่างไรรู้ว่าแต่คุณเถอะถ้าแพ้ผมจะให้ผมทำอะไร ถ้าผมแพ้ผมยอมทุกอย่าง เอา ว่าอย่างไรคุณกระรอกหางยาว” หันมาทางศรีสกุลผู้ไ้ผมหางกระรอก “ผมหวังว่าที่หลังคงไม่นิทาผมอีกต่อไปนะครับ”

“มันสิทธิของฉันทะที่หลังอย่ามาเรียกฉันทัน หางกระรอกอีก ถ้าเรียกจะ.....”

“ให้พี่ชายมาทำร้ายผมสิครับ” ถามขมๆ “สิทธิ์ของผมก็มี ผมจะเรียกถ้าคุณเสียหายก็ฟ้องเอาสิ.....” เขาเดินเรอ

“ไปเถอะเรา อย่านมัวต่อลื้อต่อเถียงกับนักเรียนปี 4 เลย เรายันปี 3 สู้อยู่ไม่ได้หรอก” ศรีสกุลกล่าวดูคุณๆ “ไปกินข้าวดีกว่า”

“นั่นสิครับ” พลาคิตย์ผสม “ผมก็หิวแล้วละ แต่คุณกระรอกอย่ากินมากนะครับ เดี่ยวจะอ้วนไปเดินไปไม่ไหว ให้คุณผอมกินมากๆ ดีกว่าจะได้มีเนื้อหนังสักนิด คุณอ้วนก็ควรจะกินแต่น้ำไปก่อน เพื่อนคุณจะได้ขยับทัน” เขาพูดติดต่อกันทำให้สามสาวหงุดหงิดหงุดหงิด

“ขอบคุณที่แนะนำ” เขียวพาดิพูดประชิด “ถึงอย่างไรก็ขอให้คุณอ้วนกว่าคนอื่นสักนิดเถอะคะ ค่อยมาแนะนำเรา”

“เฮ้ย... วันนี้อัจฉรย์ไวย นายพลาคิตย์ลงเล่นบาสเอง” เสียงพฤษชนตะโกน “อ้าวบังคับงหลายหนมันไม่ลง ทำไมวันนี้ลงได้หว้า”

“เฮ้ย... นายไม่รู้สิ หมอไปทำพนักกับน้องสาวของลื้อเข้าชื่อว่า ถ้าแพ้ย่าย ๒ จะยอมให้น้องสาวลื้อทำอะไรไม่รู้วะ” รังสิมันต์ตอบพร้อมกับแต่งตัวชุดกีฬา

“ใครบอกลื้อจะ ยาวพาดิหรือเขาวน” พฤษชนถามรังสิมันต์

“น้องอิวบอกวะ”

“เฮ้ยน้องลื้อนะใครวะ นายรัง” ผู้ถูกกล่าวขวัญถามขึ้น “ยายเขาวนหรือยาวพาดิ หรือยายหางกระรอกนั่น”

“ยาวพาดิไวย นายเบือก ม่วงมโง่งอยู่กับสี่นะซีแก” พฤษชนตอบแทนรังสิมันต์

“แล้วลื้อ?” พลาคิตย์ ย้อนถาม “คนไหน?”

“เอ หมอนี่ซักยังไรหว้า นายรัง” พฤษชน หันไปพูดกับรังสิมันต์

“ของอิว ศรีสกุล หางกระรอกที่แสนจะอ่อนหวานและนุ่มนวล” พฤษชนตอบขมๆ อย่างมีเจตนาเดียวกับรังสิมันต์

“เฮ้ย ส่งเสื่อให้ที วันนี้ไม่ลงเล่นไวย ไม่อยากเล่นวะ แพ้ก็แพ้วะ ลื้อให้พงษ์เดชเล่นตามเดิม บอกว่าอิวไม่แทนละ ไม่อยากเล่นวะ”

พลาคิตย์พูดพร้อมกับคว้าเครื่องแบบนักเรียนขึ้นสวม

“ทำไม เกิดอะไรขึ้นล่ะพรรคพวก” ริงดีมันต์เอ่ยขึ้น

“ถ้าลือไม่ลงเล่นวันนี้ เราพร้อมใจกันแล้วไว้อะซอมลือ”

“ลือเลยมาหลายครั้งแล้ววัน จนคะแนนรวมจะแพ้เขาอยู่แล้ว ถ้าลือไม่เล่น เป็นโตนแน่ๆ”

“ไม่มีกำลังใจเล่นวะ” ตอบอ้อยๆ “เฮ้ยตามจริงๆ พรรคพวก คนไหนแน่ วะ” ถามเสียงอ้อย

“อ้อ” ริงดีมันต์ถอนใจอย่างโล่งอก “เขาวน” ไม่ใช่ขยายทางกระรอกหรือกรอก นำ ธิบแต่่งซุดก็พาเถอะ ไม่บอกก่อนนี่หว่าพรรคพวก อ้อเพิ่งเข้าใจว่าลือลงเล่นเพราะ ..... ฮะ ฮะ” พูดพร้อมกับหัวเราะจนพลาติคัยกระโดดเข้าหาอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

“วัน เธอเดินไปห้องศิลป์ เห็นรูปใครใหม่ล่ะ ตั้งอยู่บนแสดนคั้นะ” เขาวพาคณีถามเขาวนขณะเสิร์ฟอาหาร “สีน้ำมันสวยมากนะ คนวาดบวรจอย่างสุดฝีมือโดย เทียวละ ใครเห็นก็บอกว่าเหมือนเจ้าตัวที่สุดเลย อย่างนี้เป็นพี่ชายเราละก็ รักตายละนะ” เขาวพาคณีพูดพร้อมกับหลบเล็บของของศรีสกุลพัลวัน

“เฮ้ ยายกุนนี่ เตียวถาดหก อาจารย์อ้อม ท่านตุเขาตาย” พูดพร้อมกับยกถาดหลบ

“ก็ตัวสองคนมากจะเข้าอยู่ได้ ตอนแรกๆ ละก็อ้อ พี่พุด พี่รัง ขออ้อให้เราพูดกับ พี่ชัย ตอนนั้นละก็มาลือเราละ” พูดอย่างงอนๆ

“เงียบ” เขาวนตาไวปรามเพื่อนสาว “มานั่นแล้ว สามสหาย” ทั้งสามคือ พลาติคัย, พฤษุชณ, และ ริงดีมันต์ กำลังเดินตรงมาโรงอาหาร และตรงไปเสิร์ฟอาหาร หลังจากนนั้นมาสมทบกับเธอทั้งสามที่โต๊ะตัวนั้น.

โต๊ะ... ลูกเอ๊ย

แสนเสียดาย
มาหลงผิด
คิดทางชั่ว
ไปทางไหน

อนาคต
คิดทางเลว
มีวเฒา
พ่อได้ข่าว

วันทจติ
คนเหลวไหล
เอาแต่ใจ
เขาเล่าลือ

ก่อนจะจาก
ให้ตัวเจ้า
เรื่องเที่ยวเตร่
ลูกไม่ดื้อ

บ้านทุ่ง
หมั่นเพียร
ขอให้เบา
รับคำ

พ่อมั่งกล่าว
เรียนหนังสือ
เพลาเพลามือ
จะทำตาม

พ่อขาดภาพ
ของลูกชาย
หวังให้ลูก
แต่! พ่อช้ำ

อนาคต
มิให้
ก้าวหน้า
เมื่อทราบข่าว

อันสลดไส
ใครเหยียดหยาม
สง่างาม
เศร้าลงพลัน

พ่อได้ข่าว
สาละวน
ว่าเรียนวิทย์
แต่ลูกนั้น

เพื่อนเจ้านั้น
หนักแน่น
คิดหา
กลับเหลว

หมั่นท่องบ่น
แสนขยัน
วิชาทัน
เลวเหลือทน

เขียนจดหมาย
สารพัด
พรว่าอยู่
ไม่มีคน

ถึงพ่อ
พรรณนา
“เทพสตรี”
ควรชง

ร้องขออิฐ
นำลง
นี่ยากจน
จะฟังหา

ครั้นพอเงิน
ลูกกลับหลัก
ใช้เงินพ่อ
ไม่รักหน้า

ถึงมือ
เขียนอ่าน
ถ้อยเหล่า
ไม่รักพงศ์

กระพือปีก
ด้านภาษา
เดินเข้าบาร์
วงศ์ตระกูล

จงกลับตัว
เวลาพอ
อย่าให้พ่อ
รับเพิ่มพูน

เสียใหม่
ความหวัง
เสียหน้าตา
ความรู้

ดวงใจพ่อ
ยังไม่สูญ
ต้องอาคร
เป็นครูโทษ

ราตรีอุบาทว์

จากใจ.....

.....เรื่องสั้น "ราตรีอุบาทว์" น. ข้าพเจ้าแปลมาจากเรื่อง Adventure of the German Student ของ Washington Irving ซึ่งการแปลเรื่องภาษาต่างประเทศเช่นนี้เป็นงานชิ้นใหม่ของข้าพเจ้า ดังนั้นจึงเป็นที่แน่นอนว่า ความ "อ่อนหัด" จะต้องแสดงตัวของมันออกมา จึงถือโอกาสขออภัยไว้ ณ. ที่นี้ด้วย.....อนึ่งในการแปลเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามิได้มุ่งรักษาสำนวนเดิม แต่มุ่งใช้คำพูดที่เป็นของข้าพเจ้าเอง ดังนั้นส่วนรวมบางคำท่านจึงไม่อาจหาได้จากภาษาอังกฤษ ท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอฝากงานชิ้นนี้ขอ ๆ ไว้ในความพิจารณาของท่าน

สนั่น เมืองงษ์

ป.ศ. สูงปีที่ 2 ข.

ค.ศ. 1789

ค.ศ. ๕
คนนั้น.....

สายฝนเทกระหน่ำลงมาราวกับฟ้ารั่ว สลับกับเสียงคำรนของท้องฟ้าและเสียงพายุพัดโหมกระโชกอย่างไม่ปราณีปราศรัย ทำเอา "ปารีสยามราตรี" ในขณะนั้นแทบจะหมดความหมายของบรรยากาศแห่งความ Romantic เสียเลยทีเดียว.....

นักศึกษาหนุ่มชาวเยอรมัน มุ่งหน้าฝ่าสายฝนสุดที่พัด ซึ่งอยู่ในถนนสายเปลี่ยวสายหนึ่งของปารีส มิใช่ที่สายฝนจะกระหน่ำจนร่วงดินสะท้าน มิใช่ที่เสียงอนูนิบัต จะคำรามกึกก้องอย่างน่ากลัว แต่ดูเขาไม่สะทกสะท้านต่อธรรมชาติรอบ ๆ ตัวขณะนั้นเลย จากแสงของสายฟ้าที่แลบแปลบปลาบส่องให้เห็นร่างทะมึนของเขา กำลังสาวเท้ามุ่งสู่ที่พักอย่างไม่นำพาต่อสภาพการณ์ของธรรมชาติในขณะนั้น เขาสาวเท้าเดียวเลาะไปตามถนนแคบ ๆ นั้นอย่างขำขันขำนาญ.....

เราคาดเขาต่อไปเถิดท่านที่รัก ข้าพเจ้ามีเรื่องระทึกใจเกี่ยวกับตัวเขามาแล้วให้ท่านฟัง

.....Gottfried Wolfgang อาจเรียกได้ว่าเป็นคนหนึ่งในจำนวนหนุ่มเยอรมันอีกหลายคนที่ดีได้ว่าเป็นคนโชคดี เขาเกิดในตระกูลสูง ได้รับการศึกษาดี จาก Göttingen

ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่และมีชื่อเสียงที่สุดของเยอรมัน และหลังจากที่ตัดสินใจดีแล้ว เขาก็เลือกเรียนสาขาปรัชญา ซึ่งต้องใช้เวลาที่ท่องตำรับตำรามากกว่าอย่างอื่น จากการศึกษาที่คิดว่าเคร่งอยู่กับกองหนังสือเป็นประจำ ทำให้เขาเป็นคนเงียบขี้อายและสุขภาพไม่ค่อยดีนัก ร่างกายผอมบาง ใบหน้าและดวงตาบอบช้ำแวจลอยู่เป็นนิจ...

ด้วยเหตุนี้เองทำให้เพื่อน ๆ ที่หวังดีต่อ Wolfgang หลายคนมีความเห็นตรงกันว่า... เขาคงจะได้เปลี่ยนบรรยากาศแห่งการเรียนรู้บ้าง และสถานที่สำหรับการพักผ่อนสมอง ไม่มีที่ใดเหมาะกว่าปารีส... เพื่อน ๆ ของ Wolfgang คิดเช่นนั้น

ในที่สุด Wolfgang ก็ถูกเพื่อน ๆ ขอร้องแถมบังคับให้ไปศึกษาวิชาการแขนงที่เขาสนใจต่อที่ปารีส ดินแดนที่ใคร ๆ พวกนี้ให้สมญาว่า "สวรรค์ในเมืองมนุษย์" Wolfgang พักอยู่ในย่านที่เขารู้สึกว่า มันไม่ให้ความอบอุ่นแก่เขาเลยแม้แต่น้อย ที่นั่นมันร้อนระอุไปด้วยกลิ่นไอแห่งการปฏิวัติ เป็นที่ที่ประชาชนกำลังคลั่งคลั่งแห่งความเสมอภาค 3 ประการ ซึ่งเป็นเสมือนหัวใจคณะปฏิวัติฝรั่งเศส และที่นั่นอีกเหมือนกันที่มนุษย์ทั้งหลายทั้งความผิดและไม่มีความผิดถูกส่งลงนรกด้วยเครื่อง Giellotine ไม่เว้นแต่ละวัน ถึงแควตล์อึมรอบ ๆ ตัวเขาซึ่งมีทั้งความน่ารื่นรมย์ด้วยความยวบยาบจากสตรีเพศ และบรรยากาศแห่งความน่าสะพรึงกลัวจากการประหารชีวิตมนุษย์..... ทำให้ Wolfgang กลับกลายเป็นคนเงียบขี้อายมากขึ้นกว่าเดิม ตลอดทั้งวันเขาจะหมกตัวจมอยู่กับกองหนังสือ ในห้องอับ ๆ แคม ๆ มุ่งศึกษาวิชาปรัชญาที่เขารัก อย่างไม่ยอมเหลียวดูเหตุการณ์ของโลกภายนอกเลยแม้แต่น้อย

แม้ว่าเขาจะคร่ำเคร่งต่อตำรับตำราอย่างไม่ยอมนำพาต่อสิ่งที่เรียกว่า "ความรัก" ก็ตาม แต่บางขณะธรรมชาติของความเป็นหนุ่ม ก็อดที่จะสำแดงพลังของมันออกมาเสียมิได้ เขาคิดจะลอง... ลองทำสิ่งที่หนุ่ม ๆ ทั้งหลายเขาทำกัน... "มันก็ไม่น่าจะเสียหายตรงไหนนี่" เขาเคยคิด

แต่ เจ้าความอายนี่สิ มันคอยห้ามความกล้าหาญเสียทุกครั้งทีพบกับสาวฝรั่งเศสที่เลือดร้อนระอุจนอกของเขาร้อนผ่าว... แม้จะไม่กล้าพูดไม่กล้าสนทนาแต่ธรรมชาติของความเป็นหนุ่ม เช่นเขาจะต้องคิด... และฝัน และที่ร้ายกว่านั้น... เขาเห็น... เขายากจะคิดเช่นนั้น เพราะภาพที่ปรากฏในมโนคติของเขาในวันแห่งความฝันที่แสนสุข

ของเขาวันหนึ่งยังติดตาอยู่ทุกขณะจิต...เฮอ...สาว และสวย นำรักไปทุกส่วนดี...
 เขาคิดด้วยความรัญจวนใจ “นั่นแหละรักเจ้าหญิงในภาพฝันของฉันเสียแล้วหรือ...
 ...อนิจจา... ในที่สุด...ฉันก็เป็นแต่เพียงคนทักล่าแต่ฝันในเรื่องที่ไร้สาระเท่านั้นเอง”

คิดอย่างท้อแท้.....

คินนิน... สายฝนตกกระหน่ำและพายุโหมกระโชกหนัก เหมือนกันนี้ไม่มีผิด
 Gotfried Wolfgang เดินฝ่าสายฝนและพายุกลับสู่ที่พัก ในใจนึกถึงสภาวะรอบ ๆ ตัว
 คิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน... และคิดถึงเรื่องต่าง ๆ ร้อยแปดพันประการ จนในที่สุด เจ้า
 ความคิดมาสะดุดกึกลงตรงถนนที่เขากำลังเหยียบย่ำอยู่เดี๋ยวนี้ มันเป็นถนนเก่าแก่สาย
 หนึ่งของปารีส และที่ร้ายคือ...ชนหัวลูกชู... ถนนสายนี้กำลังพาเขามุ่งสู่ทะเลแดงแกง
 ประหารนักโทษ... มันตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเขานั่นเอง... เดียงฟ้าคำรามดังสนั่น
 แสงปลาดเข้าตาจนเขาต้องยกมือขึ้นปิดหน้า... ยืนงออยู่ชั่วขณะ... จากแสงวูบวาบของ
 ท้องฟ้าจับเครื่อง Giellotine ให้แลดูเด่นสูง... ไขมันอยู่ในชอกกำแพงโบราณที่จัตุรัส
 Place De Crere .....

Wolfgang ชยប់ตัวผลจากที่นั่น... แต่คุณพระช่วย!... จากแสงฟ้าแลบต้อง
 ให้เห็นเงาตะคุ่ม ๆ ของมนุษย์... นั่งสงบนิ่งอยู่บนฐานของ Giellotine บัง Wolfgang
 ให้ขงัก เหมือนต้องมนต์ บอกตัวเองอย่างไม่แน่ใจว่า... เขาถูกผีหลอกเข้าแล้ว... แสง
 สว่างวูบเข้าตาและสว่างพอที่ทำให้เขาสังเกตเห็นได้ว่า มนุษย์ในยามวิกาลนั้น... เป็นหญิง
 แต่งกายด้วยผ้าสีดำท่งชุดนั่งฟังฐานเครื่องมืออุบาทว์นั้นอยู่ในท่าสบาย... เขาพยายาม
 จะสังเกตเห็นใบหน้าของหล่อน แต่ก็ไม่สามารถเห็นได้ถนัดเพราะเจ้าของร่างนั้นใช้ผ้าคลุม
 หน้าของหล่อนไว้อย่างมิดชิด แต่ถึงที่ Wolfgang สังเกตชัดคือ ฝ่ามือของหล่อนสยาย
 ยาวจากศีรษะลงสู่พื้นดิน และคลี่ขยายปะปนอยู่กับน้ำฝนที่ไหลเนืองนองไปตามพื้นดิน.

Wolfgang ขงักอยู่ชั่วขณะ... เขาเป็นคนที่ไม่เคยเชื่อเรื่องผีต่างเลยแม้แต่น้อย
 แต่ก็ออกจะแปลกอยู่บ้างในกรณีที่เขากำลังประสบอยู่นั้น... “บางที... หล่อนอาจจะ
 เป็นคนยากจนแฉฉนั้น หรือไม่กี่อาจจะทุกข์โศกเพราะญาติพี่น้องหรือคนรักต้องถูกฆ่า
 เพราะ Giellotine เครื่องนี้” เขาคิดอย่างว่าจวนใจ “ถ้าเราทิ้งเธอไปเสียโดยที่ไม่ถาม
 ใ้ก่อนให้รู้เรื่องเสียก่อน... ถ้าเผื่อเธอเป็นคนที่มีความทุกข์ และต้องการความช่วยเหลือ

เฮ้ย เราคงเป็นสุภาพบุรุษที่เลวเต็มที่” ในที่สุดเขา...ตัดสติใจเด็ดขาด..เดินเข้าไปที่
 หล่อน..เดินเข้าไป..ใกล้เข้าไป..จนหล่อนห่างจากเขาไม่กี่ก้าว ..... พลับพ้าแฉลบสว่างจ้า
 ตามด้วยเสียงคำรามดังจนแผ่นดินสะเทือน.... Wolfgang สะดุ้งเฮือก ขนลุกชัน...แต่แล้ว
 ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เฮ้อ...โล่งอกไปที่ ในที่สุด...หล่อนก็เป็นคนเหมือนเรา
 นี่เอง” เขาว่าฟังอย่างหมดกังวล เมื่อสังเกตจากแสงสว่างตรูปร่างหน้าตาของหล่อน
 ...สตรีในยามวิกาลผู้นั้น

Wolfgang เริ่มเปิดฉากสัมภาษณ์ด้วยคำถามเชิงสุภาพตามแบบฉบับของสุภาพ
 บุรุษเยอรมันทั่วไป หญิงผู้นั้นค่อยๆเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างฉลาด ๆ ผ่าคลุมหน้าข้าง
 หนึ่งของหล่อนพลัดลงมาคลุมอยู่ที่หัวไหล่คล้ายเจ้าของงูใจจะให้ เป็นเช่นนั้น...จาก
 แฉลบสว่างทางเบื้องหลังส่องให้เห็นใบหน้าของหล่อนอย่างชัดเจน Wolfgang สะดุ้ง....
 นี่อะไรกัน...รูปร่างหน้าตาของหญิงผู้นั้นเหมือนกับ...นางในฝันของเขาเหลือเกิน... แต่
 ใบหน้าที่อยู่ตรงหน้าของเขาชัดและเศร้า...แต่ก็สวยเหลือเกิน...เขาคิดในใจ

“เฮ้อ...ขอโทษครับ คุณคงจะรอเพื่อนกระมังครับ” เขาเอ่ยขึ้นอย่าง
 ฉลาด ๆ หลังจากที่นั่งอยู่ยาวนาน

“ดิฉัน...ไม่มีเพื่อนหรอกค่ะ” เธอตอบอย่างฉลาด ๆ เช่นกันแต่มีกังวล
 เศร้า

เขาชวนหล่อนคุยเรื่องต่าง ๆ เป็นกาวปลอบใจอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็วกกลับ
 ถามเรื่องของหล่อน

“คุณคงจะมีบ้านอยู่แถวกันกระมังครับและอ้อ...ผมหวังว่าบ้านคง จะ ให้ ความ
 สุขคุณมาก”

“ค่ะ อาจเป็นได้ถ้าบ้านที่คุณพูดถึงนั้น..หมายถึงหลุมฝังศพ...ดิฉันไม่มีบ้าน...
 ไม่มีพี่น้อง และไม่มีทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณกล่าวมาแล้วทั้งนั้น...ดิฉัน...ดิฉัน...อยู่คนเดียว
 ในโลกค่ะ” หล่อนกล่าวอย่างเศร้า และขบหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่าง
 น่าเวทนา

หัวใจของ Wolfgang ขณะนั้นเต็มไปด้วยความสงสารและเห็นใจ เขาจะทน
 ดูผู้หญิงที่น่าสงสารคนหนึ่งทนทุกข์อยู่กลางฝนและพายุได้อย่างไร...นี่จึงไปชนอดีตใจ
 หนึ่ง และใจที่สุดก็เอ่ยขึ้นอย่างตัดสิ้นใจเด็ดขาดว่า

“คุณครับ... เอ้อในฐานะที่ผมเป็นคนต่างชาติที่มาอาศัยแผ่นดินของคุณ เป็นที่พำนักและศึกษาหาความรู้ ผมยังขาดเพื่อน ถ้าคุณคิดว่าผมมีเกียรติสูงพอที่จะรับใช้คุณได้แล้ว ผมยินดีที่จะรับใช้คุณเพื่อตอบแทนน้ำใจที่คนฝรั่งเศสมีต่อผม... อ้อคุณจะรังเกียจไหมครับ ถ้าผมจะเชิญคุณไปพักอยู่กับผม”

จากคำพูดซื่อ ๆ และเต็มไปด้วยความปรารถนาดีของเขา ทำให้หล่อนตกลงที่จะไปกับเขา (เขาว่า ตกลงกันง่าย ๆ เป็นธรรมดาของ “ปารีส” ครับ-ผู้แปล)

Wolfgang ค่อย ๆ ประคองพารว้างอันอ่อนระโหยของหล่อนเดินไปตามสะพาน Pont Neuf มุ่งสู่ที่พัก พายุและฝนเริ่มสลายตัวลง นาน ๆ จะมีเสียงฟ้าคำรามกระหึ่มมาในระยะไกล ๆ ลึกครึ้มหนึ่ง ปารีสกำลังทอดตัวนิ่งอยู่ในความเงียบสงัดของรัตติกาล... เมื่อดวงอาทิตย์... หลุยส์รูดคนเฝ้าบ้านออกมาเปิดประตูรับคนทั้งสอง ดูแก่แปลกใจเล็กน้อยที่เห็นว่า Wolfgang มิได้กลับบ้านตามลำพังเหมือนเช่นเคย... แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เมื่อแกคิดไปว่านี่คงเป็นเพื่อนนอนคนแรกของ Wolfgang

เมื่อพาหล่อนเข้าไปในห้อง Wolfgang รู้สึกอับอายสภาพของห้องจนเลือดขึ้นหน้า เพราะห้องของเขาก็เหมือนกับห้องของชายโสดทั่ว ๆ ไป ที่เพียงแต่อาศัยพวยชุกหัวนอนไปวันหนึ่ง ๆ ไม่หยาบหยาบต่อความงามเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเครื่องประดับประดา ธรรมดาแล้วห้องของเขาก็จัดอยู่ในประเภทที่เรียกว่า “ไม่เอาไหนเลย” เพียงนอนมีเพียงเตียงเดียวและมีห้องนั่งเล่นที่มสภาพเป็นห้องเก็บของโบราณมากกว่า อีกทั้งลวดลายประดับห้องก็เป็นศิลปะที่หะหะไม่น่าดู... ธรรมดาแล้ว Wolfgang เพิ่งจะรู้สึกตัวว่าเจ้าห้องที่เขาเคยพำนักพักพิงอยู่เป็นเวลานานนั้น มันเพิ่งจะสำแดงความไม่น่าดูอย่างสุดยอดออกมาวันหนึ่ง... ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ก็สุดจะเดาได้

เมื่อเขาเปิดไฟและพาอาคันตุกะสาวงามที่เก๋ารับแขกเรียบร้อยแล้ว Wolfgang จึงได้มีโอกาสสำรวจดูหน้าตาของหล่อนอย่างละเอียดถี่ถ้วน “อะโฮ... นี่หล่อนสวยบาดใจขนาดนี้หรือ” เขาว่าพึมพำในใจ

ใบหน้าของหล่อนแม้จะขาวซีดไปเล็กน้อย แต่ก็ดูงามยิ่งเมื่อพิศนาน ๆ... ปอยผมดำสนิทเป็นลอนงามสยายยาวไปตามแผ่นหลังและไหล่ ช่วยขับผิวให้งามเด่นยิ่งขึ้น ตากลมโตมีแววโศกแต่ก็ดูสุกใสเป็นประกายเมื่อดูแล้วหนาวหัวใจ... ชุดดำ

แนบเนื้อที่หล่อนสวมช่วยขบผิวกายส่งข้างให้ผู้ผัดขึ้นอย่างประหลาด หยาดน้ำฝนที่
 ชะโลมร่วงหล่อนอยู่เมื่อครู่นี้ ทำให้เครื่องแต่งกายของหล่อนวิรูปทรงตเด่น ออกเต่งตึง
 สมบูรณ์ร่วมกับสะโพกผายพองามได้ส่วนดี..และเธอจะงามขึ้นอีกไม่นานอย่าเปิดองผ้าแพรว
 คำที่พันรอบคอออกเสียเพราะสิ่งนั้นบีบบังคับอันเป็นส่วนที่เชิดชูบุคลิกของสตรีให้เด่นขึ้น
 อีกไม่นาน...แม้กระนั้น Wolfgang ก็ยังสังเกตเห็นสตรียอกผั่งเพชรเม็ดเล็กพันอยู่
 รอบคอของหล่อน...เธอร่าเป็นสตรีที่จัดไว้ว่ามีความงามที่สมบูรณ์แบบทีเดียว...แม้ก
 หลาบฝรั่งเศส

Wolfgang ขจัดปัญหาเรื่องทีนอนให้หมดไปด้วยการจัดห้องนอนเดี่ยวให้
 หล่อน โดยการเสียดสที่ห้องของเขา แล้วเนรเทศตัวเองออกนอนข้างนอก ตั้งเล็ก ๆ
 น้อย ๆ นี้ไม่ทำความลำบากให้เขาเลย มีหน้าชาเขายังรู้สึกเป็นสุขใจเสียอีกที่มี
 โอกาสช่วยเหลือเทพธิดาในฝันของเขาซึ่งบัดนี้มันกลับกลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว...
 Wolfgang สรวภาพักกับตัวเองอย่างอาย ๆ ว่า บัดนี้เขาคงเป็นทาสความงามของหล่อน
 เสียแล้ว แม้ว่าเพิ่งจะพบกับหล่อนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานเอง...เสน่ห์ของหล่อนรุนแรง
 อย่างบอกไม่ถูกจนบางขณะเขาอยากคิดว่าหล่อน...ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่...หล่อน
 เป็นอะไรสักอย่างหนึ่งที่มีอำนาจดึงดูดใจของเขา ให้ยอมสยบอยู่แทบเท้าของหล่อนได้
 ...อนิจจา Wolfgang ผู้อ่อนต่อโลกแห่งความยวดยวนของสตรี.....

หลังจากพูดคุยกันสักพักใหญ่ ๆ เขาสังเกตเห็นว่าความเงิบเหงาซึมเซา
 และท่าทางโศกเศร้าของหล่อนค่อย ๆ หายไปที่ละน้อย ๆ หล่อนไม่พูดถึงเรื่องเครื่อง
 Giellotine และเรื่องความตายกับเขามากเลย Wolfgang ตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าเขาจะ
 ต้องทำตัวให้เป็นทีไว้เนื้อเชื่อใจของหล่อน และในบั้นปลาย...เขาจะต้องชนะหัวใจของ
 หล่อนได้ จากการสนทนากันเขาสังเกตเห็นว่า หล่อนมีรสนิยมคล้ายเขา.....

ทั้งสองคนเข้าใจกันดีอย่างรวดเร็ว หล่อนเป็นคนพูดจาอ่อนหวาน....และน่า
 รัก...เขาเป็นผู้ชายที่ไม่คุ้นเคยกับโลกสตรี... ในที่สุด... ด้วยความพิศวาสที่ตรึงหัวใจ
 ของเขาอย่างหนัก มันพิศโหมรุนแรงยิ่งกว่าพายุฝนเสียอีก เขา...สรวภาความรัก
 กับหล่อนอย่างง่าย ๆ และเล่าเรื่องราวพิศดารเกี่ยวกับนางในฝัน ของเขาให้หล่อนฟัง
 ทั้งยังแถมท้ายอย่างอ้อยสร้อยว่า....

“คุณรู้หรือเปล่าครับว่า หัวใจของผมตกเป็นทาสของคุณตั้งแต่คุณยังครองตำแหน่งเทพธิดาในฝันของผม และในเมื่อผมมาพบเทพธิดาในชีวิตจริงเช่นนี้ จะไม่ให้ผมคลั่งรักคุณได้อย่างไรล่ะครับ”

หญิงสาวดูท่าทีว่าฉงนและตื่นเต้นต่อเรื่องราวเกี่ยวกับนางในฝันของเขามากเหมือนกัน และในที่สุดเธอก็สารภาพกับเขาอย่างอาย ๆ ว่า ความรู้สึกของเธอเองในขณะนั้นก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเขาเท่าใดนัก ซึ่งเธอก็อธิบายไม่ได้ว่า ทำไมจึงมีความรู้สึก...รักเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้นเช่นกัน.....

“ยอดรัก...นี่เป็นความจริงจากปากที่นำรักของคุณหรือนี้...” เขาอุทานอย่างตื่นเต้นพลางผวาเจ้าไปหาหล่อนอย่างลึมตัว... และต่อจากนั้นก็เป็นเวลาพระเจ้าทรงกำหนดมาให้สำหรับมนุษย์ทุกผู้ทุกนามได้พบ... ซึ่ง Wolfgang รู้สึกในขณะนั้นเองว่าพระเจ้าทรงกรุณาต่อเขาเสียจริง ๆ...และสำหรับหล่อน.....

“เราจะต้องไม่จากกัน จนชั่วชีวิตนะ...ยอดรัก” เขาพึมพำกับหล่อนอย่างมีความสุข” เราเป็นของกันและกันทั้งหัวใจและร่างกาย...โดยที่เราต่างรู้เหตุผลของกันและกัน...ผมคิดว่าคงไม่มีสิ่งใดมาพรากเราไปจากกันได้ “คุณคิดเหมือนผมหรือเปล่าครับ...ที่รัก”

เขยนิ่งฟังโดยขุณิ เขา...พูดต่อไป

“คุณ...ไม่มีบ้านไม่มีครอบครัว...ผมเองจะเป็นทุกอย่างทุกอย่างสำหรับคุณ เราจะเป็นทุกอย่างของกันและกัน แขนทั้งสองข้างของผมมีพลังพอที่จะปกป้องคุณ ให้มีความสุข เพียงแต่ให้ผมมีคุณเป็นพลังดวงใจของผมตลอดไป...เท่านั้น”

“ตลอดไป” หล่อน.. พึมพำขึ้นราวกับคนใจลอย หันมามองหน้าเขาด้วยแววดาเศร้า ๆ

“ครับตลอดไป...จนกว่า...เราจะตายจากกัน” เขารับคำอย่างรวดเร็ว

“ถ้าเป็นความจริง...” หล่อนกล่าวตะกุกตะก้น “ดิฉัน...ดิฉัน...จะอยู่กับคุณ และเป็นยอดรักของคุณตลอดไปค่ะ” พึมพำ พร้อมกับผวาเข้าสู่อุ้งมือของเขา

เขารู้...นักศึกษาหนุ่มจาก Germany รีบกุ๊กกุกออกจาก “วังรักคืนแรก” ของเขา เพื่อไปหา Apartment ที่ใหญ่ ๆ เพื่อรับขวัญภรรยาสาวคนสวยของเขา... หลัง

จากเที่ยวตระเวนอยู่นานพอสมควรก็ได้บ้านใหม่สมประสงค์ แม้ว่าจะแพงกว่าเก่ามาก แต่เขาก็ไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น .. อนิจจา ..

ชายหนุ่มเดินผ่านห้องนอนของ "แม่เทพธิดาในฝัน" ของเขา .. อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ที่เธอยังไม่ลุกจากที่นอน .. และนั่น .. ทำให้หล่อนนอนในท่าวิตถาวร อย่างนั้นแล้ว .. เขาตรงเข้าไปที่เตียงนอนหมายใจจะปลุกให้หล่อนรู้เรื่องบ้านใหม่ที่เขาคิดต่อไว้ .. แต่เมื่อเขาจับแขนหล่อนเขย่า .. คุณพระมือหล่อนเย็นเฉียบ .. และที่สำคัญ .. ของขงขฟจร หล่อนหยุดเต้นเสียแล้ว .. เมื่อมองปราดไปที่หน้าของหล่อนซึ่งพาดอยู่บนเตียงมีเส้นผมกระจายคลุมอยู่ทั่วไปหน้า .. เขาต้องหลับตา .. คุณพระช่วย โอย .. นั่นอะไรกัน ไบหน่าที่สวยงามของหล่อนเปลี่ยนแปลงไปแทบจำไม่ได้ .. เจ้าหน้ารูปไข่ที่เคยขาวสวยอยู่เมื่อเมื่อก่อนนั้น ขณะนั้นบวมเขียวคล้ำ และพองจนจนแทบจะปริออกจากกัน .. ริมฝีปากที่เคยจมลมบาง .. สวยเมื่อคนนับตนกลับบวมเต่งขยายแผ่กว้างออกเผยให้เห็นลิ้นบวมคับปาก .. และมีนาสไหลลงๆ เยเมนองอยู่เต็ม .. ดวงตา หวานขงขวนผ่น .. ที่เขาปรนนิบัติชอนไช้อยู่เมื่อก่อน บัดนี้ มันเหลืออีกโหลง .. แทบว่าจะถลนออกมานอกแก้วและ .. โอย .. นั่นหล่อนกำลังจ้องดูเขา .. และส่งยิ้มให้ด้วยดวงตา .. เกินกว่าที่จะทนแห่งพิศอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว .. นนมมณศ ดิบขี้ด ๆ ..

Wolfgang กระโจนพรวดพราดออกจากบ้านไปราวกับคนเสียดสี ตรงไปสถานตำรวจ แจ้งเรื่องราวของเขาด้วยเสียงตะล่ำตะลัก จนแทบฟังไม่ได้ศัพท์.

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุ ..

"คุณพระ .. นอะไรกันนี้หล่อนมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน" นายตำรวจอุทานอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง

"คุณ .. หมายถึง .. หมายถึง หมายความว่าอย่างไรครับ คุณ .. คุณรู้จักกับเธอหรือ"

Wolfgang ถามเร็วปรือ

"ผมนะรู้จัก" นายตำรวจอุทาน "ก็ทำไมจะไม่รู้จักล่ะครับกับผมเองเป็นคนคุมหล่อนไปให้เพชรฆาตเขาตัดหัวด้วยเครื่อง Giellotine เมื่อเช้าวานนี้เองนี่นา .. ผมยังยืนยันจนหัวหล่อนขาดกระเด็นเลยคุณ" พูดจบนายตำรวจหนุ่มก็เปิดซองแฟ้มคดีคำพันคอศพออก .. ทันใดนั้น .. ศพระของศพก็หลุดจากบาดาลมากลึงอึ้งอยู่แทบเท้าของ Wolfgang

“ตีตี!...นี่ฉันแต่งงานกับผี” Wolfgang ร้อง “ฉัน...ฉันสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป...ฉัน...ฉัน...” เขาขบหน้าลงศีรษะอย่างน่าสงสาร และในทันทีเขาก็หัวเราะลั่นอย่างไม่มีเหตุผล อนิจจา...เหตุการณ์ที่เขาประสบครั้งนี้ มันทำให้ประสาธของเขาได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจนเกินกว่าที่จะสามารถดำรงความรู้สึกเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาได้ เขา...กลายเป็นบ้าไปแล้ว และในเวลาต่อมาอีกไม่นานนักเขาก็ตายลงในบ้านหลังนี้เอง

ชายชราจบเรื่องทีละตอนข้างจะยืดยาวของแกลงด้วยใบหน้าเศร้า

“คุณลุงครับ...เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง หรือเปล่าครับ” ชายผู้หนึ่งเอ่ยถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ เช่นกัน

“อ้อ...มันจริงอย่างไม่ต้องสงสัยละคุณ” อีกคนหนึ่งตอบแทนชายชราผู้เล่า

“ก็ฉันได้ยินเรื่อง^๕จากเจ้าตำหรับชานานแท้เขี้ยวละ แล้วไฉนฉันจะ^๕มั่นใจ^๕ล่ะ...ฉันนี่แหละเป็นคนได้ยินเรื่องราว^๕จากปากของนักเรียนเยอรมันคนนั้นในบ้าน Madhouse ที่ปารีสด้วยหของ^๕ตัวเอง เขียนมา”

คุณผู้อ่านที่รัก แล้วคุณเล่าคิดว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับ

๕ ๕ ๕ ๕ ๕
จังหวัดสตูล
บันทึกถึงชาว

มนุษย์สุดประเสริฐ
ไม่หย่อนผ่อนปรนกัน

๕
ถูกบนหน้อยก็โกรธา
กัดกันไปไม่วายวัน
แม้จะมาเกิดมีดโมหันต์
ก็คงเป็นเช่นสัตว์ไพร.

ศึกษาภาณี

นาฏศิลป์ ปกิณกะ

ลิเก

โดย .... “ศรีวณ”

ลิเกเป็นการแสดงที่เรา-ท่านย่อมจะคุ้นกันดี บางคนทูลิเกแล้วอาจจะสงสัยว่า “ทำไม? ก่อนทูลิเกจะเล่น เขาจะต้องมีการออกแขกกันด้วย” สำหรับท่านที่สงสัยก็จงติดตามข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเป็นผู้คลาดลยข้อสงสัยให้แก่ท่าน และข้าพเจ้าหวังว่า ท่านคงได้รับประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย

ในสมัยต้นรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ชาวมลายูได้นำการแสดงชนิดหนึ่งเข้ามาในกรุงเทพฯ และได้เล่นถวายตัวเป็นครั้งแรกในการบำเพ็ญพระราชกุศลในบิเมีโรง พุทธศักราช ๒๔๒๓ มีการแสดง คือ มีคนตีกลองรำมะนาหลายคนพร้อมด้วยเครื่องประกอบจังหวะนั่งล้อมวงกัน และร้องเพลงเป็นภาษามลายู มีต้นบทร้องนำชนและพวกตีกลองรำมะนาทุกคนก็ร้องเป็นลูกคู่ พร้อมกับตีกลองรำมะนาไปด้วยเรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า “ลิเก”

“ลิเก” มาจากคำมลายูว่า “ลิเกร์” (ภาษาอาหรับเรียกว่า เนอริติเก) ตามความหมายของคนไทย แปลว่าร้องดำเนินหรือขับดำเนิน คือคำเขินเอ่ยไปตามคำร้องแต่มีจังหวะ ลิเกมีต้นกำเนิดมาจากการแสดง บันตน ซึ่งเพี้ยนมาจากคำว่า “บันตน” ของชวาและมลายู อันเป็นชื่อเรียกวงนิพนธ์และเรื่องเล่าชนิดหนึ่ง การแสดงลิเกบันตนสมัยโบราณ เริ่มด้วยการโหมโรงด้วยเพลงรำมะนา แล้วก็ร้องเพลงบันตนต่าง ๆ ต่อจากนั้นก็แยกออกเป็นชุด ๆ เช่น ชุดมอญในเรื่องราชาธิราช ตอนพระยาน้อยชมตลาด ชุดลาวในเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนบ่อบ่เปิดพบพลายบัวกับนางแว่นแก้ว เราเรียกว่า

ลิเกบันตน ต่อมาผู้ดัดแปลงลิเกบันตนให้เป็นลิเกลูกบท การแสดงเริ่มด้วยการ บรรเลงและออกแขก จับเรื่องตามแบบลิเกบันตน คือเมอร้องและบรรเลงเพลงลูกบท เป็นภาษาไทย ก็ปล่อยตัวแสดงชุดภาษานั้นออกมา ร้องและรำไปตามกระบวนเพลง ซึ่งเราเรียกว่า "ลิเกลูกบท"

การแต่งกาย ใช้เสื้อผ้าแพรพรรณธรรมดาหากแต่ให้มีสีฉูดฉาดบาดตา ตัวผู้ชายใช้โพกผ้าหรือสวมดงเวียนทศวรรษ บักขนนก ผู้หญิงนุ่งผ้าจีบ ห่มสไบเฉียง ตัวพระทิมศักดิ์ นุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อเขียวรับ คาดเข็มขัดนอกล้อเสื้อ สวมถุงเท้ายาวสีขาว เรื่องที่จะเล่น เล่นเรื่องอะไรก็ได้ตามถนัด เช่น ชนช้างขุนแผน, อิเหนา, ไกรทอง, จันทโครพ ฯลฯ ต่อจากกระยะที่กล่าวแล้ว จึงมีผู้ปรับปรุงลิเกบันตน กับลิเกลูกบท เข้าผสมกันและแสดงเป็นเรื่องยาว ๆ อย่างละคร ซึ่งมอริแสดงดังนี้ เมื่อปัทมย์ได้ โหมโรงไปจนจบกระบวนแล้ว ก็บรรเลงเพลงภาษาต่าง ๆ เรียกว่าออกภาษาหรือออก ดิบสองภาษา มีการต่อตลกพอควร และบอกเรื่องราวที่จะแสดงเป็นการคำนับครุตาม ประเพณี แล้วก็เข้าจับเรื่องเลยทีเดียว ในตอนนั้นก็เกิดมีเพลงร้องสำหรับดำเนินเรื่อง ขึ้นประจำการแสดงลิเก เช่นเดียวกับเพลงร่ายของละคร เพลงนั้นคือเพลงหงษ์ทองขึ้น เดียว แต่แปลงให้มีวิธีการร้องรำได้นาน ๆ ตั้งโรงแสดงประจำที่ เก็บค่าดูอย่างละครว่า ทักกล่าวมานเราเรียกว่า "ลิเกทรงเครื่อง"

สถานที่แสดง แต่โบราณมาก็คงเป็นพวกเดียวกับโรงละครในแต่ละครนออก คือมีฉากตายตัว มีเตียงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตั้งหน้าฉากหนึ่งเตียง มีประตูออก ๒ ข้าง ฉากอาจเป็นลายอย่างม่าน หรือเป็นภาพท้องพระโรง เป็นต้น

การรำ ลิเกบันตนและลิเกลูกบท มีท่ารำไม่ค่อยมาก ใช้เพียงพูด ๆ ร้อง ๆ แหมมือไปมาพอปัทมย์ทำเพลงเชิดก็เดินเข้าฉากไปเลย

ส่วนลิเกทรงเครื่องต้องใช้ศิลป์ในการรำเหมือนกับละคร แต่ความมุ่งหมาย ของลิเกต้องการดำเนินเรื่องรวดเร็วกับให้ดูแปลกตา ท่ารำจึงมักตัดทอนลงบ้าง ดัด แปลงให้เป็นเชิงกล้องแก้ง

การร้องการพูด เพลงร้องอันเป็นปกติของลิเก ก็คือเพลง ๒ ชั้นหรือชั้นเดียว เหมือนกับละคร แต่เพื่อให้ฟังแปลกหู กระตุ้นใจผู้ดูผู้ฟัง วิธีร้องมักจะตัดทำนองให้

ติดกัน เพลงที่ใช้เป็นประจำนับว่าเป็นสัญลักษณ์ของดิเกคือ เพลงร่าเริงเกดง
หงษ์ทอง เพลงร่าเริงเกดงน เป็นเพลงที่นาย ดอกคิน เสือสง่า ดิเกมีชื่อผู้หนึ่งในสมัยก่อน
เป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นจากมอญควรวญของดิเกมันตน การร้องเพลงในดิเกนไม่มีการบอก
บท ผู้แสดงจะต้องคิดค้นร้องเป็นกลอนสด

การพูด สำเนียงพูดของ ตัวดิเก มักบีบเสียงและตัดให้เสียงสูง มักชอบ
กระตกลันตัว ล ในท้ายวรรค

ดนตรี การแสดงดิเกใช้วงปี่พาทย์ แต่ต้องมีเครื่องประกอบภาษา เช่น โทน
กลอง ฆ้อง เมื่อโหมโรงเสร็จแล้วก็บรรเลงออกภาษาต่าง ๆ เพลงสุดท้ายเป็นเพลง
แขก แล้วปล่อยตัวแขกออกมา ปี่พาทย์จะต้องหาทางรับต่าง ๆ กัน จึงนับว่าเป็นผู้มี
ความสามารถ จบแล้วจึงเริ่มดำเนินเรื่องต่อไป

รู้อะไรไม่เท่ารู้

ทำหัวไว๊กหน

รู้สึกแล้วชวน

ละขวเสียแล้วตง

จักตน

กักรง

ชวายคิด

จิตเกอการดี

ชีวิต คือ เพลงเศร้า

“ พยพจน์ ”

“ฉันมาทำปรีณ” เป็นเสียงที่ฉันคร่ำครวญกับตัวเอง ก็หนักครั้งที่ฉันต้อง ผิดหวัง ต้องชอกช้ำ แต่ครั้งนี้ ดูเหมือนจะกระทบกระเทือนหัวใจที่แหลกสลายของฉัน มากที่สุด เพราะภาพเบื้องหน้าของฉันคือ “พ่อ” ผู้นอนสงบนิ่งปราศจากลมหายใจ ของตัวเอง พ่อผู้เป็นบุคคลคนเดียวในโลกที่รักฉันมากที่สุด พ่อผู้ทนทุกข์ทรมานเพื่อ ฉัน ฉันยังคงนั่งเหมือนรูปปั้น รู้สึกเหมือนใจจะขาดวาวหวิว น้ำตาไหลพราก และก็จะ จนนานทีเดียวจนน้อยเด็กพิการเข้านานิ่งใกล้ ๆ กระซิบเตือน “คุณเด็กครับท่านไป สวรรค์แล้ว”

ฉันไม่ได้เหลียวมามองน้อย เพราะฉันเกรงว่าจะได้พบสายตาดัดพ่อของพ่อ อยู่ในเวดตาของน้อย น้อยผู้ที่ฉันเข้าใจผิดมาตลอดเวลาว่าเป็นลูกติดของพ่อ ฉันเฝ้า จงเกลียดชังน้อย ทุกครั้งฉันจะมองพ่อด้วยสายตาทยามหยันและรู้เท่าทันเสมอ เมื่อพ่อ ให้ฉันแบ่งข้าวของให้น้อย หรือจะเข้าข้างน้อยแม่แต่ชนิด แล้วบังคับทำไมฉันไม่กล้า สบตาน้อย ไม่กล้าไล่เขาไปเสียให้พ้น ไม่กล้าแม่แต่จะเผชิญหน้ากับเขา นี่รี นางสาว ตูเลีย วัยรกรุณณ์ ผู้หญิงผ่องในสกุล แม้จะอับจนแทบไม่มีข้าวจะกินก็ไม่เคยก้มหัว ให้ใครอะไรเล่าทำให้ฉันกลายเป็น ตูเลีย เป็น “คุณเด็ก” ที่ไม่กล้าแม่แต่จะสบตา กับผู้ทนต์เคยชู้ได้

“ลูกเล็กของพ่อจ๋า ทำอะไรจะ โหนขอพ่อคูชิ” พ่อของฉันอ่อนโยนต่อฉัน เสมอ คุณแม่จากรเราไปตั้งแต่ฉันอายุได้ 3 ปี พ่อไม่ยอมมีภรรยาใหม่เพราะสงสาร “ลูก เล็กของท่าน” แต่จู่ ๆ ท่านก็พาเด็กชายมาแนะนำให้ฉันรู้จัก ตอนนั้นฉันอายุได้สิบ สี่ปีกำลังเจ้าคิดเจ้าแค้น และพกความแค้นใจตนไว้เต็มที

“น้อย นึกคุณเล็กลูกสาวของพ่อ เรียกเขาว่าพี่เล็กนะน้อยนะ”

น้อยไหว้ฉัน แต่ฉันเดินไปทางหนึ่ง พ่อกล่าวต่อไปว่า

“ลูกเล็ก น้อยเป็นลูกของคุณอาณรงค์ที่ตายเมื่อสงครามโง่ละ พ่อเพิ่งตามตัวพบ”

“ลูกคุณอา ฉันจะเชื่อได้อย่างไร เมื่อเจ้านายน้อยคนหน้าข้างเหมือนพ่อ ของฉันอย่างกับอะไรดี ฉันคิดและตอบว่า”

“พ่อคะให้เขาเรียกเล็กว่าคุณเล็กเถอะ เล็กไม่ยอมมีน้องหรือคะ” ฉันตัดบทพลางเดินหนีไปเสียเฉย ๆ

จริงดังที่ฉันคิดใคร ๆ เห็นน้อยก็ต้องทักว่า เหมือนพ่อ น่าจะเป็นลูกชายของพ่อจริง ๆ ความภาคภูมิใจที่เป็นลูกคนเดียว ของฉันเริ่มจางไปที่ละน้อย ความริษยาเริ่มพอกพูนขึ้นในจิตใจ ฉันเกลียด ๆ น้อยจะมาแย่งคุณพ่อไปจากฉัน น้อยต้องเป็นลูกของแม่ใหม่ที่พ่อไม่กล้าพามารู้จักกับฉัน เพราะกลัวผิดสัญญาที่ให้ไว้กับคุณแม่ พ่อเล่าว่า คุณแม่ขอสัญญาจากพ่อว่าไม่ให้แม่ใหม่มาอยู่รวมบ้านกับฉันเป็นอันขาด จากเหตุผลนั้น ทำให้ฉันบักใจเชื่ออย่างแน่นแฟ้น

น้อยเหมือนตัวเสนียด ฉันคิดและก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ตั้งแต่ฉันเข้ามาอยู่ทุกสิ่งในบ้านก็ปรวนแปรไปหมด ความรักระหว่างพ่อลูกก็เห็นห่าง เพราะฉันไม่อาจทนมองพ่อเล่นละครกับฉันได้ การค้าของพ่อต้องประสบความวิบัติ พ่อล้มละลาย ที่สุดพ่อก็หมดตัว พ่อพาฉันและน้อยไปทำไร่อยู่ทางปากช่อง พ่อเหน็ดเหนื่อย แต่ฉันทนอยู่ปากช่องไม่ได้ ฉันทนจนขอมาเรียนในกรุงเทพฯ ทั้งพ่อไว้กับน้อย ตอนนั้นฉันเริ่มลืมความรู้สึกขมขื่นเรื่องน้อยแล้ว เพราะฉันมีเหตุผลอื่น แต่ฉันก็พลอยลืมพ่อเสียด้วยเช่นกัน เพราะใครเล่า ก็เขาไม่ใช่...ฉันมีรักในวัยเรียน ฉันเที่ยว ฉันฟังเพื่อ เพราะฉันอยู่หอพักฉันจึงมีอิสระเต็มที่ ในที่สุดพ่อเทพบุตรก็ผลัดจากฉันไป เพราะเจ้าหล่อนผู้มั่งมีแล้วสวยสดกว่าฉัน ฉันสอบตก ฉันเสียกำลังใจ, เทียว, ดูหนัง, ขนเหนื่อ, ล่องใต้ ไปตามฤทธิความผิดหวังใช้เงินเป็นเบย แต่ที่เดียวที่ฉันไม่กล้าย่างเหยียบไปก็คือปากช่อง ฉันไม่ได้ข่าวจากพ่อ แต่เงินก็ยังคงมาถึงมือฉันครบตามที่ขอหรือบางครั้งก็มากกว่า

ฉันเกือบเสียคน ถ้าฉันไม่มีสุรตนา เพื่อนดีคนหนึ่ง ฉันพบเธอในชั้นเรียนใหม่ สุรตนาเข้าใจฉัน เธอเป็นแบบอย่างที่ดีของฉัน สุรตนาเป็นลูกคนโต ทางบ้านของเธอมีสถานะปานกลาง เธอจึงมีภาระต้องรับผิดชอบหลายอย่าง สุรตนาทำให้ฉันได้คิด และเป็นต้นเหตุทำให้ฉันถึงหลักชัย ฉันยังไม่คิดจะกลับไปบ้าน เพราะตั้งใจจะให้พ่อดีใจและประหลาดใจที่ลูกชั้วของท่านกลับตัวได้

ฉันมูมานะเรียนจนได้อันดับปริญญา แต่เหมือนกับสวรรค์สาป ตอบบ่ายวันรับปริญญา สุรตนา ก็เดินยิ้มเข้ามาหาฉัน มีไอซ์ไว้ข้างหลัง ทำให้ฉันมองอย่างสงสัย

“อะไรจะสุ?”

“ทายซิว่าอะไร” เธอตอบยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ไม่บอกอย่าบอก” ฉันแกล้งทำงอนได้

“เข้าเอาไป งอนนักเชียว จดหมายมาจากบ้านนะ มีใครคนหนึ่งเขารออยู่ใช่ไหมละ”

ฉันรับจดหมายมาอย่างงง ๆ เพราะทราบดีว่า จดหมายจากบ้านคงมีแต่จดหมายของพ่อเท่านั้นเอง ก็อีก 2 วันฉันก็จะกลับบ้านแล้วนี่นา แต่พ่อฉันเปิดซองออกอ่าน ข้อความในจดหมายฉันก็ต้องกับตะลึงงัน

คุณเล็กครับ

คุณพ่อช่วยหนัก ท่านสั่งผมไม่ให้เรียนให้คุณทราบ ผมทนไม่ได้คุณเล็กเข้าใจ ผมผิด ผมทราบดี เชื่อเถอะครับว่า ผมเป็นลูกคุณอาของคุณเล็กจริง ๆ คุณเล็กเล็กโกรธคุณพ่อเถอะครับ ผมรู้สึกว่าคุณมีบาปหนัก คุณเล็กครับท่านหมดตัวเพราะส่งเงินมาให้คุณเล็ก โรคร้ายก็คุกคามท่าน ส่งสารท่านกลับมาหาท่านเถอะครับคุณเล็ก

น้องคุณเล็ก

นอย

จดหมายข้อ ๆ นั้น ๆ ฉบับนั้นมีอิทธิพลต่อจิตใจของฉันเหลือเกิน ฉันตัดสินใจกลับบ้านทันที แต่ฉันก็มาช้าเกินไป พ่อตายก่อนหน้าฉันมาถึงเพียงชั่วโมงเดียว ฉันฆ่าพ่อเสียแล้ววัน.

มรุตและนิตดา

โดย ..... “จามจุรี”

น้ำ สีเปลือกพุทราสุก แก้วทั้งสองถูกยกขึ้นเทลงไปในลำคออันว่างเปล่าของ
เรามา หายลงไปจนไม่เหลือติดกันแก้วส่วนเขายกคองงเฉยเมยไม่แยแสต่อกับแก้วมที่วาง
อยู่ข้างหน้า เขาทำตัวเสมือนว่าโลกนี้มีแต่เขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นั่งอยู่ เขาถอน
หายใจอย่างยืดยาว จนทำให้ข้าพเจ้าทนนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ จึงเป็นผ่านทำลายความ
เงยบซนก่อนว่า

“คิดถึงใครกันเพื่อน”

เขาอืดควันสีเทาเข้าปอด เหนหลังพิงพนักเก้าอี้ แล้วก็ปล่อยควันสีเทาพริ้ง
พรูออกมาทางทางปากและจมูก

“เฮ้ย...ไม่ได้ยินหรือไง” ข้าพเจ้ากระแทกเสียงอย่างหัวเสีย เมื่อไม่ได้รับ
คำตอบจากเขา

“หา?” เขาตีหน้าเขื่อ “เมื่อกว่าอะไรนะ?”

“ไอ้.....” ข้าพเจ้าสบตเสียงด้น “กัณถามว่าคิดถึงใครกัน”

“คิดถึง?” เขายักไหล่เรียกความจองทองเข้าสู่ตัวเอง “กัณกำลังคิดถึง เอ๊ย
..... คิดถึงนิตวะ?”

“นิต” ข้าพเจ้าเงงเหมือนถูกใครเขากำปั่นยัดโครมเข้าให้

“อือ นิตดาไงละ นิตตัวเล็กๆ ที่กัณพาไปดูหนังบ่อยๆ เมื่อตอนกัณเรียนชั้น
มัธยม แก้วด้วยนี้หว่า หนีโรงเรียนไปด้วยกัน จำได้ไหม”

“เฮอ จำได้แล้ว แต่นิต.....”

“เมื่อคืนกัณพบนิตอีก” เขาชิงพูดขึ้นก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดจบ “กัณมาจาก
กรุงเทพฯ เมื่อวานนี้เอง มาถึงลำปางก็เย็นมาก แต่นานๆ มาบ้านพักเลยเข้าบ้าน อาบ

นำอาบทำเสร็จแล้วก็ออกมาเดินเที่ยว ฝนพรำลงมาเมื่อจวนค่ำ เลยยิ่งทำให้เวลาดกลางคืนคับคูลานเข้ามาเร็วเข้า และบดบังความทึบของพยับฝนเสียสิ้น กันเดินจากบ้านทุ่งเดี่ยวตรอกโรงเรียนมัธยมราษฎร ผ่านวัดสวนตอก เรื่อยไปจนถึงหน้าโรงหนัง ขณะที่กำลังเดินเพลินๆ อยู่นั่น ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อกัน พอหันหลังกลับไป ก็เห็นเจอนิยน์บั้งเงามืดของเสาไฟฟ้า ดูเธอเยือกเย็นและเงียบขรึมไปกว่าเดิมอย่างไม่น่าเชื่อ กันถลาเข้าไปหาเธอเหมือนคนบ้าคลั่ง”

“นิต ไม่นึกเลยว่าจะได้มาพบกับนิตอีก”

“แต่นิตไม่นึกอย่างนั้นเลย นิตคิดอยู่เสมอว่าสักวันหนึ่งนิตจะต้องได้พบกับมรุตอีก ถึงมรุตจะเป็นฝ่ายเงียบไปก่อนไม่ยอมส่งข่าวให้นิตทราบบ้างเลย แต่นิตก็ยังคอยมรุตอยู่ และวันนี้นิตก็ได้พบมรุตอีก”

“แล้วนิตจะไปไหนอีกล่ะนี่ ไปดูหนังใหม่ละ นานๆ เราถึงได้มาพบกันที่นิตอย่าขัดใจผมเลยนะนิตนะ”

“นิตไม่ขัดใจกันจริงๆ เหมือนที่กันพูด เราตุนหนังด้วยกันที่วิกนอก หนึ่งรอบค่าเลิกประมาณ สามทุ่มครึ่ง กันจึงพานิตไปกินไอศกรีมที่หน้าวิก “เจ้าปางภาพยนตร์” แล้วจึงเดินคุยกันมา ตอนนั้นยังไม่ตึกเกินไปสำหรับเจ้าปาง ร้านต่างๆ ยังคงเปิดต้อนรับลูกค้าอยู่ แสงไฟยังสว่างจ้า อากาศเย็นสบาย กันพานิตเดินออกไปหากับ้านสวนตอก ตรงไปทางห้าแยกหอนาฬิกา เราคุยกันอย่างสนุก จนมาถึงสนามกอล์ฟเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว กันจึงพานิตไปบ้านทางสนามกอล์ฟ ที่บ้านนิตเปิดไฟสว่างไสว เสียงคนเอะอะกันลั่นบ้าน กันตืนนิตเข้ามาในอ้อมกอด เสียงเธออุทานเบาๆ ด้วยความตกใจ กันหยุดเสียงอุทานนั้นด้วยการพรมจูบลงบนริมฝีปากของเธออย่างแผ่วเบา”

“คืนนี้ขอให้นิตฝันดีนะ”

กันปล่อยเธอออกจากอ้อมแขน นิตวิ่งเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว กันมองตามร่างเล็กๆ ไปจนกระทั่งเธอเลยดลับไปทางซุ้มตอกแก้ว.....”

น้ำสีเปลือกพุทราสุกอีกแก้วหนึ่งหายไป ในลำคออันแห้งแล้งของเขา ตักกับแกดล์มเข้าไปอย่างรีบร้อนเหมือนคนอดโซ เอนหลังพิงพนักอย่างเต็ม รอยยิ้มนิตๆ ปรากฏอยู่บนริมฝีปาก สายตาจับจ้องควันดีเทาทึบดอยตัวขึ้นปะทะเพดานห้อง และปลิวหายไปเมื่อลมพัดกระโชกมา

“ແຕ່ແນ่ใจหรือว่าเมื่อคืนนี้แอกพบกับนิตจริงๆ” ความมีนงยังไม่จางหายไป
จากข้าพเจ้า

“จริงๆอะ” เขาย้ำอย่างมั่นใจ “ใครบ้างจะจำคนรักของตัวเองไม่ได้ แล้วเมื่อ
คืนนั้นก็ไม่ได้พบเธอเพียงชั่วครู่ชั่วยาม กันพบนิต เทียบกับนิตเกือบตลอดคืนจะมากกว่ากัน
ไม่พบนิตยังไงอะ”

“อืมจริงๆ อะ กันไม่อยากเชื่อเลยว่าแอกพบนิต มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

“ทำไม?” เขาถามเสียงสูง ยื่นหน้าเข้ามาหาข้าพเจ้าเหมือนจะเค้นเอาความ
จริงจากข้าพเจ้าให้ได้

“ก็นิตเป็นวันโรคมาร่วมบี แอกไม่รู้หรือไง”

“เฮ้ะ งั้น.....”

“แล้วนิตก็เพิ่งเสียไปเมื่อสองวันก่อนหน้าแอกจะมาถึงนเอง”

“พูดบ้าๆ ไปได้ กันไม่เชื่อ ต่อกให้แอกมพระมาพูดกันก็ไม่เชื่อ มีอย่าง
ไหนกันพบนิตเมื่อคืนนี้แท้ๆ แอกกลับมาว่านิตตายได้สองสามวันแล้ว ไม่เชื่อโว้ย”

ข้าพเจ้าชักคุณชนมานิดๆ ที่เพื่อนมาเอาแต่อารมณ์ของตัวเองอย่างนี้ ข้าพเจ้า
จึงพูดชนว่า

“งั้นเราลองไปบ้านนิตกันไม่ละ ไปกันเดี๋ยวนี้เลย นี่ก็ฟังทุ่มกว่าๆ คงไม่
เป็นไรหรอก”

“เฮอ” เขารับคำอย่างหนักแน่น เหล้าแก้วสุดท้ายหายเข้าไปในลำคอของเรา
ทั้งสอง เราลุกขึ้นจากโต๊ะ เรียกรถม้ามาแล้ว เราก็ดึงให้คนขับพาเราไปทางหลังสนาม
กอล์ฟโดยเร็วที่สุด

แม้จะวันจะฟังอำลาแสงสุดท้ายของมันไปเมื่อสักครู่ใหญ่ๆ แต่ที่บ้านนิตก็
เปิดไฟอย่างสว่างไสวยิ่งกว่ากลางวัน เราบอกให้รถม้าหยุดที่หน้าบ้านนิต

ข้าพเจ้าและมรดเดินเข้าไปในบ้านของนิต เราไม่ได้พูดคุยกันเลย ข้าพเจ้า
มัวตั้งอกตั้งใจจะไปให้ถึงบ้านนิต เพื่อจะได้พิสูจน์ว่าข้าพเจ้าไม่ได้โกหกมรด

ข้าพเจ้าขึ้นไปบนบ้านของนิต ที่ห้องใหญ่กลางบ้าน โต๊ะรับแขกถูกย้ายไป
ตั้งตรงมุมห้อง วงการพนันย่อมๆ เปิดขึ้นมาแทนที่ ต้มมี เณ โปกเกอร์ แม้กระทั่ง

ผสมดิบ ก็กำลังเล่นกันอย่างสนุกสนาน ข้าพเจ้าเดินผ่านเข้าไปในห้องทางซ้ายมือและ
ที่นั่นไฟสีเขียวอ่อน เพียงสลัวๆ สาดส่องไปทั่วห้อง จับเครื่องประดับสีดำขาวและตุ
ทึมๆ โลงศพสีน้ำตาลไหม้วางอยู่ตรงกลางห้อง รูปของนิตบานใหญ่ตั้งอยู่เหนือโลงศพ
นั้น ช่างๆ โลงศพข้าพเจ้าเห็นชัดว่า

นิตดา วรภักดิ์

ชวตศ 14 มกราคม 2486

มรณะ 12 มิถุนายน 2507

ข้าพเจ้าตั้งใจจะหันหน้าไปบอกมรุตให้รู้จักกับญาติพี่น้องของนิต เพราะ
ข้าพเจ้าสนิทสนมกับครอบครัวนั้นมาก แต่มรุตไม่ได้อยู่ในห้องนี้ มรุตไปไหน ข้าพเจ้า
เหลียวมองไปรอบๆ ออกมาที่ห้องใหญ่กลางบ้าน คิดว่ามรุตคงชักข้าอยู่ที่วงการพนัน
นั้นก็เฝ้าพบ ข้าพเจ้ากระโจนลงบรรไดที่ละสองขั้นสามขั้น และรีบออกมาทางหน้าบ้าน
ข้าพเจ้าจึงพบมรุต เขายืนอยู่ข้างๆ ซุ้มดอกแก้ว ทำแขนเป็นวงกลมเหมือนจะกอดใคร
ไว้กับอก ข้าพเจ้าได้ยินเสียงมรุตพูด แม้จะเป็นเพียงเสียงเบาๆ แต่ความสงบแห่ง
รัตติกาล ทำให้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอย่างถนัดหู

“นิต ผมมาหานิตอิก ผมรักนิต อยากอยู่ใกล้ๆ นิตอย่างนี้ตลอดไป นิต
อย่าหนีผมไปไหนนะ”

ข้าพเจ้าหัวเราะ... หึๆ คิดว่าเพื่อนข้าพเจ้าคนนั้นคงบ้ามาก แต่ทันใดนั้น
ข้าพเจ้าก็ต้องหยุดย่นตัวแข็งท้ออยู่กับที่ ขนลุกชูไปทั้งตัว ก้าวขาแทบไม่ออก เพราะเงาที่
ทอดยาวไปตามสนามหญ้าอัน ไม่ได้มีแต่เพียงเงาของมรุตคนเดียว แต่มีเงาของหญิงร่าง
เล็กๆ อยู่ในอ้อมกอดของมรุตทาบยาวไปตามสนามด้วย .

STOPPING BY WOODS ON A SNOWY EVENING

By Robert L. Frost

“หิมะในป่ายามสายันต์”

Whose woods these are I think I know.

บ้านผมเจ้าป่ารักษาอยู่

His house is in the village though.

ฉันมองดแห่งไหนก็ไม่เห็น

He will not see me stopping here

ฉันเพลินป่าคงไม่ว่าฉันช่อนเร้น

To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer

To stop without a farmhouse near

Between the woods and frozen lake

The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake

To ask if there is some mistake.

She only other sound's the sweep

Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely dark and deep.

But I have promises to keep.

And miles to go before I sleep.

And miles to go before I sleep.

ฉันเพลินป่ายามเห็นหิมะคลุม

ม้าลากเลื่อนเห็นฉันผิดประหลาด

โยฉันอาจหยุดสถานมีไม้พุ่ม

ไม่บ้านมีเตาเผาแข็งขุม

ซาเย็นนครมคลุมกวางรอบบี

จึงเตือนฉันด้วยเสียงกังสดาล

เตือนว่าฉันสำคัญผิดไปแล้วนี้

มีแต่เสียงลมพัดอื่นไม่มี

ป่าแห่งนี้มีหิมะกระจายลม

ฉันรักป่าแต่เพราะม้าเตือนให้คิด

ว่าชีวิตมนุษย์แต่ปฐม

กระแทกตามมีทง ทุกข์ สุข ไครก ตรม

อย่ามัวชมเพลินป่าจงทำงาน

พากย์ไทยโดย

สมิง สำเร้ง

จดหมายจากสหรัฐอเมริกา

22/30 River Rd.

Crows Landing, Calif.

U.S.A.

2 สิงหาคม 07

กราบเรียนท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยครูเทพสตรีที่เคารพอย่างสูง

กระผมมาถึงสหรัฐอเมริกาแล้วโดยปลอดภัย ออกจากกรุงเทพฯ วันเสาร์ที่ 25 ก.ค. 07 เวลา 18.40 น. โดยมุ่งตรงไปเชียงใหม่ ใช้เวลาบินประมาณ 1.20 ชั่วโมง พวกกระผม (48 คน) พักที่เชียงใหม่ 2 วัน ของที่เชียงใหม่ราคาถู่มาก ส่วนมากเป็นของญี่ปุ่น ทางองค์การ A.F.S. ได้ให้กระผมพักที่ Continental Palace Hotel วันกระผมมีมาจากลพบุรีเพียงคนเดียว (สุภา แสงดำรง และ สมใจ พันธุ์แน่นไปวัน 2) ตามที่ทำงานของรัฐบาลจะมีทหารยืนยามตลอดเวลาเพราะต้องระวังพวกเวียดกงที่ทำงานบางแห่งถูกทำลายเสียหาย ยังไม่ได้รับการซ่อมแซม กระผมออกเดินทางจากเวียดนามพร้อมกับนักเรียน A.F.S. ลาวและเวียดนาม ในวันที่ 27 โดยเครื่องบิน Pan Am. มุ่งตรงไปฮ่องกง และจะไปรวมกับนักเรียน A.F.S. จากฟิลิปปินส์, มาเลเซีย ใช้เวลาบิน 1.30 ชั่วโมงจากฮ่องกงไปโตเกียว ใช้เวลาบิน 3.20 ชั่วโมง จากโตเกียวมุ่งตรงไปฮาไวอิ ใช้เวลาบิน 18 ชั่วโมง ระหว่างสนามบินเหล่านี้จะพักเพียง 45 นาที ต่อจากนั้นก็มุ่งตรงไปยังซานฟรานซิสโก ถึงวันที่ 27 ก.ค. เวลา 16.30 น. หลังจากเสร็จการตรวจคนเข้าเมืองแล้ว ทางองค์ A.F.S. ก็นำรถมารับไปพักที่ Stanford University

ที่ Palo Alto เข้ารับการอบรมที่ 2 วัน ในตอนกลางคือมีการแสดงนานาชาติ น.ร.ไทย
ก็แสดงรำวง, รำแม่บท, มวยไทย ฟันดาบ, เพลงไทย, ตะกร้อ วันที่ 29 ครอบ
ครัวของกรรมกรมารับ คุณพ่อของกรรมกรทำงาน Civil engineering และเป็นชาวนา
ด้วย กรรมกรอยู่ที่ Crows Landing แต่ไปโรงเรียนที่ New Man ห่างจากบ้าน 6 ไมล์
Crows Landing เป็นเมืองเล็ก ๆ ขนาดอำเภอท่าม่วง คุณพ่อมีฟาร์มประมาณ 900
เอเคอร์ ปลูกถั่ว, ข้าวโพด, วอลนัท เลี้ยงวัว ม้าและแพะ กรรมกรมีน้องชาย 1 คน
อายุ 17 ปี น้องสาว 2 คน อายุ 12 และ 15 ปี

กรรมกรอยู่โรงเรียน ORESTIMBA UNION HIGHT SCHOOL จะเปิดในวันที่
10 กันยายน ผมสังเกตว่านักเรียนไทยเรา ไม่ค่อยแสดงออกทั้งความคิดเห็นและอื่นๆ
แต่กรรมกรจะพยายามฝึกนิสัยให้กล้าแสดงออก เพื่อชื่อเสียงของเมืองไทยกรรมกรจะ
พยายามทำให้ดีที่สุด และจะละเว้นสิ่งอันไม่สมควรกระทำ

สุดท้ายนี้ กรรมกรขอกราบระลึกถึงท่านผู้อำนวยการ มาด้วยความคารวะ
อย่างสูง

ด้วยความเคารพอย่างสูง

สมหมาย แดงสกุล

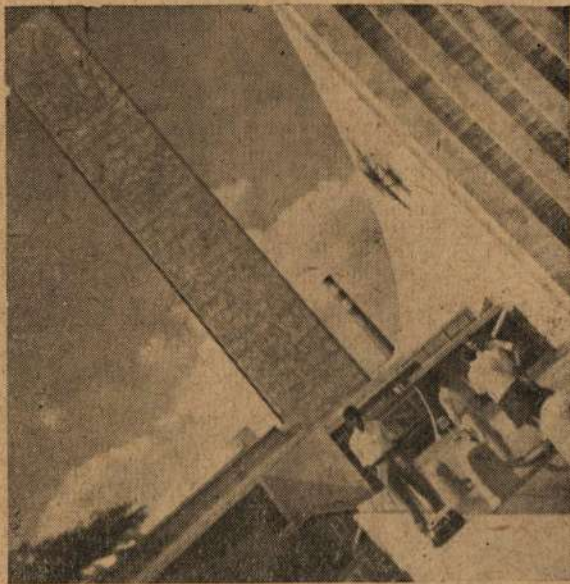
อ่านหนังสือจนหมดคุณค่า
อ่านแล้วจำนำมาได้ ผกปรอ

แต่ไม่ควรอ่านแต่ตัวหนังสือ
แล้วคัดลอกไว้อ่านคนอ่านตนเอง

36 Kirby St., Bainbridge, N.Y.

20 กันยายน 2507

กราบเรียนอาจารย์ทศพรอย่างสูง

กระผมต้องกราบขอภัย
อาจารย์ที่ไปอยู่สหรัฐอเมริกาแล้ว
แต่ไม่ได้จดหมายมาเรียนให้อาจารย์
ทราบ เมื่อกระผมไปถึงใหม่ ๆ นั้น
ครอบครัวที่จะรับกระผมกำลังเข้ารับ
การผ่าตัดที่ Pennsylvania ระหว่าง
นั้น กระผมจึงพักอยู่กับประธาน

A..F.S.Local Chapter สำหรับครอบครัว
ครัวที่กระผมพกนนมเด็ก 4 คนเป็น

ผู้ชายทั้งสี่ คนโตอายุ 16 ปี คนเล็กอายุ 3 ปี กระผมได้ทำตามทีอาจารย์กรุณาแนะนำ
นำมาก่อนไปเกี่ยวกับการวางตัว ว่าอย่าเป็นคนดูตาย รู้สึกว่าได้ผลดีมาก คือหลังจาก
อาหารเย็นแล้ว กระผมก็ช่วยแม่ทำความสะอาด ดังงานทุกวัน พวกนี้เอง ๆ ส่วนมาก
ก็ออกไปวิ่งเล่นกันหมดมีงานอะไรก็ช่วยเขาทำทุกอย่าง รู้สึกว่าเป็นที่พอใจของท่านมาก

โรงเรียนเพิ่งเปิดเมื่อวันที่ 9 เดือนนี้ กระผมเลือกเรียน 6 วิชา คือ Math,

English, Social Study, Art, Physical Ed., Typing. สองอาทิตย์แรกกระผมรู้สึกหนัก
ใจเรื่องการเรียนรู้มาก เพราะภาษาอังกฤษพูดกันไม่รู้เรื่อง คะแนน Test ทุกวิชาต่ำมาก
แต่อย่างไรก็ดี กระผมจะพยายามให้มากขึ้นอีกเท่าที่สามารถจะทำได้

เมื่อสัปดาห์ก่อนกระผมได้รับจดหมายจากอาจารย์ Rossetta บอกว่าที่วิทยาลัย
จะมีการสอบผู้สมัคร A.F.S. รุ่นต่อไปในวันที่ 27 นี้ กระผมหวังว่าคงจะมีนักเรียนรุ่น
นี้เองเข้าสอบกันมาก และคงจะสอบได้หลายคน

ขณะนี้อากาศไม่หนาวมากนัก บางวันอุณหภูมิสูงถึง 80° F บางวันก็ลดลง
ถึง 25° F กระผมสุขสบายดีทุกอย่าง ขอกราบขอบพระคุณในความห่วงใยของอาจารย์
ที่ติดต่อกระผมเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ไสว บุญมา คนยื่นกระเป๋ายู่ที่เท่า

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ไสว บุญมา

C/O Mr. Mormon E. Raitz

Hector, - Minn. 55342

U.S.A.

16 ก.ย. 07

ถึงสมาชิกชุมนุมภาษาอังกฤษ

ผมดีใจมากที่ทราบว่าปีหน้าจะมีการสอบข้อเขียนชิงทุน A.F.S. ที่ลพบุรีอีก และผมหวังว่าสมาชิกของชุมนุมคงจะผ่านการสอบได้มากผมยังภูมิใจชุมนุมภาษาอังกฤษของเราซึ่งมีส่วนส่งเสริมให้ผมได้รับทุนนี้ ปีที่แล้วนักเรียนที่ได้รับทุน A.F.S. ล้วนแล้วแต่เป็นสมาชิกทั้งนั้น ปีนี้ผมหวังว่านักเรียนวิทยาลัยครู เทพสตรีคงจะได้รับทุนมากกว่าปีที่แล้ว

ขณะนี้ผมอยู่อเมริกาได้ ๓ เดือนเศษ ร.ร. เปิดวันที่ ๑ ก.ย. ร.ร. นี้ค่อนข้างจะเล็กมีนักเรียนประมาณ ๗๕๐ คนรวมทั้งชั้นประถม นักเรียนชั้น seniors มีประมาณ 40 คน วิชาที่ผมเลือกเรียนก็มีสัมพันธ์กับเกษตร และมีวิชาบังคับอีกคือ Social Problems ประวัติศาสตร์อเมริกาและภาษาอังกฤษ วิชาบังคับตั้งแต่ปีที่ 9 ถึงปีที่ 12 ไม่มีคณิตศาสตร์เลย วิชาบังคับที่ผมเรียนแหย่น้อย เพราะฟังครูพูดไม่รู้เรื่องเลย ผมไปโรงเรียนอาทิตย์แรก ครูให้การบ้านไม่รู้เรื่องเลย ต้องไปถามหลังจากหมดชั่วโมงแล้ว

ผมเลือกเรียนวิชาพิเศษอีก คือ Chorus (ขับร้องประสานเสียง) ผมเรียนอาทิตย์ละ 2 วัน ตั้งนั้นผมจึงมีเวลาเข้าห้อง Study hall 2 ชั่วโมง ครั้งแรกผมคิดว่าไม่ได้เรียนเต็ม 2 ชม. คงจะได้แอบนอนให้สบายสักหน่อยละ แต่ที่ไหนได้พอเข้าห้อง Study hall ก็มีครูคอยคุม ห้ามพูด ห้ามนอน ห้ามเดินเล่นผ่าน ขณะเรียนหนังสือถ้ามีใครผ่านโรงเรียนก็จะรู้สึกเหมือนกับไม่มีคนอยู่ตั้งนั้นแหละ ที่อเมริกาเขาตรงต่อเวลาจริงๆ พอได้ยินเสียงออกเหมือนกันเขาเข้ามาทาง ทุกคนสะดุ้งเก็บหนังสือเดินออกจากห้อง ครูจะอธิบายถึงไหนไม่รู้ด้วย ถึงเวลาขอไปละ

วันแรกโรงเรียนเปิด ผมคิดว่าผมไปโรงเรียนสายแน่ ๆ ออกจากบ้าน 7.45 น. เดินไปโรงเรียน 5 นาที พอถึงโรงเรียนผมแปลกใจ ไม่เห็นนักเรียนสักคน เห็นแต่ครู ผมไปตามครูใหญ่ท่านบอกว่าเขามาถึงที่นี่ก่อนโรงเรียนเข้าสัก 5 นาที หรือบางคนมาตรงเวลา ท่านจำผมมาเข้ามาก เดียวผมออกจากบ้าน 8.10 น. ถึง 8.15 น. โรงเรียนชั้นพอดี ตรงเวลาเปียบเลย

อากาศที่ Minnesota ฤดูร้อนเหมือนฤดูหนาวบ้านเรา เมื่อคืนวันที่ 15 ลดลงถึง 0.0° ขณะทางเหนือคานาตามหิมะบ้างแล้ว ถ้าฤดูหนาวหิมะครึ่งเอว อุณหภูมิบางที่ลดลงถึง - 30.0° ไม่เป็นไรไม่กลัวตาย เขามเสือด่ากันหนาวให้ ชัณณะประชาชนกำลังบริจาคเสือด่า เสือด่าที่ผมได้ได้ประมาณ 20 ชุด ผมไม่ต้องขอเลย มีเสือด่า 5 ตัว กางเกงยีน 5 ตัว กางเกงธรรมดาสัก 6 ตัว เสือด่าระหว่งบีและเสือด่าอย่างอื่นอีกมากมายที่ผมเอาไปจากเมืองไทยก็ไม่ได้ใช้เลย เก็บเข้าตู้แข็ง ผมจึงขอแจ่งให้เพื่อน ๆ ทราบว่า เมื่อใครได้รับทุนแล้วจะไปอเมริกา ไม่ต้องหอบเอาไปมากมายหรอก เขามี่ต้อนรับ

สุดท้ายผมขอช่วยพรให้ทุกคนจงโชคดี ถ้าเป็นไปได้ขอให้ได้รับทุนทุกคน

สวัสดิ์

สมใจ พันธุ์แน่น

นรชนแม่เกิดแล้วแต่สกุลใด ๆ ก็ตาม เมื่อมีคุณโลกจึงบูชา, กันสรถึงจะทำด้วย
ไม้อันวิจิตรแข็งแรง, ถ้าไม่มีคุณ(สาย)แล้วจะยั้งได้อย่างไร ?

ทีโศปเทศ

U. S. A.

1 กันยายน 2507

ปี่ คนดีของพ

พี่ใจอย่างพี่เรียกว่าอกไม่ถูกเลยพี่ได้รับจดหมายของพี่ พี่ทราบว่าพี่ต้อง
 ยู่อยู่กับภาระงานทางโรงเรียน ที่พี่ไม่ได้ไปส่งพี่ เพียงแต่ใจของพี่ติดตามพี่ไปเรื่อย ๆ
 พี่ก็พอใจแล้ว ปี่รู้หรือเปล่าว่าขณะที่พื่นเครื่องบินใจของพี่ก่นถึงพี่ด้วย

วันที่ 6 สิงหาคม เป็นวันเดินทางของพี่ วันนั้นพี่อยู่ในชุดผ้าไหมไทย
 สีน้ำเงิน มีเพื่อน ๆ ไปส่งกันหลายคน แต่เพื่อนที่ลพบุรีพี่ไม่เห็นใครเลย พี่ไปถึง
 สนามบินตอนเมืองประมาณห้าโมงเย็นได้ เครื่องบินออกเวลา 19.27 น. ตอนขึ้น
 เครื่องบินนะพี่ ผันตกใหญ่ พี่เลยเบียดผันนิตหน่อย พี่ลืมบอกพี่ไปว่าพี่ไปเครื่องบิน
 Air India วันนั้นพี่ต้องร้องไห้มากกว่าวันธรรมดาต้นต้นพิดล ระหว่างในเครื่องบิน
 พี่ก็เขียนจดหมายถึงบ้าน นอกนั้นก็ได้แต่คิดถึงเพื่อน ๆ อาหารบนเครื่องบินพี่ทาน
 ไม่ได้ เป็นอาหารแขกกลิ่นพิดล ได้กลิ่นแล้วไม่อยากทานเลย แอร์โฮสเสดสวดยจัง
 เลยพี่ เป็นครั้งแรกที่พี่ได้ขึ้นเครื่องบิน รู้สึกว่าพี่จะเมาเครื่องบินนิตหน่อย

สุภา แสงสำราญ (ขวาสุด)

แห่งแรกที่พี่แวะก็คือ นิเว
 เดลลี่พวกเราท้งหมด (นักเรียนไทย
 41 คนด้วยกัน) แวะที่นิเวเดลลี่ 45
 นาที เป็นเวลากลางคืนเลยไม่ได้
 ไปไหน ได้แต่เที่ยวตาม Airport
 ของนิเวเดลลี่ ที่นี่ยี่และเพื่อน ๆ พบ
 คนไทยด้วยกัน ดีใจจนอกไม่ถูก
 พี่ไปทาน Cola ก็คล้าย ๆ กับ Cola
 ของเมืองไทยนั่นแหละ พอหมด
 เวลาเที่ยว ก็ขึ้นเครื่องบิน เป็นเวลา
 ตึกแล้ว หัวหน้าที่ควบคุมไปบอก

ให้นอน ที่นอนบนเครื่องบินสบายจังเลย แต่ว่าเพื่อนไม่หลับ คิดถึงบ้านอย่างที่สุด เวลาในอินเดียซักว่าเมืองไทยชั่วโมงครึ่ง ต้องตั้งนาฬิกาใหม่

แห่งที่สองที่ไปแวะก็คือ บอมเบย์ และพักที่ 2 คืน พี่ไปถึงบอมเบย์ก็เที่ยงคนแล้ว ตอนนกรูตักวงนอนขึ้นมา ต้องทนเอาหน่อย พอลงจากเครื่องบินขบวนรถ bus ซึ่งทางบอมเบย์จัดไว้ให้ มาพักที่โรงแรมชื่อ Grand Hotel ห่างจากสนามบินมาก ใช้เวลาเดินทางชั่วโมงกว่าถึงจะถึงโรงแรมที่ไปพัก พอไปถึงโรงแรมกว่าจะได้นอนก็ ๒-๓ เข้าไปแล้ว ต้องยุ่งอยู่กับห้องนอน โรงแรมนี้ไม่ต้องเสียค่าที่พักค่าอาหารเลย เพราะเป็นนักเรียนทุน A.F.S. พอได้ห้องนอนแล้ว ต่างคนต่างก็แยกกันไปนอน พักอยู่ห้องละ ๒ คน พี่รีบไปล้างหน้าแปรงฟันนอนเลย หลับไม่รู้เรื่องเพราะว่าอ่อนเพลียมาทั้งวัน

อาหารที่กินเหมือนกับอาหารในเครื่องบิน ทานไม่ได้ตามเคย ทานได้แต่ขนมปัง ก็ขนมเท่านั้น พอทานอาหารเข้าเสร็จตั้งใจว่าจะออกไปเที่ยวกัน แต่ออกไปเพราะฝนตกลงมาอย่างหนัก ต้องนั่งพักอยู่ในโรงแรมตั้งนานรอให้ฝนหาย พอฝนซาเม็ดลงแล้ว ก็พากันออกไปเที่ยว ของที่บอมเบย์แพงกว่าบ้านเรามาก พี่ไม่ได้ซื้ออะไรเลย บ้านเมืองไม่ใหญ่โตเท่าไรนัก เปรียบกับกรุงเทพฯ แล้ว ของเรามากมายหลายเท่าตัว พี่ไปเที่ยวไปรษณีย์กลางของบอมเบย์ใหญ่โตเหมือนกัน เสร็จแล้วพักกับเพื่อน ๆ อีก 2-3 คน อุตริหนหัวหน้าออกไปเที่ยวอีกทางหนึ่ง แน่ใจว่าต้องกลับไปโรงแรมได้ พอเที่ยวกันพอสมควรก็กลับมาโรงแรม ใช้เดินเอานะ ตอนนั้นเดินไม่ถูกว่าจะไปทางไหน หลงทางเสียแล้ว ฝนก็กำลังตกหนักอีกครั้งหนึ่ง จึงหาที่หลบฝนกันใหญ่ ไปเจอแขกคนหนึ่ง ถามทางที่จะไปโรงแรมแล้วก็วิ่งพากันกลับโรงแรม แยกจังเลย เบียดฝนยังกับลูก..... ตกลงน้ำนะ ที่หลังเข็ดแล้วไม่หันอีกแล้ว นึกแล้วก็ขำดีนะ พี่บอมเบย์ไม่เคยเห็นแสงอาทิตย์เลย ฝนตกทั้งคนทั้งวันจะได้เห็นทหนึ่งก็ดีใจกันแทบตาย พี่มาสมัครมตลอดทั้งวันแย่งจังเลย

บ้านเมืองของบอมเบย์ก็อยู่กันอย่างว่านั่นละ มีชอทานมากมายนอนเรียงกันอยู่ตามถนนเป็นแถว ผู้คนไม่ค่อยพลุกพล่านเหมือนบ้านเราเลย นาน ๆ จะมีคนเดินมาดีก็คนมารถ bus ๒ ชั้น และมีรถมา รถลาตวย ขนรถ bus เที่ยวรอบเมือง บางตัวก็

สวยงามมากบางส่วนก็ไม่ได้ สรุปลงแล้วก็พอสมควร พักลับถึงสนามบินของบอมเบย์
 พบนักเรียน A.F.S. ของอินเดีย ๔๘ คน กำลังเตรียมตัวเดินทางเหมือนกัน ตอนจะ
 ขึ้นเครื่องบินก็แสนจะลำบากต้องขังกระเป๋าอีกเป็นครั้งที่สอง ออกจากบอมเบย์แล้วมา
 แวะที่เตหะราน (อิหร่าน) มีนักเรียน A.F.S. อีก ๑๔ คน แวะอยู่ที่นั่น ๔๕ นาที ก็ไม่
 ได้ลงไป เพราะอากาศร้อนมากและฟ้าก็ไม่ค่อยสบายด้วย ดาวอิหร่านสวยงามมากทำให้
 หนุ่มไทยตะลึงไปก็แล้วกัน

พอหมดเวลาเที่ยวแล้ว เครื่องบินออกมาแวะที่โรม ระหว่างทางพื้นริมมอง
 ลงมาข้างล่างสวยงามมากได้เห็นอะไรแปลก ๆ เห็นคนเล็ก ๆ เดินไปมาอย่างกะมดเนาะ
 รถก็คันนี้ตหนึ่งเหมือนกัน ได้เห็นแผ่นดินต่าง ๆ สวยงามเหลือเกิน

ที่โรมแวะ ๔๕ นาที ตอนนั้นพลงไปเที่ยวที่สนามบินด้วย ที่โรมนั้นไม่ไหวเลย
 ผู้คนมองพวกเราคล้ายกับเป็นคนประหลาดขึงงนแหละ ของที่สนามบินก็คงแพงตามเคย
 ที่โรมมีนักเรียน A.F.S. ๑ คน เป็นชาย พัดเดินเที่ยวสักพักก็ขึ้นเครื่องบิน เวลาที่ต้อง
 เปลี่ยนไปตามเมืองที่แวะ นาฬิกาเกือบเสียเนาะ

แห่งต่อไปที่แวะก็คือลอนดอน พลงไปอากาศหนาวจับใจ สอบถามจากผู้
 คนแถวนั้นได้ความว่าเป็นฤดูร้อนของเขา ขนาดฤดูร้อนยังเท่านั้น ถ้าฤดูหนาวก็คงจะ
 แข็งแน่ ๆ ทลอนดอนตอนรับพวกเราดี เอารถ bus มารับพวกเราไปเที่ยว สนุกดี
 พอหมดเวลาเที่ยว ก็ขึ้นเครื่องบิน

แห่งสุดท้ายก็คือ New York ที่พอปรารถนาจะเห็นมานานแล้ว มาถึงสนาม
 บินเคนเนดี ๓ ท่า ของวันที่ ๘ (เมืองไทยกำลัง ๓ โมงเช้าของวันที่ ๘) พอลงจาก
 เครื่องบินก็โล่งใจ ถึงแล้วหรือนิ U.S.A. ในใจพึดคนะ ถึงโดยไม่รู้ตัว พอมาถึงที่
 นึกว่าจะเสร็จเรื่องแล้ว ที่ไหนได้ต้องมีการตรวจกระเป๋าเดินทางอีก คันหมดไม่ว่าจะ
 เป้าถือ หรือกระเป๋าเดินทางเสร็จแล้วขึ้นรถ bus ไปยังสำนักงาน A.F.S. ใน
 New York โดยมีเจ้าหน้าที่ A.F.S. คอยให้ความสะดวก พักอยู่ที่ A.F.S.
 Club ตั้งแต่วันที่ ๘-๑๐-๑๑ วันแรกก็ไปพักเขาพาไปเที่ยวที่ตึกเอ็มไพร์สเตท เที่ยว
 ที่ทำการ United Nations ตึกใหญ่มากรู้สึกว่ามันเหลือเกิน พัดของอบรมอีก ๒ วัน
 คืนวันที่ ๑๐ จัดให้มีการรณรงค์กันระหว่างนักเรียน A.F.S. ด้วยกัน ที่ A.F.S.

Club พวกเราแต่งชุดไทยสวยๆ ทั้งนั้น รายการไทยที่ออกแสดงในคืนนั้นมีหลายอย่าง
อันดับแรกเป็นพ็อนเล็บ ต่อไปเป็นการ โชว์ศิลปะของมวยไทย, รำวงมาตรฐาน
โชว์เครื่องแต่งกายของไทย ได้รับความนิยมมากจากชาวต่างชาติ เราได้รับคำชมจาก
ชาวอเมริกันคนหนึ่งว่า สาวไทยเรียบร้อยดีมาก พวกเรายิ้มแก้มแทบแตกแนะนำพอทราบ
ว่ามีคนชม คืนนั้นรายการแสดงเริ่ม ๒ ทุ่ม จนถึง ๔ ทุ่ม ได้ก็ปิดรายการ เตรียมตัว
เข้านอน เพราะว่าในวันที่ ๑๑ ต่างคนก็ต้องแยกย้ายกันไปตาม family ของตนเอง
ไปส่งเพื่อน ๆ ขึ้นรถ bus ใจไม่ได้เลย ร้องไห้ออกมาตึงเยอะแฉะ คิดถึงเพื่อน ๆ ที่
ต้องจากกัน ถึงแม้ว่าจะได้อยู่จ้ะระยะเวลาสั้นก็ตาม

พอออกจาก New York มา Pennsylvania เวลาบ่ายโมง 15 นาที กับเพื่อน
อีก 1 คน เกือบจะเป็นคนสุดท้ายที่ออกจาก New York เวลาเดินทาง 4 - 5 ชั่วโมง
หลับในรถมาตลอดทาง ระหว่างทางรถแวะที่สถานีก็ลงไปซื้ออาหารทาน ตอนลงจาก
รถไม่ได้มองว่ารถเบอร์อะไร ความที่หัวพอลงได้ก็รีบไปซื้ออาหาร พอกลับมาอีกทีจำ
รถไม่ได้เสียแล้ว จนเวลาที่รถจะออกแล้วรีบมองหา 2 คนกับเพื่อน ขึ้นรถขึ้นรถ ผิด
สุดท้ายก็ขึ้นรถ ใจไปที นึกว่าหลงทางเสียแล้ว จัดเป็นประสบการณ์อันหนึ่งของ
ที่ต้องจำไว้เป็นบทเรียน

พามาถึงเมือง Harrisburg ราว 1 ทุ่ม พอลงจากรถก็มองหาครอบครัวที่จะ
ไปพักด้วย พอเห็นเท่านั้นแหละกระโดดเข้าเกาะคุณแม่เลย แล้วแนะนำให้รู้จัก ดีใจที่
สุดท้ายได้พบ แล้วพาไปทานอาหารเย็น

บ้านที่พอยู่เป็นบ้าน 2 ชั้น กระทัดรัดน่าอยู่ ฝรั่งจัดข้าวของได้ดูจนเรียบร้อย
แล้วก็เตรียมตัวเข้านอน พลัมบอกไปว่าครอบครัวนี้มี 5 คน คือ Mum, Dad พชายชื่อ
Alan อายุ 19 ปี หล่อระมัดเลย น้องสาวชื่อ Joy อายุ 17 ปีเท่านั้น สวยอีกนั่นแหละ
และน้องชายคนเล็กชื่อ Happy อายุ 13 ปี ก็หล่อตเหมือนกัน

วันแรกที่พอยู่รู้สึกว่าจะอบอุ่นดีได้รับความเอาใจได้มากพอ ดู ฟัดแต่เช้า พ
ชอบบอกกับพี่ว่า คนที่ตนสายมาก พอตนกินหมดแล้ว ก็จัดอาหารเข้า มีขนมปัง 1
คู่ (2 ชิ้นประกบกัน) มีนมชง 1 ถ้วย บางทีก็มีขนมอีก 1 ถ้วย เท่านั้นแหละอาหาร
เข้า พี่ก็ทานได้ไม่แปลกอะไรเลย ทานได้ทานดี อาหารกลางวันมี Sandwich 1 อัน
เป็นขนมปัง 2 ชิ้น ประกบกัน ข้างในมีมะเขือเทศ มีผักกาดเป็นใบ ๆ ทานไปด้วย

เวลาจะทานแสดจะลำบากพอทานเข้าไปคำหนึ่งก็ต้องเช็ดปากทีหนึ่ง กลุ้มใจจริง ๆ แต่ถึงอย่างไรก็ทานหมด อาหารเย็นเป็นอาหารหนัก มีข้าวโพด มีเนื้อเป็นชิ้น ๆ มีซอสอะไรก็ไม่มีอะไร ๆ เห็นแล้วขนลุกแต่ก็ทานหมดอีกนั่นแหละ บ้างที่มีข้าวด้วยดีใจจังเลย และมีขนมอีก บ้างก็เป็นผลไม้ บ้างก็เป็นเค้กธรรมดา ปู่จะแต่งโมทนียกลูกยาว ๆ คล้ายกับแพงที่บ้านของเรา แต่ใหญ่กว่าเท่านั้นลูกกลมไม่เห็นมีเลย บ้างก็มียูนิคอร์น บ้างก็มียูนิคอร์น apple ที่ U.S. มีผลไม้แะะจังเลย แต่แพงอย่างว่า

ปู่ไป U.S. ไปเรียนหนังสือด้วยจ้ะ โรงเรียนฟิชอ Susquehsna Township Senior High School เปิดวันที่ 9 กันยายนนี้ อยู่ใกล้บ้านเดินไปเดียวเดี๋ยวกถึง โรงเรียนใหญ่โตดีมาก ปู่ค่อยมาเยอะเยอะแล้วปู่เกือบ 2 แผ่นแน่ะกลัวว่าปู่ชกเกยอ่านเสียอีก โอกาสหน้าจะคุยให้ปู่ฟังอีกเยอะ ๆ นะ

ยังไม่จบเรื่องที่จะบอกให้ปู่ทราบอีก ปู่, ตอนขึ้นเครื่องบิน ใจปู่แบ่งออกเป็น 4 ส่วนแน่ะ ไม่ใช่ 2 ส่วน อย่างปู่ว่าห rokok ใจส่วนที่หนึ่ง คุณพ่อ คุณแม่และน้อง ๆ ส่วนที่ 2 เพื่อน ๆ ทุกคน ส่วนที่ 3 (...? ...) ใครก็ไม่รู้เตาเอาเองนะส่วนที่ 4 ภูมิใจในตัวเอง พี่ชอบใจปู่มากที่ภูมิใจแทนพี่ พี่จะไม่ลืมปู่เลย บอกเพื่อน ๆ ว่าคิดถึง ฮอพิ่น, สุนัข, ต้อย ต้อม, โสภณัทและ ฯลฯ สำหรับน้องนิลุมบอกด้วยด้วยว่าคิดถึงมาก ๆ ลืมพี่สุภาเสียแล้วหรือใจ? กระจ่างจนหมดหน้าเต็มที่แล้ว ปู่ช่วยกราบส่งความเคารพและคิดถึงแต่อาจารย์ทุกท่านด้วย ปู่พยายามอ่านหน่อยนะยาวมาก

ท้ายนี้ความสำเร็จสมหวังจงเป็นของปู่ คนดีทุกประการนะจ้ะปู่ที่รัก พี่สบายดีแต่เป็นโรค Home - sick บ้าง ตอนนั้นค่อยยังชั่วแล้ว มียารักษาเกือบหายแล้ว แต่ไม่บอกปู่หรือกว่าจะหายอะไร (เตาเอา ฮี! ฮี!) วันนั้นเห็นที่ต้องจบเสียทีหนึ่งแล้ว โชคดีจงเป็นของปู่ ตลอดกาล

รักคิดถึงทุกวินาทีทุกนาที่ทุกวินาที
พ

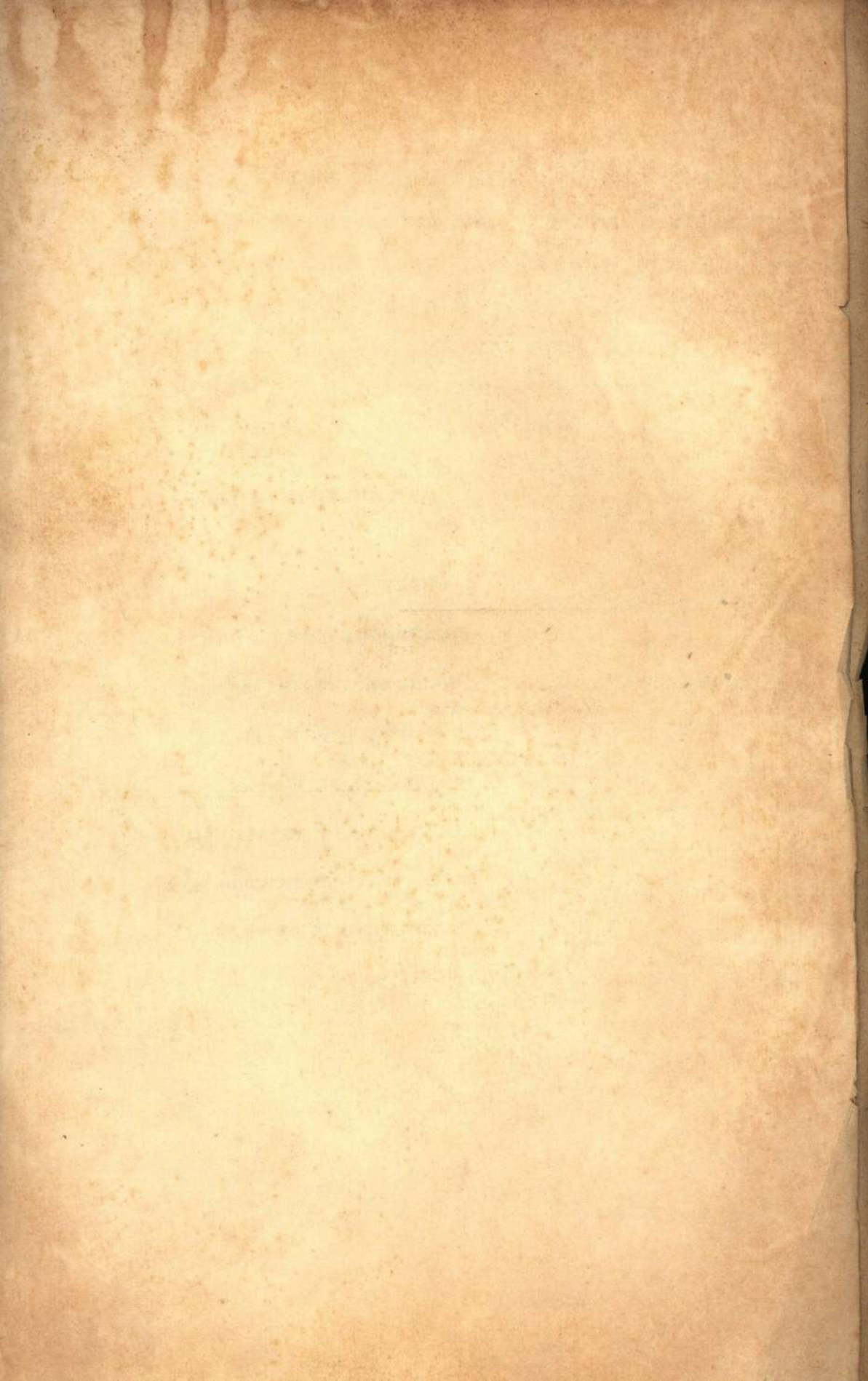
หมายเหตุ "พ" คือ สุภา แสงสำราญ
"ปู่" คือ สุริยรัตน์ ศีตะบันย์ (กำลังศึกษาอยู่ในชั้น ป.กศ. ชั้นปีที่ 1)

๑๘๔
พิมพ์

หัตถโกศลการพิมพ์ ถนนพระราม ๑ กรุงเทพฯ
นายสนั่น หัตถโกศล ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๕๐๗

- อันเนื่องมาจากปก -

เทพสตรี .....

เป็นแหล่งที่พำชนพันความเขลา
ผลิตแม่พิมพ์เป็รื่องปราษณ์เพื่อชาติเรา
ช่วยกล่อมเกลาจิตใจให้เจริญ
สถาบันสง่างามยามเพ่งพิศ
แดนประสิทธิ์วิทยาน่าสรรเสริญ
ครบองค์สการศึกษพาผลิตผลิต
กิจดำเนินพัฒนาก้าวหน้าเอย.

ศรีสำเร็จ บรรยาย